

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

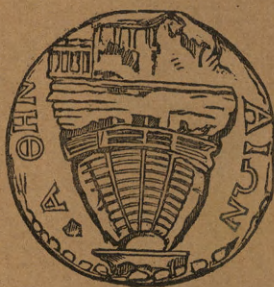
ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΤΕΥΧΟΣ ΙΓ'.

ΠΠΝ. 60—65.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βορρᾶ.)

1875.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1872.

ΤΕΥΧΟΣ ΙΓ'.

Ἄριθ. 425.

(Ὅρα πίν. 60,2)

Τόνδε Πύρης] ἀνέθηκε Πολυμνή[σ]του φίλο[ς υἱός,
εὐξάμενος δεκάτην Παλλάδι Τριτογενεῖ.

Κυδωνιήτας Κρησίλας ἤργασσατο.

Ἦδη πρό δέκα ἐτῶν εἶχα παρατήρησι κατὰ τὸ μέσον περίπου τῆς δεξιᾶς τῷ εἰσερχομένῳ παρασάδος τοῦ δυτικοῦ θυρώματος τοῦ Παρθενῶνος ἐν τῇ ἀκροπόλει Ἀθηνῶν λίθον μέγαν ἐνεπίγραφον πλαγίως ἐντετοιχισμένον καὶ κατὰ τὸ πλείστον τῆς ἐπιφανείας κεκοιναμένον κομίσας δὲ κλίμακα μακρὰν ἐπεχείρησα ἀναθῆς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιγραφῆς. Ἀλλὰ διὰ τὴν πλαγίαν τοῦ λίθου θέσιν καὶ τὸ δυσανάγνωστον τῶν λεπτῶν γραμμάτων καὶ τὸν σφοδρῶς πνέοντα βορέαν δὲν κατώρθωσα νὰ φέρω εἰς πέρας τὸ ἔργον τότε, οὐδ' ἄλλοτε ἐπεχείρησα πάλιν οὔτ' ἐγὼ οὔτ' ἄλλος, ὡς φαίνεται· διότι ἐπικάθηται ἀκόμα τὸ κονίαμα ἐπὶ τοῦ λίθου. 1) νῦν δὲ ὅτε ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ κτισθῇ ὑπὸ τὸ ὑπέρθυρον τοῦ θυρώματος τέξον ἐκ πλίνθων ὀπτῶν πρὸς ὑποβάσταξιν αὐτοῦ καὶ τοῦ ὑπερκειμένου ἀρχαίου μαρμαρίνου τοίχου τοῦ σηκοῦ, ἃ κακῶς εἶχαν καὶ ἐπικινδύνως, ἀνεκαλύφθησαν αὐτόθι καὶ ἄλλαι ἐπιγραφαί, εὐκολίαν παρασχόντος τοῖς ἐπιγρα-

φοθήραις τοῦ ἰκρίωματος τῶν κτιστῶν, ὑπ' ἐμοῦ δὲ ἢ προκειμένη ὑπὸ τὸ ἀριστερὸν τῷ εἰσελθόντι ἄκρον τοῦ νῦν κτισθέντος τόξου ἐν αὐτῇ τῇ γωνίᾳ τοῦ θυρώματος τῇ βλεπούσῃ εἰς τὰ ἔσω τοῦ ναοῦ.

Ἡ ἐπιγραφή ἴε ἐγγεγραμμένη ἐν λίθῳ λευκῷ πεντελησιῶ ἐγκτισμένῳ ὅπου εἶπα ἐν τοῖς χρόνοις, ὡς εἰκάξω, ὅτε ὁ ναὸς τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς μετεποιήθη εἰς τὸν τῆς παρθένου Θεοτόκου· κεῖται δὲ ἐν τῇ γωνίᾳ ὁ λίθος πλαγίως, ὥστε τὰ γράμματα ἀναγινώσκονται ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἐπ' αὐτῆς τῆς γωνίας. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ λίθου δὲν ἔχει λείαν κατάξῃσιν, ἢ δὲ χώρα τῶν γραμμάτων ἴνε κατεξεσμένη ὀλίγῳ βαθύτερα τῆς λοιπῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου, ὡσπερ ταινία τις, ἀνώμαλος ὁμως καὶ ἄνευ λείας ἐργασίας καὶ αὐτῇ ἐκ πρώτης ὄψεως ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦσάν ποτε ἄλλα γράμματα αὐτοῦ καὶ ἀπεξεσθέντα παρέσχον τόπον εἰς τὰ νῦν κείμενα· ἀκριβεστέρα ὁμως πρρατήρησις αἶρει τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν καὶ πείθεται τις ὅτι οὐδέποτε προὔπηρξαν αὐτοῦ ἄλλα γράμματα· οὐδὲ πάλιν πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἀπετμήθη ἢ ταινία ἐν τῷ λίθῳ ἐπίτηδες, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ τὰ γράμματα· διότι ἴνε ἀκα-

1) Ὁ Πιττάκης ἀναφέρει τὸν λίθον ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Anc. Ath. σελ. 381 γνωρίζει δὲ καὶ ὅτι εἶναι ταμιακός. Καὶ τοῦ λίθου τούτου καὶ ἄλλων ἐξ νῦν ἀνακαλυφθέντων ἐν τοῖς βυζαντινοῖς παραπήμασι τῆς δυτικῆς θύρας τοῦ Παρθενῶνος ἐλήφθησαν ἐκμάγματα γύψου, ἐξ ὧν ἀνεγνώσθησαν πάντων, ὅσα δύνανται νὰ ἀναγνωσθῶσιν. Σημ. Γ. Δ.

νόστιος και ανώμαλος και άνευ λείας έργασίας, ώσπερ μετά σπουδής πεποιημένη. Ὑποθέτω δὲ μάλλον ὅτι ἡ κακὴ ταινίωσις τοῦ λίθου ἐγένετο μόνον ὡς κανὼν, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ λειανθῇ ἡ λοιπὴ ἐπιφάνεια τοῦ λίθου ὕστερον μετὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ μνημονευομένου ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀναθήματος καὶ διὰ τινὰ τύχην, τίς οἶδε ποίαν, ἡμελήθη. Ἐπὶ τῆς ἐπάνω ἐπιφανείας τοῦ λίθου, ἥτις ἴνε ὅλη φανερά ὑπὸ τὸ τόξον, καὶ ἐφ' ἧς ἀναγκαίως πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἴστατο τὸ ἀνάθημα, δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ἴχνος ποδὸς ἢ ἐγγομφώσεώς τινος, καὶ αὕτη δὲ ἡ ἐπιφάνεια ἴνε ὀλίγον τραχέως πελεκημένη, κατὰ δὲ τὰ ἄκρα περιξ τετανωμένη διὰ τῆς σμίλης λειότερα· ἐκ δὲ τούτου εἰκάζω ὅτι ἄλλη βάσις ἐπέκειτο εἴτε συμφυῆς τῷ ἀναθήματι εἴτε καὶ μὴ. Τὸ ὄλον δὲ σχῆμα τοῦ λίθου ἴνε πλίνθος κανονικὴ, ἧς ἀπεικονίσθη ἐν ταῦθα εἰς τὸ τέταρτον τοῦ φυσικοῦ μεγέθους μόνῃ ἢ φέρουσα τὰ γράμματα πλευρὰ, ἥτις ἴνε ἡ ἑτέρα τῶν βραχυτάτων καὶ στενοτάτων καὶ ὅλη φανερά· τὸ ὕψος αὐτῆς 0,27, τὸ πλάτος 0,73, τὸ βάθος 0,84. ἔχει δὲ καὶ ῥαγίσματα λεπτὰ καὶ πολλὰ ἢ ἐγγράμματος ἐπιφάνεια, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ χώρᾳ τῶν γραμμάτων πλὴν τῶν δεδηλωμένων ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ λίθου ἔλλειψεν καὶ ξεφλουδίσματα ἐτοιμόροπα. αὐτὰ δὲ τὰ γράμματα ἐν τῷ λίθῳ δὲν εἶναι μὲν λίαν σαφῆ, δι' ὃ καὶ δὲν παρατηρήθησαν ὑπ' ἄλλων πρὸ ἐμοῦ ἀναβάντων τὸ ἱκρίωμα, ἀλλὰ δὲν ἀφίνουσιν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν τῷ γεγυμνασμένῳ εἰς ἀνάγνωσιν ἐπιγραφῶν.

Τὰ λείποντα τῆς ἐπιγραφῆς παρενεβλήθησαν ἐν ἀγκύλαις, ἀσφαλῶς συμπληρωθέντα ἐκ τοῦ σωζομένου ἀδεσπότου ἐπιγράμματος ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ Π', 13 (Palat. ed. Jacobs τόμῳ Β' σελ. 537), ὃ ἀναμφιβόλως ἐξεπήγασεν ἐκ τοῦ παρόντος λίθου, ὑπὸ στηλοκόπα τινὸς ἀντιγραφέν, καὶ πρέπει κατὰ τὸν λίθον νὰ διορθωθῇ νῦν τὸ κείμενον τῆς ἀνθολογίας.

Ἐν τῷ λίθῳ δὲν δισσώθη δυστυχῶς τὸ κύριον ὄνομα ΠΥΡΗΣ, οὗ ἡ ἀνάγνωσις παρέχει τοῖς σοφοῖς πράγματα· ἐμοὶ ὀρθότερα φαίνεται ἡ παροξύτονος Πύρης, ἣν καὶ Πάπης μετὰ Βενσελέρου παρεδέχθησαν ἐν τῇ γ' ἐκδόσει τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων. Τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὅπερ ἐσφαλμένως κεῖται ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ Κρησίας καὶ ἀλλαχοῦ ἄλλως, βεβαιώνεται νῦν ἐκ τοῦ παρόντος λίθου ὅτι

Κρησίλας ἦν, ὅπως εἶχε διορθωθῆ ἤδη ὑπὸ τινων σοφῶν ἐξ ἀντιπαραβολῆς δύο ἄλλων λίθων, τοῦ μὲν εὔρεθέντος ἐν τῇ ἀκροπόλει Ἀθηνῶν, τοῦ δὲ ἐν Ἐρμιόνη (Rangabé (Α') ἀριθ. 42 σελ. 34. C. I. G. τόμῳ Α' σελ. 595 ἀρ. 4195. πρὸλ. Brunn Gesch. d. gr. Künstler τόμῳ Α' σελ. 260 ἐ.).

Τὸ ἐθνικὸν Κυδωνιήτας κεῖται ἐν τῷ ἡμέτερῳ λίθῳ σαφῶς γεγραμμένον διὰ τοῦ Ε κατὰ τὴν πρὸ Εὐκλείδου γραμματικὴν, ἐν τῇ μικρογραφημένῃ δ' ἀναγνώσει ἔγραψα αὐτὸ διὰ τοῦ ἰσοδυνάμου του η· ὁ τύπος Κυδωνιήτας, πρωτοφανῆς ἐμοί, ὑπολαμβάνει καὶ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τῆς ἀνθολογίας (ἐκδ. Jacobs τόμῳ Δ' σελ. 788), ὅπου ἔκειτο Κυδωνιαίτας, ἐξ ἀμαθείας ἀντιγραφῆς τινὸς ἴσως, ὃς τὸ Ε τοῦ κειμένου ἔτρεψεν εἰς αἰ, πλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ συνήθους τύπου Κυδωνιάτης καὶ τῆς προφορᾶς τοῦ Ε.

Τοῦ ΕΡΓΑΣΣΑΤΟ ἔγραψα τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ τοῦ ἦ καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ εἰ· ἢ εἰς ἡ χρονικὴ αὐξησης τοῦ ἐργάζομαι δὲν ἴνε πρωτοφανῆς ἐν ταῖς ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς καὶ ἴσως τῷ χρόνῳ ἀποδειχθῆ ἀττικωτέρα τῆς νῦν συνήθους ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τῶν ἑλληνικῶν κειμένων διὰ τοῦ εἰ. Τὸ ἡμέτερον ὁμῶς χωρίον ἐνδέχεται νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ὅλως ἄνευ αὐξήσεως ἐργάσσατο, πάντως ὁμῶς διὰ διπλοῦ σίγμα καὶ οὐχὶ διὰ ξ, ὡσπερ διώρθωσάν τινες τῶν νεωτέρων. τὰ δύο ΣΣ κεῖνται σαφῶς ἐν τῷ λίθῳ· εἰσὶ δὲ ἀναγκαῖα τοῦ μέτρου χάριν, δι' ὃ προετάχθη καὶ τὸ Κυδωνιήτας ἴνε δὲ τρίμετρον ἰαμβικὸν ἐπ' ἠρωελεγειῶ. ἴνα δὲ μή τις ὑποθέσῃ ὅτι χάριν τοῦ μέτρου ἐτάχθη καὶ τὸ ῥῆμα ἠργάσατο ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου ἐποίησε, παραπέμπω εἰς τὸ C. I. G. ἀρ. 4194, ὅπου καὶ ἐν ἀμέτρῳ ἐπιγραφῇ κεῖται.

Τὰ περὶ τοῦ ἐνδόξου τεχνίτου Κρησίλου, συγχρονισαντος Περικλεῖ καὶ Φειδίᾳ, ζῆται παρὰ Βρούννω ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλληνικῶν τεχνικῶν, γνωστῷ γερμανικῷ συγγράμματι, τόμῳ Α' σελ. 260 ἐ. πρὸλ. καὶ Ὁδερβέκκον ἐν τῷ γερμανικῷ βιβλίῳ τῷ ἐπιγραφομένῳ Αἰ ἀρχαῖαι τῶν κειμένων νηγηγὰ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν παρὰ τοῖς Ἑλλησιν. Λειψ. 1868, 8 σελ. 157 ἐ. ἡμεῖς λέγομεν περὶ τούτου τόσα μόνον ὅτι τῶν ἐξ ἡ ἑπτὰ γνωστῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἔργων τοῦ Κρησίλα δύο μόνον

νον ἀποδεικνύονται ἀναμφισβητήτως ἐξ ἐπιγραφῶν τῆς ἀκροπόλεως ὡς ἐν αὐτῇ κείμενα, καὶ ταῦτα ἀδήλου ὕλης καὶ παραστάσεως ἀναθήματα, τὸ παρὸν δηλαδὴ καὶ τὸ Ἐρμούλου τοῦ Διυτρεφούς· ἀλλὰ δὲ

δύο ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔργα τοῦ Κρησίλα βασιζόμενα εἰς εἰκοτολογίας μόνον.

ΑΘΑΝ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἄριθ. 426.

(Ὅρα πίν. 60,1)

Ἀντιδότου.

Καλλωνίδης ἐποίησε

ὁ Δεινίου.

Ἐν τῷ οἰκοπέδῳ τοῦ κυρίου Μελαῖ τῷ μεταξὺ τοῦ ταχυδρομείου καὶ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας κειμένῳ, ὅπου ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος θέρους ἀνευρέθησαν ἱκανὰ ἐδάφη τοῦ ἀρχαίου περιβόλου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ὑπὲρ εἴκοσι μέτρα ἐν συνεχείᾳ τὸ μῆκος, καὶ κατεστράφησαν κατὰ τὸ πλείστον μέρος χάριν τῆς νέας οἰκοδομῆς τοῦ κυρίου Μελαῖ, εὐρέθησαν ἐν τῷ τείχει μεταξὺ τῶν συνήθων ἐν τοιούτοις ἔργοις πλίνθων ἐκ πειραϊκοῦ λίθου καὶ μαρμάρينوι ἐξαιρετασμένοι λίθοι, οἳ διὰ τὸ τάχος τῆς οἰκοδομίας τοῦ περιβόλου εἶχαν προσληφθῆ ἐκ παρακειμένων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν μνημείων κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ Θεμιστοκλέους ἀτειχίζειν πάντα πανδημεὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει καὶ αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, φειδομένους μήτε ἰδίου μήτε δημοσίου οἰκοδομημάτων, ὅθεν τις ὠφελία ἔσται ἐς τὸ ἔργον, ἀλλὰ καθαιρούντας πάντα. Θουκυδ. Α'. 90,3. Τῆς τοιαύτης κατὰ τάχος κτίσεως τοῦ περιβόλου εἶδαμεν καὶ ἀλλαγῶν σημεῖα κατὰ διαφόρους καιροὺς, παρακολουθοῦντες αἰεὶ τὸ ἀνασκαπτόμενον νῦν ἔδραφος χάριν ἰδίων ἢ δημοσίων οἰκοδομημάτων· ἀλλ' ὁ ἐνταῦθα νῦν εὐρεθεὶς ἐνεπίγραφος λίθος ἵνε κάλλιστον τοῦ προγεγραμμένου ὑπὸ Θουκυδίδου τρόπου τεκμήριον. συνέβη δὲ νὰ ἴδω τὸν λίθον τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εὐθὺς μετὰ τὴν εὐρεσίαν του καὶ ἐξετάσας ἀκριβῶς ἔμαθα ὅτι εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν θεμελίων τοῦ τείχους ἐκτισμένος ὡς γόμος καὶ εἶδα καὶ τὴν θέσιν ὅπου ἔκειτο ἀνάποδα· ἦν δηλαδὴ ἡ ἐγγράμματος αὐτοῦ πλευρὰ κάτω καὶ παρ' ὀλίγον θὰ ἐρρίπτετο πάλιν ὑπὸ τῶν κτιστῶν ὡς γόμος εἰς τὰ θεμέλια τῆς κτιζομένης οἰκίας τοῦ κυρίου Μελαῖ, ἀν' ὃ παρὰ τῆς κυβερνήσεως ταχθεὶς πρὸς ἐπιτήρησιν τοῦ καταστρεφο-

μένου τείχους ἀπόμαχος δὲν διέταττε τὴν ἀναστροφὴν τοῦ λίθου. Τούτῳ οὖν τῷ προσεκτικῷ ἀπομάχῳ ὀφείλομεν τὴν σωτηρίαν τοῦ λίθου τούτου, σπουδαίου ὄντος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης καὶ τῆς τοπογραφίας τῶν Ἀθηνῶν· πρέπει δὲ καὶ εἰς τὰς μελλούσας ἐκδόσεις τοῦ Θουκυδίδου νὰ παραληφθῆ ἡ ἐπιγραφή του ὡς μαρτυρικὸν σχόλιον εἰς τὸ εἰρημένον χωρίον.

Ὁ λίθος ἵνε λευκὸς πεντελήσιος, ἵνε δὲ τὸ ἥμισυ ἔμπροσθεν μέρος βάθρου στήλης, νεκρικῆς πιθανῶς. Τούτο δὲ γίνεται δῆλον ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ τῆς ἀντιθέτου πρὸς τὴν ἐγγράμματον, φερούσης ἴχνη βιαίας διακοπῆς, καὶ ἐκ τῆς ἐπιμήκους ἀγγοειδοῦς κοιλότητος, ἧς τὸ ἥμισυ ὑπάρχει ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ τοῦ λίθου, ἵχνος σαφὲς τῆς ἐγγομφώσεως στήλης ἢ ἀγάλματος οἰουδῆποτε· τὸ μῆκος τῆς κοιλότητος 0,25, τὸ βάθος 0,04. Τὸ ὅλον δὲ σχῆμα τοῦ λίθου ἵνε πλινθοειδές· ὕψος αὐτοῦ 0,27, πλάτος 0,70, βάθος 0,25. Ἡ ἐνταῦθα εἰκὼν παρέχει τὴν φέρουσαν τὰ γράμματα πλευρὰν κατὰ τὸ πέμπτον τοῦ φυσικοῦ μεγέθους, δὲν ἔχει δὲ ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆ λείαν τρίψιν, ἀλλ' ὀμαλὸν μόνον κτένισμα, εἰς ἅπαντα δὲ τὰ χαράγματα τῶν γραμμάτων ἐνυπῆρχε χρῶμα ἐρυθρὸν καὶ εἰς πολλὰ λίαν ζωηρόν.

Τὰ γράμματα τοῦ πρώτου στίχου εἶναι ἐπαισθητῶς μεγαλύτερα τῶν δύο λοιπῶν, κεῖνται δὲ καὶ μετὰξὺ δύο λεπτῶν ἐγκεχαραγμένων γραμμῶν, αἱ διὰ τὴν λεπτότητα ἐν τῇ σμικρύνσει τῆς εἰκόνας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δηλωθῶσιν αἱ γραμμαὶ αὗται εἶναι ἀπλοῦν τεχνικὸν βοήθημα ὅπως ἐγγραφῶσι μεταξὺ αὐτῶν τὰ γράμματα ἴσομεγέθη. Τὸ μεγαλύτερον δ' αὐτῶν μέγεθος ἴσως ἐγένετο διαστολῆς χάριν τοῦ Ἀντιδότου ἀπὸ τοῦ τεχνίτου Καλλωνίδου, καὶ ὅσον ἐγὼ ἐν-

θυμοῦμαι ἵνε τοῦτο παλαιότατον παράδειγμα τῆς τοιαύτης διαστολῆς.

Δυσκολωτέρα φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἐξήγησις τῆς καταλήξεως οὐ ἐν μονογράμματι καὶ πρωτοφανῆς ἐν τοῖς χρόνοις εἰς οὓς ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ταχθῆ ὡς ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεώς τῆς ἡ ἐπιγραφῆ. Ἐπειδὴ βεβαίως γνωρίζομεν ὅτι ὁ περίβολος τῆς πόλεως ἐκτίσθη σπουδῆ ἐν ἔτει 478—479 πρ. Χρ., ἡ ἐξεργασία τοῦ λίθου καὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἐξ ἀνάγκης πρὸ τοῦ ἔτους τούτου τακτέα· καὶ ἵνε μὲν τὸ πελέκημα τοῦ λίθου ὡσπερ νεουργόν, δὲν ἔχουσι δὲ καὶ αἱ γωνίαι αὐτοῦ προστρέψεις καὶ ἀποκοπὰς λόγου ἀξίας, ἐξ ὧν δυνάμεθα νὰ εἰκοτολογήσωμεν ὅτι δὲν ἔμεινε τὸ μνημεῖον πολὺν χρόνον ἐν τῇ ἀρχικῇ του θέσει· ἀλλ' ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, πάντα πρέπει ἀναγκάσιως νὰ τάξωμεν τὴν ποίησιν τοῦ μνημείου περὶ τὰ 480 π. Χ. καὶ ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ παρατείνωμεν τὸν χρόνον αὐτοῦ μέχρι τοῦ 500 πρ. Χ. ἔτους· ἀλλὰ τότε, ὡς γνωστὸν, οὐδὲ τὸ οὐ ἦν πω ἐν χρήσει πλήρες, ἀλλ' ἤρκει ἀντ' αὐτοῦ τὸ ο, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἐν μονογράμματι συγκεκλιμένον, ὅπως δηλαδὴ ἐν τοῖς ῥωμαϊκοῖς χρόνοις τὸ πρῶτον εὐρίσκεται ἐν λιθίναϊς ἐπιγραφαῖς. Ἐξαιρῶ δὲ λόγου τὰ νομίσματα· ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις σημεῖα π ο λ λ ὠ ν γ ρ α μ ᾶ τ ω ν δ ὕ ν α μ ι ν ἔ χ ο ν τ α ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς Φιλίππου τὸ πρῶτον, ὅσον ἐγὼ γνωρίζω. Ἄλλο δὲ ἵνε ἡ ἀποκοπὴ τοῦ τέλους τῆς λέξεως ἐν ταῖς λιθίναϊς ἐπιγραφαῖς καὶ ἐπὶ τῶν παλαιότατων ἐνεπιγράφων νομισμάτων. Ἄλλ' ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐπίτηδες ἐγράφθη ἐνταῦθα τὸ οὐ ἐν μονογράμματι, καὶ ἵνε τοῦτο τότε τὸ παλαιότατον παράδειγμα ἐπὶ λίθων, δὲν ἀνευρίσκεται ὁ λόγος τῆς καινοτροπίας· διότι τόπος ἦν ἱκανὸς ἐν τῷ λίθῳ μετὰ τὸ οὐ ἀκόμα διὰ δύο μεγάλα γράμματα, χρόνου δὲ οἰκονομία δὲν ἐγένετο, διότι τὸ ὀ τὸ μικρὸν καὶ τὸ ὕ τὸ ψιλὸν κεῖνται χαρακτηρισμένα ἐν ἐνὶ τόπῳ μεγάλα καὶ πλήρη. Ἐπειτα τίνος ἕνεκεν ἐνταῦθα μὲν ἔγραψεν οὐ τὴν κατάληξιν τῆς γενικῆς ὀ τεχνίτης, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ στίχῳ παρακάτω ο, ὡσπερ ἦν σύνηθες ἐν τοῖς προευκλειδεῖσι χρόνοις; ἡ τοιαύτη ἀνωμαλία θὰ ἦν ἄτοπος ἐν τρισὶ μικροῖς στίχοις καὶ ἀσύγνωστος· διὸ δυοῖν θάτερον ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὡς ὀρθὸν ἢ τὸ πρῶτον ἢ τὸ ὕστερον· δὲν μένει δὲ ἀμφιβολία ὅτι τὸ πρῶτον συντετμημένον οὐ ἵνε τὸ ἐσφαλμένον· παρεχαρα-

χθη δὲ ὑπὸ τοῦ λιθοξόου ἐξ ὁμοίας, ὡς φαίνεται, ἡ συγγενοῦς προφορὰς τοῦ υ καὶ ο. Ἐγράφθη δὲ, ὡς ἐγὼ ἐπέισθην, πρῶτον τὸ ὕ ψιλὸν καὶ ἔπειτα διορθώθη εἰς ὀ μικρὸν. Τοῦτο δὲ φαίνεται ἐντεῦθεν· ὅτι τὸ μὲν Υ κεῖται κανονικῶς μετὰ τῶν δύο λεπτῶν γραμμῶν γεγραμμένον καὶ ἵνε ἰσομέγεθες τοῖς λοιποῖς τοῦ αὐτοῦ στίχου γράμμασι καὶ ἐπιμελῶς γεγλυμμένον, ὡσπερ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα· τοῦ δὲ ἐπεγεγραμμένου Ο πρῶτον μὲν ὁ κύκλος ἵνε μικρότερος τοῦ διαστήματος τοῦ μετὰ τῶν δύο γραμμῶν τοῦ ὀρίου, δι' αὐτὸ δὲ καὶ τοῦ προηγούμενου Ο ἐν τῇ αὐτῇ λέξει μικρότερος, ἔπειτα ἵνε κακῶς ἐγχεσμένος ἦτοι ἀνωμάλως καὶ ἄνευ φιλοκαλίας, ὡς νὰ μὴν ἐγείνεν ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς ἡ διορθώσις. Ἐν τῇ εἰκόνι ὁμοῦς διὰ τὴν μικρότητα τῶν γραμμάτων δὲν φαίνεται ἡ τοιαύτη διαφορά ἐν τῇ γλυφῇ τοῦ Υ καὶ Ο· περὶ δὲ τῆς σημασίας τῆς γενικῆς θὰ εἴπωμεν παρακάτω.

Ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ ὁ παρατατικὸς ἐ π ο ἰ ε (=ἐπιείει) φανερώς ἀντιβαίνων τῷ Βρουνηϊῷ κανόνι καὶ μετὰ τὴν νεωστὶ γενομένην τροποποίησιν αὐτοῦ (Probleme in der Geschichte der Vasenmalerei München 1871, 4° σελ. 6), ἐνδέχεται νὰ γένη τοῖς περὶ ἐκεῖνον καὶ τοῖς ἀντιφρονοῦσι σκάνδαλον· σημειώσεως δὲ ἀξία ἵνε καὶ ἡ θέσις τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τοῦ τεχνίτου μετὰ τὸ ἐ π ο ἰ ε ἐν τρίτῳ στίχῳ. Τούτων δὲ σπουδαιότερον ἐκ τῆς παρουσίας ἐπιγραφῆς μάθημα ἵνε, ὅτι ὁ τεχνίτης Κ α λ λ ω ν ἰ δ ῆ ς ὁ Δ ε ι ν ἰ ο υ υἱὸς νῦν πρῶτον ἀναφαίνεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν τεχνιτῶν καὶ ἄλλως δὲ τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ τὸ δεύτερον, ὡς φαίνεται· παρὰ γοῦν τῷ Πάπῃ καὶ Βενσελέρω ἐν μόνον ὄνομα Κ α λ λ ω ν ἰ δ ῆ ς κεῖται ἀναγεγραμμένον ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ καταλόγου τῶν ἀποθανόντων Ἀθηναίων ἐν τῷ πολέμῳ ἐν Κύπρῳ, ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἄλλοῦ ἐκ τῆς Ἐρεθθηίδος φυλῆς ἐν ἔτει 458 π. Χ. (C. I. G. τόμῳ Α' ἀρ. 165 σελ. 292 ἐ.)· δὲν φαίνεται δὲ μοι ἀπίθανον νὰ ἦνε ὁ ἐκεῖ ἐν τῷ καταλόγῳ ἀναγεγραμμένος Κ α λ λ ω ν ἰ δ ῆ ς αὐτὸς οὗτος ὁ ἡμέτερος τεχνίτης· διότι οἱ χρόνοι συμφέρονται, παραδόξως δὲ ἐν τῷ αὐτῷ καταλόγῳ εὐθὺς μετὰ ἓνα στίχον ἐν τῇ αὐτῇ στήλῃ (στήλῃ Β', στίχῳ 49) μνημονεύεται ὡς ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς πολέμοις ἀποθανὼν Δ ε ι ν ἰ α ς τ ι ς, ὃς ἐνδέχεται νὰ ἦνε ὁ πατὴρ αὐτοῦ· ἄλλως ὁμοῦς τὸ ὄνομα τοῦτο ἦν συχρὸν ἐν Ἀττικῇ καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἔρχομαι τῶρα εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ἀντιδότου ἀναμφιβόλως ἢ γενικὴ σημαίνει ἐνταῦθα τὸν κτήτορα τοῦ μνημείου κατὰ ἀρχαίαν λιτότητα· ἔχει δὲ ἐξυπακουόμενον τὸ σήμα ἢ ἀγαλμα ἢ εἰκὼν ἢ τι τοιοῦτον ἢ τὸ εἶμι (Ἀντιδότου εἶμι [εἰκὼν]), ὡς ἐξ ἄλλων πληρεστέρων παραδειγμάτων μανθάνομεν. ἢ αὐτὴ δὲ ἀρχαϊκὴ ἀπλότης καὶ συντομία εὐρίσκειται καὶ ἐν τῇ παγγνώστῳ στήλῃ τοῦ Ἀριστίωνος (ἔτι ἐν τῷ καλουμένῳ Θησειῷ οὔσῃ)· καὶ ἐν ταύτῃ κεῖται τὸ ὄνομα τοῦ τιμημένου Ἀριστίωνος ἀπλῶς κατὰ γενικὴν, ἀλλ' ἐν τῷ βίθρῳ τῆς στήλης μοναχόν, τὸ δὲ ἑαυτοῦ ὄνομα ἐνέγραψεν ὁ τεχνίτης ἐν τῇ βίσει τῶν ποδῶν τῆς ἀναγεγλυμμένης εἰκόνας, κεχωρισμένον καὶ διεσταλμένον ἐκείνου διὰ μεγάλου μεταξὺ διαστήματος καὶ τὰ δύο εἰς δύο λίθους διαφόρων ἐπιφανειῶν, ὡσπερ προνοῶν μή τις τῶν θεατῶν ἐν συνεχείᾳ ἀναγνώσας τοὺς δύο στίχους τῶν γραμμάτων ἐκλάβῃ τὸν Ἀριστίωνα ὡς πατέρα ἑαυτοῦ. καὶ ὁμοίως δὲν ὠρέλῃσεν αὐτῷ καὶ ἢ τοιαύτῃ ἐπιτήδευσις· ὁ γὰρ Βροῦννος, ἀνὴρ λογιώτατος καὶ κράτιστος Γερμανῶν ἐν τῇ ἰσορίᾳ τῶν Ἑλλήνων τεχνιτῶν, συνανέγνωσεν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις τοὺς στίχους καὶ ἐποίησε σπουδαζῶν τὸν Ἀριστίωνα πατέρα τοῦ Ἀριστοκλέους.

Συμφρόνησε δι' αὐτῷ καὶ Κάρολος ὁ Βοιττίχερος ὁ σοφὸς μουσειογράφος τοῦ Βερολίνου ἐν Königliche Museen, Berl. 1871 σελ. 34 ἑ., ὃς ἐσφαλμένως λέγει καὶ τὴν πλίνθον, ἐν ἣ ἴσταται ἐγγομφωμένη ἢ στήλη, λίθου πειραϊκοῦ, ἐνῶ ἴνε μαρμαροῦ πεντελικοῦ, ἐξ ὁποῦ καὶ ἢ στήλη, ἀλλ' ἄνευ λείας ἐργασίας.

Ἄλλο δὲ πάλιν ἐνόησεν ὁ κύριος Κεκουλῆς (Kekulé Die antiken Bildwerke im Theseum zu Athen Lpz. 1869, 8° σελ. 150)· ἢ ἐπιγραφὴ τοῦ τεχνίτου λέγει, κεῖται εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ἀναγλύφου, ἀὼς εἰς ἡττον τοῖς ὄμμασι προσπίπτοντα τόπον (als am weniger augenfälligen Platze). Τούναντίον ἐγὼ πιστεύω· εἰς τὸν ἐπιφανέστατον ἐν τῷ ἀναγλύφῳ τόπον ἐνέγραψεν ὁ τεχνίτης τὸ ὄνομα του, εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅστις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡσπερ συμφυῆς τῷ ἀγάλματι καὶ ἀναπόσπαστος ἀπ'

αὐτοῦ, ὅπως οἱ θαυμάζοντες τὸ περικυλλῆς ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἔργον συνθαυμάζουσι καὶ τὸν ποιητὴν αὐτοῦ. Ἐν τῇ αὐτῇ θέσει κεῖται γεγραμμένον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ναξίου τεχνίτου ἐν τῷ ἀρχαϊκῷ ἀναγλύφῳ τῷ ὑπάρχοντι εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν τῆς Ὀρχομενίας γῆς ἐν Βοιωτίᾳ· οὗτος δὲ ἀπροκαλύπτως καλεῖ τοὺς διαβάτας εἰς θαυμασμὸν τοῦ ἔργου του ἐν ἐξαμέτρῳ σίχῳ. Ἐξήνωρμ' ἐπόησεν ὁ Νάξιος, ἀλλ' ἐσίδειςθε· οὕτως οἱ ἀρχαῖοι τεχνίται δὲν εἶχαν ἐκείνην τὴν ψευδομετριοφροσύνην τῶν ὑστερωτέρων νὰ ὑποκρύπτωσι μικροῖς γράμμασι εἰς παράμερα μέρη τοῦ ἔργου των, οἷον εἰς πτυχὰς φορεμάτων καὶ τὰ τοιαῦτα τὸ ἑαυτῶν ὄνομα, ἀλλ' εἰλικρινεῖς ὄντες, ὡπερ οἱ ὁμηρικοὶ ἦρωες καὶ οἱ Μαραθωνομάχοι, ἠθελαν νὰ δοξασθῶσιν ἐκ τῶν ἔργων των ὑπὸ τῶν συγχρόνων καὶ οἱ μετέπειτα ἔσονταί καὶ δι' αὐτὸ μεγάλοις γράμμασι συνυπογράφονται ἐν τοῖς ἔργοις ἢ μετὰ τῶν κτητόρων ἐν συνεχείᾳ, ὡς συνηθέστερον, ἢ χωριστὰ, ὅπου ἐνδέχεται, ὡς ἐν τῇ στήλῃ τοῦ Ἀριστίωνος βλέπομεν καὶ ἐν τῇ Ὀρχομενίᾳ πιθανώτατα παραδεχόμεθα.

Ἡ μορφή τῶν γραμμάτων τῆς νῦν ἐκδιδομένης ἐπιγραφῆς τοῦ Ἀντιδότου ἴνε ὁμοία μὲ τῶν τῆς στήλης τοῦ Ἀριστίωνος, πλὴν τοῦ σίγμα, ὃ ἔχει ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ Ἀντιδότου σπανιωτέραν μορφήν· δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τὸ ἄλφα ἐν τῇ στήλῃ Ἀριστίωνος, ὁμοίον ὄν τῷ ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ, κεῖται ἐσφαλμένως μετὰ ὀριζοντίου ἐνωτικῶν τῶν σκελῶν κανόνος παρὰ τῷ Πιττάκῃ ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι τόμῳ πρώτῳ, εἰκόνι 75, καὶ παρὰ τῷ Ῥαγκαδῇ ἐν πρώτῳ τόμῳ τῶν ἐπιγραφῶν του πίνακι δευτέρῳ (εἰκόνι 21) καὶ παρὰ τῷ Ὄβερβέκκῳ ἐν τῇ ἰστορίᾳ τῆς ἑλληνικῆς πλαστικῆς ἐκδόσει Β' τόμῳ ἄ σελίδι 140 εἰκόνι 21, καὶ παρ' ἅπασιν ὅσους ἔχω προχείρους, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ πολλὰ περὶ τοῦ μνημείου τούτου λεπτολογήσαντος Κεκουλῆ· ἀλλ' οὗτος ἔχει κὰν τὰ γράμματα τῶν δύο στίχων ὀρθότερον ἰσομεγέθη, ἐνῶ πάντες οἱ ἄλλοι ἐσφαλμένως παρέχουσι τὰ ἐπὶ τοῦ βᾶθρου πολλῶν μεγαλήτερα. Ἴδου ἢ ἀληθῆς μορφή καὶ ἀναλογία τῶν γραμμάτων κατὰ $\frac{1}{3}$ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους.

ΕΡΛΟΝΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΣ
ΑΡΙΣΤΙΟΝΟΣ

Ἐκ τῆς ὁμοιότητος δὲ τῶν γραμμάτων ἑκατέρας ἐπιγραφῆς δυνατὸν νῦν καὶ ὁ χρόνος τῆς στήλης Ἀριστιώνος νὰ ὀρισθῆ ἀκριβέστερον περὶ τὴν ΟΕ' Ὀλυμπιάδα (480 π. Χ.)· διότι τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀντιδότου, ὡς ἐκ τοῦ τόπου καὶ τρόπου τῆς εὐρέσεώς του καὶ ὡς ἐκ τῆς καταστάσεώς του, καθ' ἃ ἐπάνω ἐλέγαμεν, ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ταχθῆ μεταξύ τῆς Ο' καὶ ΟΕ' Ὀλυμπιάδος ἤτοι 480—500 πρὸ Χριστοῦ. ἦν δὲ καὶ τοῦτο πιθανῶς νεκρικὴ τις στήλη, ὅποια ἡ τοῦ Ἀριστιώνος καὶ ἡ Ὀρχομενία τοῦ Ῥωμαίου.

Τὸ ἀνευρεθὲν τεῖχος εἶχε φορὰν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἔκτασιν 20—30 μέτρων· κατεστράφη δ' αὐτοῦ τὸ πλεῖστον πρὸς ἀνατολὰς μέρος, ὅπου ἐφαίνετο τὸ σχῆμά του πολύπλοκον· καὶ τῷ μὲν ἀρχιτέκτονι Ζιλλέρῳ τῷ οἰκοδόμῳ τῆς οἰκίας Μελαῖ ἐφάνη ὡς πυλῖς, ἐμοὶ δὲ ὡς πύργος καὶ ἄλλοις ἄλλως. τὸ τελευταῖον αὐτοῦ πρὸς ἀνατολὰς μέρος ἦν συνημμένον μετὰ φραγγοτουρικοῦ κτιρίου καὶ δεξαμενῆς, ὡς μοι ἐφάνη. Ὁ ἡμέτερος λίθος εὐρέθη εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ὀμαλοῦ καὶ ἀθίκτου τεύχους, οὗ καὶ ἔγχος μικρὸν διεσώθη ἔξω τῶν βορειοδυτικῶν θεμελίων τῆς οἰκίας Μελαῖ. ἐν τοῖς βορειοανατολικοῖς θεμελλοῖς ἐφάνησαν ἐν τῷ ἐδάφει διάφοροι κεράμινοι τάφοι, φορᾶς ἀτάκτου, ὡς συνήθως. καὶ στήλαι δὲ νεκρικαὶ τῶν κοινοτάτων κυλινδρικών εὐρέθησαν ἐρριμμένοι δύο σῶαι λίθου ὑμηττείου σχεδὸν ἰσομεγεθεῖς· τὸ ὕψος ἑκατέρας αὐτῶν 0,56, ἡ ἄνω διάμετρος 0,16· ἔφερον δὲ καὶ ἐπιγραφὰς ἀμελῶς ἐξεσμένας·

ἢ μὲν ΔΩΡΗΜΑ ἢ δὲ ΔΟΞΑ
ΑΡΧΙΟΥ ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΑ
ΜΙΛΗΣΙΑ

Ἡ ἐνωτικὴ τῶν σκελῶν τοῦ ἄλφα γραμμῆ γωνιώδης ἐν ἀμφοτέραις, τὸ σίγμα μόνον τῆς δευτέρας μηνοειδές· καλλιτέρων χρόνων ἦν ἐν κιβωτοειδὲς ἐπίθεμα τάφου λίθου ὑμηττείου μονοκόμματος μετὰ τοῦ συνήθους μικροῦ ἐπιμήκους σκάμματος ὑποκάτω καὶ τῶν γεισωματικῶν κοσμημάτων ἐν τοῖς ἄνω καὶ κάτω τέρμασιν· ἦν δὲ ἐρριμμένον κατὰ τὸ βορειοανατολικὸν μέρος πλησίον τοῦ σκάμματος τῶν θεμελίων καὶ κολλητὰ μὲ τοῖχον φραγγοτουρικὸν ἀμμοκονία ἀσφαλῶς ἐκτισμένον κατὰ βορείαν φορὰν. Τὸ ὕψος τοῦ ἐπιθέματος 0,39, τὸ πλάτος ὑποκάτω μετρηθὲν 1,325, τὸ πάχος κάτω 0,67· ἐπιγραφὴν δὲ ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν μακροτέρων πλευρῶν φέρει τήνδε·

ΝΑΚΩΦΑΝΙΟΥΕΞΟΙΟΥ
ΑΛΕΞΙΟΥΕΞΟΙΟΥΓΥΝΗ.

Εὐρέθη δ' ἐν τῷ οἰκοπέδῳ καὶ λέων καθήμενος λίθου πεντελικοῦ ἀκέφαλος, οὗ τὸ μῆκος 0,95, τὸ ὕψος 0,45, ἐκ νεκρικοῦ σήματος βεβαίως καὶ οὗτος· οἱ ἐνταῦθα δ' εὐρεθέντες τάφοι καὶ παρέξω βορείως καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν σταδίου συντελοῦσιν εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἄνω εἰρημένης γνώμης περὶ τοῦ βάρου Ἀντιδότου, ὅτι ἐκ νεκρικοῦ σήματος ἐλήφθη καὶ ἐρρίφη εἰς τὸ τεῖχος.

ΑΘΑΝ. Σ. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἄριθ. 427.

("Ορ. πίν. 61)

Ἐπὶ τοῦ 61 πίνακος ἀπεικονίσσαμεν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ φυσικοῦ μήκους καὶ πλάτους ὡς οἶόν τε πιστότατα δύο πρὸ πολλοῦ γνωστὰ λείψανα στήλης ἀνηκούσης εἰς τὰς πρὸ Εὐκλείδου ταμιακὰς ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ παρθενῶνι ἀνακειμένων ἀναθημάτων, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ συνάψωμεν εἰς αὐτὰ ἀπταιστως νέον λείψανον ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης, τὸ κατώτατον ἐν τῷ πίνακι, μείναν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε, μικρὸν μὲν καὶ εὐτελές, ἀλλὰ μετὰ τὰς ἐργασίας καὶ ἐρεῦνας, τὰς γενομένας ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν περὶ τὰ λείψανα τῶν ἀναγραφῶν τούτων, καὶ τὸ εὐτελέστατον λείψανον τὸ ἐν τῇ μεγάλῃ σωρείᾳ τῶν ἐνεπιγραφῶν τεμαχίων τῶν ἐν Ἀκροπόλει δυνάμενον νὰ διακριθῇ ὡς ἀνήκον εἰς τὰς ἀναγραφὰς ταύτας καθίσταται σπουδῆς ἄξιον, ἐὰν δύναται νὰ συμπληρώσῃ τὰς ἐρεῦνας τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, φέρον εἰς φῶς τὰς ἐλλειπούσας πεντετηρίδας ἢ συμπληροῦν τὰ κολοβά ἔτη τῶν ὑπαρχουσῶν.

Τὰ τρία ταῦτα λείψανα ὑπάρχουσιν ἐπὶ τριῶν τῆς στήλης θραυσμάτων, ἐξ ὧν τὸ μὲν κατώτατον σώας ἔχει καὶ τὰς δύο ἀντιθέτους πλευράς, ἐκ δὲ τῶν ἄνω τὸ μὲν κατὰ δεξιὰν σώας ἔχει καὶ αὐτὸ τὰς ἀντιθέτους πλευράς, τὸ δὲ κατ' ἀριστερὰν εἶναι ἀπεσπασμένον ἐκ τοῦ πάχους αὐτοῦ. Ἀρμόζουσι δὲ τὰ τρία θραύσματα αὐτὰ ἀλλήλοις ἀνὰ δύο κατὰ τὴν θραύσιν οὕτως, ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ χάσματος, τοῦ ὑπάρχοντος μεταξὺ τῶν γνωστῶν καὶ τοῦ νέου λειψάνου.

Ἡ στήλη, εἰς ἣν τὰ θραύσματα ἀνήκουσιν, εἶναι ἐκείνη, ἧς τὰ μὲν ἐκ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς λείψανα παρέσχον τὰς τῶν ἐν τῷ παρθενῶνι ἀναθημάτων ἀναγραφὰς τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 86,3 ἕως Ὀλ. 87,2 (ὄρ. Böckh Stsh. 2 σελ. 152 καὶ Kirchhoff Abh. d. Berl. Akad. 1864 σελ. 14. Beil. I), τὰ δὲ ἐκ τῆς ὀπισθεν πλευρᾶς παρέσχον τὰς ἀναγραφὰς τοῦ α. καὶ β'. ἔτους καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ γ'. τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 91,3 ἕως Ὀλ. 92,2, λείπει δὲ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ γ'. ἔτους αὐτῆς καὶ ὀλόκληρον τὸ δ'. (ὄρ. Böckh αὐτόθι σελ. 170). Τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος λείψανα εἶναι ἐκ τῆς ὀπισθεν πλευρᾶς τῆς στήλης, εἶναι δὲ τὸ τέλος τοῦ β'. ἔτους καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ γ'. Εἰς ταῦτα ὑπο-

συνάπτεται νῦν τὸ νέον λείψανον ἐκ τοῦ κατώτατου μέρους τῆς πλευρᾶς καὶ, ὡς δεικνύει ὁ πίναξ, εἶναι τὸ τέλος αὐτῆς.

Τὰ ἐκ τοῦ ἄνω μέρους τῆς πλευρᾶς ταύτης λείψανα, τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς πεντετηρίδος, ὑπάρχουσιν ἐπὶ ἄλλου μεγάλου θραύσματος τῆς στήλης· ἀλλ' οὔτε τὸ θραῦσμα τοῦτο συναρμόζεται μετὰ τῶν τριῶν θραυσμάτων τῶν ἐκ τοῦ κάτω μέρους, οὔτε τὰ λείψανα τὰ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς αὐτοῦ συντελοῦσιν εἰς τὸν σκοπὸν ἡμῶν ἐνταῦθα, διὸ καὶ οὐδὲ ἐτέθησαν ἐπὶ τοῦ πίνακος.

Ἐπὶ τοῦ μεγάλου τούτου θραύσματος καὶ τριῶν μικρῶν ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ἀπεσπασμένων ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ἐτέρᾳ πλευρᾷ τὰ ἐκ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τῆς στήλης λείψανα τοῦ α. καὶ β'. ἔτους καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ γ'. τῆς ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ ἀναγεγραμμένης πεντετηρίδος Ὀλ. 86,3 ἕως Ὀλ. 87,2. Τὰ λοιπὰ ἐκ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τῆς στήλης λείψανα τῆς πεντετηρίδος ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ἐτέρᾳ πλευρᾷ τῶν δύο ἐκ τοῦ κάτω μέρους τῆς στήλης θραυσμάτων, ὧν ἡ ὀπισθεν πλευρὰ ἀπεικονίσθη ἐπὶ τοῦ πίνακος, καὶ δὴ ἐπὶ μὲν τοῦ μεσαίου διεσώθη τὸ τέλος τοῦ γ'. ἔτους καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ δ', ἐπὶ δὲ τοῦ κατώτατου θραύσματος, ἐφ' οὗ ὑπάρχει τὸ νέον λείψανον, διεσώθη ἐν τῇ ἐτέρᾳ πλευρᾷ τὸ τέλος τοῦ δ'. ἔτους τῆς πεντετηρίδος ταύτης.

Τὰ λείψανα ταῦτα πάντα, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἔμπροσθεν πλευρᾶς τῆς στήλης καὶ τὰ ἐκ τῆς ὀπισθεν, πλὴν τοῦ νέου λειψάνου, εἶναι οὐ μόνον καθ' ἑαυτὰ γνωστὰ ὡς ἐδημοσιεύθησαν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν συναρμογὴν αὐτῶν εἰς τὰ ἔτη τῶν πεντετηρίδων τῶν ἐν ταῖς δυοῖς πλευραῖς τῆς στήλης ἀναγεγραμμένων καὶ οὐδὲν ἔχομεν νὰ σημειώσωμεν ἡμεῖς περὶ αὐτῶν. Τὰ δύο δὲ γνωστὰ λείψανα ἐκ τῆς ὀπισθεν πλευρᾶς προσελάβομεν εἰς τὸν πίνακα, ἵνα συνάψωμεν ἀπταιστως, ἐὰν δυνηθῶμεν, μετ' αὐτῶν τὸ νέον λείψανον. Ἐπειδὴ δὲ φαίνεται πως παράξενον, ὅτι τὸ νέον τοῦτο λείψανον ἔμεινεν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε, ἐνῶ τὸ ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ τοῦ θραύσματος τούτου ἐγένετο γνωστὸν ἐγκαίρως, σημειοῦμεν περὶ τούτου τὰ ἑξῆς.

Τὸ ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ τοῦ κατωτάτου τούτου θραύσματος τῆς στήλης λείψανον ἐδημοσιεύθη τρίς ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ κατὰ τὴν πρώτην περίοδον, ἀπαξ μὲν μετὰ πανομοιοτύπου ὑπὸ Ῥαγκαβῆ (ἀριθ. 257), δις δὲ ὑπὸ Πιττάκη ἀπαξ μετὰ πανομοιοτύπου (ἀριθ. 48) καὶ τελευταῖον κεφαλαίως γρίμμασιν (ἀριθ. 2164). Ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ πάλιν ὑπὸ Ῥαγκαβῆ (ἐν Ant. Hell. ἀριθ. 407), ἐδημοσιεύθη δὲ καὶ ὑπὸ Le Bas (inscr. gr. et lat. 177). Ὅτι οἱ ἄνδρες οὗτοι, ἀντιγράφοντες τὸ ἐν τῇ μιᾷ πλευρᾷ τοῦ θραύσματος λείψανον, παρετήρησαν μὲν καὶ τὸ ἐν τῇ ἐτέρᾳ πλευρᾷ, ἀλλ' ἐθεώρησαν αὐτὸ ἄσημον καὶ τούτου ἕνεκα παρημέλησαν αὐτό, δὲν εἶναι πιθανόν. Πιθανώτερον εἶναι ἢ ὅτι δὲν παρετήρησαν αὐτό, ἢ ὅτι τὸ θραῦσμα, εὑρεθὲν τῷ 1838 (ὄρ. Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. ἀρ. 48), ἐντετειχίσθη εὐθὺς ἐξ ἀπροσεξίας ἐν τοῖς πλαισίοις τοῖς ἐν τῇ πινακοθήκῃ, ἐν οἷς εὑρέθη ἐσχάτως ἐντετειχισμένον, καὶ ἡ ὀπισθεν πλευρὰ αὐτοῦ ἔμενεν ἀφανὴς εἰς πάντας τοὺς ἀντιγράφοντας τὰ ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ ἐκ τοῦ λίθου αὐτοῦ. Τὸ ἐν τῇ ὀπισθεν πλευρᾷ λείψανον τοῦτο ἐγένετο ἡμῖν γνωστόν, ὅτε τῷ 1865 τὰ ἐν τῇ πινακοθήκῃ πλαίσια σαπέντα καὶ καταρρέοντα ἀνενεώθησαν, οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς λίθοι ἐντετειχιζόμενοι ἐκ νέου ἀνεθεωρήθησαν πάντες. Ἐκτοτε τὸ θραῦσμα ἐτέθη ἐπὶ βήθρου ἐν τῇ πινακοθήκῃ, ἵνα ἀναγινώσκωνται ἀμφότεραι αἱ πλευραὶ αὐτοῦ.

Ἡ στήλη εἶχε πάχος 18 ἑκατοστὰ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν τριῶν θραυσμάτων αὐτῆς, ἀτινα σώζουσι καὶ τὰς δύο πλευρὰς. Τὸ ὕψος τῶν συναρμοζομένων θραυσμάτων ὁμοῦ εἶναι 77 ἑκατοστῶν. Τὸ δὲ ὕψος τῆς στήλης μένει ἄδηλον, ἀλλὰ 40 ἑκατοστὰ ὕψους κατὰ τὸ κάτω ἄκρον αὐτῆς ἦσαν ὠρισμένα, ἵνα ἐντεθῶσιν εἰς τὸν βράχον ἢ εἰς βήθρον καὶ παχυτέρα εἶναι ἐνταῦθα ἢ στήλη καθ' ἑκατέρας τὰς πλευρὰς 2 χιλιοστὰ περίπου καὶ οὐχὶ ἐντελῶς λεία τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην. Ἄνωθεν τοῦ μέρους τούτου μένουσιν ἄγραφα ἐν μὲν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ τοῦ κατωτάτου θραύσματος 20 ἑκατοστὰ, ἐν δὲ τῇ ὀπισθεν, ἐνθα ὑπάρχει τὸ νέον λείψανον, μένουσιν ἄγραφα μόνον ἐπτὰ ἑκατοστὰ, αἱ δὲ ἀναγραφαὶ αἱ ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ προβαίνουσι ταπεινότερον 8 στίχους.

Τὸ λείψανον τοῦτο, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν πεντετη-

ρίδα Ὀλ. 91,3 ἕως Ὀλ. 92,2, ἧς αἱ ἀναγραφαὶ ἤρχοντο ἄνωθεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ὀπισθεν πλευρᾶς τῆς στήλης, εἶναι ἀναμφισβήτητον. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ τῆς στήλης ἦσαν ἀναγεγραμμένα καὶ τὰ 4 ἔτη τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 86,3 ἕως 87,2 καὶ ὑψηλότερον κατέληγον ὑπὲρ τοὺς 7 στίχους, τὸ δὲ λείψανον τοῦτο τὸ τέλος εἶναι τῆς ὀπισθεν πλευρᾶς, πᾶν εὐλογον καὶ πιθανὸν ἐφαίνεται νὰ ἦναι τὸ τέλος τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 91,3 ἕως Ὀλ. 92,2, ἧς ἤρχετο ἄνωθεν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς πλευρᾶς ταύτης, καὶ ἐπομένως νὰ ἦναι τὸ τέλος τοῦ δ' ἔτους αὐτῆς.

Ἄλλ' ὁμως ἐάν τις μετὰ τὴν εἰκασίαν ταύτην ἀναζητήσῃ ἐκ τῶν προηγουμένων ἀναγραφῶν τὰ ἐλλείποντα μέρη τοῦ γ' καὶ δ' ἔτους τῆς πεντετηρίδος, ἐξετάσῃ δὲ τὸν τρόπον, καθ' ὃν τὰ λείψανα εἶναι γεγραμμένα ἐν τῇ πλευρᾷ, καὶ ἐρευνήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ μεταξὺ τῶν λειψάνων χάσματος, ὅπερ ἕνεκα τῆς συναρμογῆς τῶν θραυσμάτων δύναται νὰ καταμετρηθῇ ἀκριβῶς, πείθεται, ὅτι τὸ νέον λείψανον, εἰ καὶ εἶναι τὸ τέλος τῆς πλευρᾶς, εἶναι ὁμως τὸ τέλος τοῦ γ' ἔτους τῆς πεντετηρίδος. Τούτου δ' ἕνεκα μετὰ τοῦ νέου λειψάνου ἀντεγράψαμεν κατὰ τὰ αὐτὰ μέτρα ἐν τῷ πίνακι καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ αὐτῇ πλευρᾷ τῶν τριῶν συναρμοζομένων θραυσμάτων λείψανα, ἐν οἷς ἀπὸ τοῦ 6 στίχου ἄρχεται τὸ γ' ἔτος τῆς πεντετηρίδος.

Ὁ γνωρίζων τὴν ἔκτασιν, ἣν αἱ ἀναγραφαὶ τῆς ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ πεντετηρίδος ἔχουσι, δύναται καὶ ἐκ μόνου τοῦ πίνακος νὰ ἐκτιμήσῃ δεόντως τὸ μέγεθος τοῦ μεταξὺ τῶν δύο λειψάνων χάσματος καὶ νὰ εἰκάσῃ ἀσφαλῶς, ὅτι τὸ νέον λείψανον ἀνήκει εἰς τὸ γ' ἔτος τῆς πεντετηρίδος, καὶ ἀπλούστερον ἴτως θὰ ἐξέθετε τὰ τῆς εἰκασίας του. Ἡμεῖς ἐπάγομεν περὶ τούτου τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις.

Τὰ γράμματα καὶ εἰς τὰς δύο πλευρὰς τῆς στήλης ἔχουσιν ἴσον ὕψος (10 χιλιοστὰ). Οἱ στίχοι καὶ εἰς τὰς δύο πλευρὰς εἶχον ἴσον περίπου τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων (70—73). Μόνον δὲ εἰς τοὺς τρεῖς τελευταίους στίχους τοῦ νέου λειψάνου εἶναι τὰ γράμματα μικρότερα (8 χιλιοστὰ) καὶ, ὡς τὸ πανομοιότυπον δεικνύει, συμπετυκνωμένα. Τὰ μεσόστιχα ποικίλλονται καὶ ταλαντεύονται πανταχοῦ μεταξὺ 4,5, 7,8 καὶ 10 χιλιοστῶν. Ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ τῆς στήλης περιείχοντο μὲν καὶ τὰ 4 ἔτη τῆς πεντετηρίδος καὶ κατέληγον ὑψηλότερον, ἀλλὰ τὰ ἔτη ταῦτα

ἔχουσιν ἕκαστον τὸ πολὺ 17 στίχους. Τὰ δὲ ἐν τῇ ὄπισθεν πλευρᾷ ἔτη τὸ μὲν πρῶτον καὶ δευτέρον ἔχουσιν ἕκαστον 27 στίχους, βεβαίως δὲ καὶ τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον ἔτος, ἐὰν ὑποτεθῆ, ὅτι καὶ τοῦτο ἦν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένον, θὰ εἶχον, ἂν οὐχὶ πλείονας ἕνεκα τῶν ἐπετείων, ἀλλὰ τούλάχιστον ἕκαστον ἄλλους τόσους, ἀμφοτέρω δὲ ὁμοῦ 54 στίχους. Ἐὰν νῦν ἀριθμηθῶσιν οἱ στίχοι οἱ ἐκ τοῦ λειψάνου τοῦ τρίτου ἔτους καὶ οἱ ἐκ τοῦ νέου λειψάνου, εὐρίσκονται πάντες 20 καὶ 4. Οἱ ἄλλοι ἄρα 30 στίχοι, οἱ ἀπαιτούμενοι πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἔλλειπόντων μερῶν, ἔπρεπε νὰ κῆνται ἐν τῷ μεταξὺ τῶν δύο λειψάνων χάσματι. Ἀλλὰ τὸ χάσμα τοῦτο εἶναι ἀκριδῶς 10 ἑκατοστῶν τοῦ γαλλικοῦ μέτρου ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν γραμμάτων τῶν ἐν τῷ α'. στίχῳ τοῦ νέου λειψάνου μέχρι τῆς βάσεως τῶν γραμμάτων τῶν ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ τῶν γνωστῶν λειψάνων. Δέκα δὲ ἑκατοστὰ ὕψους καὶ ἐν τῇ ἔμπροσθεν πλευρᾷ καὶ ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ τῆς στήλης μετρούμενα εὐρίσκονται μὴ δυνάμενα νὰ χωρέσωσι μῆτε 6 στίχους, ἔχοντας γράμματα ὕψους 10 χιλιοστῶν. Ἡ λοιπὸν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι μεταξὺ τῶν λειψάνων τῶν ἐκ τοῦ τρίτου ἔτους καὶ τοῦ νέου λειψάνου οἱ στίχοι καὶ τὰ γράμματα αὐτῶν, οἱ περιέχοντες τὸ τέλος τοῦ γ'. ἔτους καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δ'. τῆς πεντετηρίδος, ἔλαβον, ὅπερ εἶναι ἀπίθανον, μεγίστην συμπύκνωσιν, οἷα λ. χ. ὑπάρχει ἐν τῷ δ'. ἔτει τῷ ἐν τῷ τῆς ἄλλης στήλης τῶν ἀναγραφῶν τούτων τεμαχίῳ (ὄρ. Ἀρχ. Ἐφημ. Π.Α. ἀρ. 499 πιν., Ραγκ. Ant. Hell. 109), ἢ τὸ νέον λείψανον ἀνήκει καὶ αὐτὸ εἰς τὸ γ'. ἔτος τῆς πεντετηρίδος καὶ εἶναι τὸ τέλος αὐτοῦ, τὸ δὲ δ'. ἔτος τῆς πεντετηρίδος ἦν ἀναγεγραμμένον ἐν ἄλλῃ στήλῃ.

Ἴνα τὸ νέον λείψανον συναφθῆ μετὰ τῶν γνωστῶν λειψάνων τῶν ἐκ τοῦ γ'. ἔτους τῆς πεντετηρίδος, ἀπαιτοῦνται, ὡς ἐκ τῆς συμπληρώσεως καταφαίνεται, πέντε στίχοι, ἴσον τοῖς ἄλλοις ἔχοντες τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων. Τόσους δὲ στίχους, οὓς ὑπεδείξαμεν ἐν τῷ πίνακι διὰ στιγμῶν, δύναται κατὰ τὰ αὐτὰ μέτρα νὰ χωρήσῃ καὶ τὸ μεταξὺ τῶν λειψάνων χάσμα. Τὸ νέον ἄρα λείψανον τῆς στήλης πρέπει νὰ

προστεθῆ εἰς τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ γ'. ἔτους τῆς πεντετηρίδος ὑπάρχοντα λείψανα καὶ νὰ συναφθῆ μετ' αὐτῶν διὰ τῶν ἐκ τοῦ μεταξὺ ἔλλειπόντων μερῶν τοῦ ἔτους, ἐξ ὧν πληροῦνται μὲν ἀκριδῶς 5 στίχοι, ὡς ἐκ τῆς συμπληρώσεως φαίνεται, πληροῦται δὲ ἀκριδῶς τὸ μεταξὺ τῶν λειψάνων χάσμα, ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν λίθων καταμετρήσεως μαρτυρεῖται.

Τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ γ'. ἔτους τῆς πεντετηρίδος λείψανα τῶν 11 στίχων συνεπλήρωσεν ὁ Βοϊκχίος ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἀναγραφῶν τῆς πεντετηρίδος ταύτης (Stsh. 2. σελ. 174). Ἡμεῖς ἐνταῦθα ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς τῶν λειψάνων τούτων τελευταίας λέξεως [HYΠ]ΟΧΣΥΝΟΣ καὶ συμπληροῦμεν ἐκ τῶν προηγουμένων ἀναγραφῶν τὸ χάσμα καὶ τοὺς στίχους τοῦ νέου λειψάνου, γράφοντες πάντα μικροῖς γράμμασι, φυλάττοντες δὲ τὴν τῆς ἐποχῆς ὀρθογραφίαν.

Αἱ τῶν στίχων τοῦ νέου λειψάνου συμπληρώσεις ὀρίζονται κατ' ἀριστερὰν ὑπὸ τῶν ἐν τῷ α'. στίχῳ τοῦ ἔτους γραμμάτων, μεθ' ὧν ὑπάρχουσιν ἐν ἰσοστοιχίᾳ τὰ τοῦ λειψάνου γράμματα. Τούτου ἕνεκα ὑπάρχει μικρὰ διαφορά τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν τοῖς στίχοις γραμμάτων, ἀλλ' ἐντελῶς ἴσον ἀριθμὸν γραμμάτων ἐν τοῖς στίχοις δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ τις. Σημειοῦμεν δὲ ἰδίως, ὅτι τὸ κατὰ τὸ α'. καὶ β'. ἔτος τῆς πεντετηρίδος μένον χάσμα 14 ἢ μᾶλλον 12 γραμμάτων πρὸ τοῦ θαλλῶς χρυσοῦς (ὄρ. Böckh αὐτόθι σελ. 172 καὶ 174) δὲν ἀναφαίνεται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἴσως διότι ἡ ἔκφρασις ἔλαβε μεταβολὴν τινα. Ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἀκυροῦσι τὴν περὶ τοῦ ἔτους εἰκασίαν, εἰς ἃ τὸ λείψανον ἀνήκει. Προσθέτομεν τελευταῖον, ὅτι τὸ ἔτος τοῦτο τῆς πεντετηρίδος εἶχεν ἐπειρία, ὡς μαρτυροῦσι τὰ λείψανα τῶν τριῶν τελευταίων στίχων αὐτοῦ, οἵτινες μένουσιν ἀσυμπλήρωτοι. Εἰς τὰ ἐπέτεια ἀνήκουσιν τὰ νέα ἄρθρα χρυσοῦν ἄσημον (στίχ. 11) καὶ ἐνώδια (στίχ. 13). Ἡ πληθὺς τῶν ἐπετείων γίνεται καταφανῆς ἐκ τοῦ κενοῦ μένοντος μέρους τῶν στίχων 11, 12 καὶ 13. Συμπληρωμένον δὲ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ νέον λείψανον εἶναι τὸδε·

- κοίτε Ηυπ]όχουλος [κατάχρυσος · γοργόνειον, κάμπε, επίχρυσα · Ηίππος,
 [γρύφς, γρυπὸς προτομέ, γρύφς, λέοντος κεφαλέ, Ηόρμος ἀνθέμον, δράκον, επίχρυσα ταῦτα · κυνῆ]
 [ἐπίχρυσος · ἀσπίδες ἐπίχρυσοι Ηυπόχουλοι ΔΠ · κλῖναι Χιοργῆς ΠΙΠΙ · κλῖναι Μιλεσιοργῆς Δ. χσι-]
 [φομάχαιραι ΠΙΠΙΠΙ · χσίφε Π · θόρακες ΔΠΙ · ἀσπίδες ἐπίσεμοι ΠΙ · ἀσπίδες ἐπίχαλκοι ΔΔΔΙ · θρόνοι]
 [ΔΠ · δίφροι ΠΙΠΙ · ὀκλαδῖαι ΠΙΠΙΠΙ · λύρα κατάχρυσος Ι · λύραι ἐλεφάντιναι ΠΙΠΙ · λύραι ΠΙΠΙ · τράπεζα ἐ]
 [λεφαντομένη · κράνε χαλκᾶ ΠΙΠ · κλινῶν πόδες ἐπάργυροι ΔΠΙ · πέλτε · φιάλαι ἀργυραῖ ΠΙΠΙ, κύλικ-]
 1 ες ἀργυροῖ ΔΠΙ, Ηίππος ἀργυρὸς, σταθμ]ὸν τ[ούτον ΠΗΗΗΗΗ · ἀσπίδες ἐπιχρῦσο Ηυποχούλο ΠΙ · ἀκινά-
 κες ἐπίχρυσος ἀσταθμος · φιάλι ἀργυρ]αῖ [Π]ΠΙΠΙ, σ[ταθμὸν τούτον ΠΗΗΗΗΠΗΗ · ποτέρια χαλκιδικὰ ἀρ-
 γυρᾶ ΠΙΠΙ, σταθμὸν τούτον ΗΔΔΠΗΗΗΗ · συβέ]ν[ε Η]ε π[αρά Μεθυμναίον ἐλεφαντίνε κατάχρυσος ·
 5 ἀσπίς ἐγ Λέσβο ἐπίσεμος χρυσῆ · ἐγ Λέσ]β[ο Ἴλλυρικὸν χαλκὸν · φιάλα ἀργυρᾶ ΠΙ, καρχεσίο ἀργυ-
 ρὸ ΠΙ, σταθμὸν τούτον ΠΠΔΔΔΔ · Λέσβοιοι κ]ό[τυλοι ἀργυροῖ ΠΙΠΙ, σταθμὸν τούτον ΗΗΗΗΠΔΔΔ · στέφανος χρ-
 ρυσὸς, σταθμὸν τούτο ΔΠΗΗΗΗΠΙΠΙ · στέφαν]ο[ς χρυσὸς, σταθμὸν τούτο ΔΔΠΗΗΗΗΗ · Ἀθηναίας Νίκες σ-
 τέφανος χρυσὸς, σταθμὸν τούτο ΔΔΠΗΗΗΗΗ · σ]τέφ[ανος χρυσὸς, σταθμὸν τούτο ΔΔΔΗΗΗΗΗ · Ἀθηναία-
 ς Νίκες στέφανος χρυσὸς, σταθμὸν τ]ού[το ΔΔΔΗΗΗΗΗ · τετράδραχμον χρυσὸν, σταθμὸν τούτο Π
 ΗΗΠΙΠΙ · ὄνυχς τὸν δακτύλιον χρυσὸν Η]έχ[ον] ἄσταθ[μος] · χρυσίον ἄσεμον, σταθμὸν τούτο ΠΗΗ · θαλλ-
 10 ὸς χρυσὸς [πετάλο]ν τ[εττάρων, σταθμ]ὸν τ[ούτον] [ΔΔΔΠΙΠΙ · χρυσίο δύο, σταθμὸν τούτοι· . . .
 Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐν τῷ Παρθενῶνι] · χρυσίον ἄσεμ]ο[ν, σταθμὸν τούτο . . . . .
 . . . . . ἐν]ό[ιδια χρυσᾶ Η · . . . . .
 . . . . . σταθμὸν τούτ · . .]ΔΔΔΔΠΗΗΗΗΗ.

Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ.

Ἄριθ. 428.

(Ὅρα πίν. 62).

I

- 1 . Δ]ΔΔΗΗΗΗ · στέφ[ανος χρυσὸς Ἀθηναίας Νίκες, σταθμὸν το-
 2 ὑτ]ο ΔΔΔΗΗΗΗΗ · τετ[ράδραχμον χρυσὸν, σταθμὸν τούτο ΠΗΗΗ
 3 ΙΠ] · ὄνυχς χρυσὸς τὸν δακτύλιον ἀσταθμος, ...
 4 σκο δύο, θαλλὸς χρυσὸς, σταθμὸν τούτον ΔΔΔΠΙΠΙ · χρυσί-
 5 ο δύο, σταθμὸν τού[τοι· . . . . .
 6 . . . . . τάδε παρέδ[ροσαν · . . . . .
 7 . . . . . Σ . . . . .

II

- . . . . .
 1 . σκο] δύο χρυσό, θα[λλὸς χρυσὸς, σταθμὸν τούτον ΔΔΔ
 2 Π]ΠΙΠΙ · ζόνε χρυσῆ γ[. . . . . Ηόρμος
 3 ρόδον διέ[λ]ιθος χ[ρυσὸς · . . . . . ρόδον Ηαριθμὸς
 4 εἰκοσ]ι . . . . . χ^τ
 5 ρ]υσ[ὸς · . . . . .
 . . . . .

Ἐπὶ τοῦ 62 πίνακος ἀπεικονίσασμεν ὡς οἶόν τε πι-
στότατα εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ φυσικοῦ μήκουσ καὶ πλά-
τους καὶ διεστειλάμεν διὰ τῶν ἀριθμῶν I καὶ II
τὰς δύο ἐνεπιγράφους ἀντιθέτους πλευρὰς τεμαχίου
στήλης ἀνηκούσης εἰς τὰς πρὸ Εὐκλείδου ταμιακὰς
ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀνακειμένων ἀναθη-
μάτων. Μετεγράψαμεν δ' ἐνταῦθα μικροῖς γράμμασι
κατὰ τὴν πρὸ Εὐκλείδου ὀρθογραφίαν τὰ ἐκ τῶν δύο
πλευρῶν λείψανα καὶ ἐκ τῶν γνωστῶν ἀναγραφῶν
συνεπληρώσαμεν τὰ ἀναμφισβήτητα κολοβὰ μέρη
καὶ συνήψαμεν ἐν τῷ λειψάνῳ τῆς πλευρᾶς I μετὰ
τοῦ τρίτου στίχου τὸν δεύτερον. Κατὰ δὲ τὴν ἔκτα-
σιν, ἣν ὁ στίχος οὗτος, ὁ δεύτερος, ἐκ τῆς ἀναμφι-
σβητήτου συναφείας τῶν μερῶν λαμβάνει, ἐρρυθμί-
σαμεν τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις στίχοις. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε ἐν
τοῖς λειψάνοις οὔτε ἐκ τοῦ λίθου ὑπεμφαίνεται ἡ ἀρχὴ
τῶν στίχων, ἐθέσαμεν τοῦ λόγου χάριν ὡς ἀρχὴν
αὐτῶν τὸ ἐξώτατον ἐν τοῖς λειψάνοις κατ' ἀριστερὰν
γράμμα. Λέγομεν δὲ περὶ τούτων τὰ ἐξῆς.

Τὸ τεμάχιον εὑρέθη ἐν Ἀκροπόλει κατὰ τὸ βο-
ρειανατολικὸν τῶν Προπυλαίων τῷ 1864, ὅτε ἤρευ-
νάτο ὁ ἐκεῖ τόπος, μὴ ὑποκάτω τῶν νέων ἐρειπίων
κρύπτη θεμέλια ἀρχαίου οἰκοδομήματος. Κεῖται δὲ
νῦν ἐν τῇ ἐν Ἀκροπόλει συλλογῇ τῇ ἐν τῇ θόλῳ,
εἶναι λίθου πεντελικοῦ, τεθραυσμένον πανταχόθεν
τὰς πλαγίας πλευρὰς, ἔχει δὲ πάχος 8 ἑκατοστῶν.

Ἐκ τοῦ πάχους διακρίνεται εὐχερῶς τὸ τεμάχιον
ἀπὸ τὰς τῶν ἀναγραφῶν τούτων δύο ἄλλας στήλας,
ῶν ἡ μὲν παρασχοῦσα τὰ λείψανα τῶν πεντετηρί-
δων Ὀλ. 86 3—87,2 καὶ 91,3—92,2 ἔχει πάχος 18
ἑκατοστῶν, ἡ δὲ παρασχοῦσα τὰ λείψανα τῆς πεντε-
τηρίδος Ὀλ. 89,3—90,2 ἔχει πάχος 16 ἑκατοστῶν.
Πρὸς δὲ τὸ τεμάχιον τὸ ὑπὸ Ῥαγκαβῆ δημοσιευθὲν
(ἐν Ant. Hell. ἀρ. 372), ὅπερ εἰς τὰς πρὸ Εὐκλείδου
ἀναγραφὰς ταύτας καταλέγεται (ὄρ. Michaelis d.
Parth. σελ. 295. Col. 2), δικτηρεῖται δὲ νῦν ἐν τοῖς
Προπυλαίοις, οὐδεμίαν ἔχει ὁμοιότητα τὸ τεμάχιον
τούτο.

Ὅτι τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ λείψανα ἀνήκουσιν εἰς τὰς
ταμιακὰς ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ ἰδίῳ Παρθενῶνι
ἀνακειμένων ἀναθημάτων, δεικνύουσι τὰ ἐν τῇ πλευρᾷ,
ἣν ἐσημειώσαμεν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ I, ἀναγινωσκόμενα
ἐν τῇ σειρᾷ (στίχ. 2) τετ[ράδραχμον, (στίχ. 3) ὄνυχς
χρυσός, (στίχ. 4) θαλλός χρυσός, ἅτινα ἐν ταῖς

ἀναγραφαῖς τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀναθημάτων κα-
ταλέγονται περὶ τὰ τέλη ἐν τοῖς ἔτεσι τῆς πεντε-
τηρίδος Ὀλ. 89 3—90 2 καὶ 91 3—92 2 (ὄρ.
Böckh Stsh. σελ. 160 κ. ἐφ. σελ. 170 κ. ἐφ.). Εἰς
τὰς ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀναθημάτων
ὀδηγοῦσι καὶ τὰ ἐν τῇ πλευρᾷ II ἀναγινωσκόμενα
[ὄρμος] ῥόδων διάλιθος χρυσός, ἅτινα καταλέγονται
ἐν ταῖς μετ' Εὐκλείδην ταμιακαῖς ἀναγραφαῖς τῶν
ἐκ τοῦ Παρθενῶνος ἀναθημάτων (ὄρ. Böckh αὐτόθι
σελ. 292 καὶ 295).

Εἶναι δὲ τὰ λείψανα ταῦτα ἐκ μέρους τῶν ἀνα-
γραφῶν τοιούτου, ὥστε ἀντιπαραβάλλον τις αὐτὰ
πρὸς τὰ λείψανα τὰ ἐκ τῶν 2 ἄλλων στηλῶν διασω-
θέντα, διακρίνει ἢ τοῦλάχιστον νομίζει, ὅτι διακρί-
νει καὶ τὰς πεντετηρίδας, εἰς ἃς πρέπει νὰ κατατα-
χθῶσιν. Οὕτως ὁ ἐν τῇ πλευρᾷ I (στίχ. 3) ὄνυχς ὑπάρ-
χει ἤδη εἰς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς πεντετηρίδος Ὀλ.
89, 3—90 2 καὶ εἰς αὐτὸν καταλήγουσι τὰ ἔτη
αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ τῆς πλευρᾶς λειψάνῳ (στίχ.
3—5) ὑπάρχουσι μετὰ τὸν ὄνυχκα καὶ ἄλλα ἀναθη-
ματα, τὸ λείψανον φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς πεντετη-
ρίδα μεταγενεστέραν τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 89,3—
90,2. Ὁ δὲ θαλλός χρυσός (στίχ. 4) καὶ τὰ [χρυσία]
δύο ὑπάρχουσιν ἤδη εἰς τὴν πεντετηρίδα Ὀλ. 91,3—
92 2 καὶ εἰς αὐτὰ καταλήγουσιν τὸ πρῶτον καὶ δεύ-
τερον ἔτος, ἀλλὰ τὸ τρίτον ἔτος αὐτῆς, ὡς μαρτυ-
ρεῖ τὸ λείψανον, ὅπερ ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ ἀριθμῷ
427 τῆς ἐφημερίδος ταύτης, εἶχε μετὰ τὸ θαλλός
καὶ τὰ χρυσία προσθήκην ἐξ ἐπετείων οὐχὶ μικρὰν,
ἣτις ἐν τῷ τῆς πλευρᾶς ταύτης λειψάνῳ δὲν ὑπάρ-
χει, ἀλλ', ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἐν τῷ 6 στίχῳ κείμενον τάδε
παρέδοσαν, οὔτε ἠδύνατο νὰ ὑπάρχη. Ἄρα τὸ τῆς
πλευρᾶς I λείψανον (στίχ. 1—5), ἀνήκει εἰς πεντετη-
ρίδα προγενεστέραν τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 91,3—
92,2. Ἀνήκει ἄρα εἰς τὴν πεντετηρίδα Ὀλ. 90,3—91,2.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἐν τῷ 6 στίχῳ τάδε παρέδοσαν κατὰ
τὸν τύπον τῶν πρὸ Εὐκλείδου ταμιακῶν ἀναγραφῶν
ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν ἀρχὴν νέας πεντετηρίδος, ἐπεται
ὅτι ἐνταῦθα κατέληγεν ἡ πεντετηρίς Ὀλ. 90,3—91,2
καὶ ἤρχετο νέα πεντετηρίς. Αὕτη δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ
ᾖ ἄλλη εἰμὴ ἡ πεντετηρίς Ὀλ. 92, 3—93,2·
διότι ἡ πεντετηρίς 91,3—92,2 ὑπάρχει ἤδη ἐν τῇ
πλευρᾷ ἄλλης στήλης.

Τοῦ ἐν τῇ πλευρᾷ I στίχ. 1—5 λειψάνου φαίνε-

ται μεταγενέστερον τὸ ἐν τῇ πλευρᾷ II λείψανον. Διότι ἐν αὐτῷ μετὰ τὸν θαλλόν, εἰς ὃν ὀδηγεῖ ἀναμφιλέκτως ἡ συλλαβὴ ΘΑ, ἐπονται ἐξ ἐπετείων ἐν τῷ μεταξύ προστεθέντα νέα ἄρθρα, ζώνη χρυσῆ (σίχ. 2), [ὄρμος] ῥόδων διάλιθος (σίχ. 3), ἅτινα ἐν τῷ τῆς πλευρᾶς I λειψάνῳ δὲν ὑπάρχουσιν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους εἶναι καὶ ἡ ἀναγραφή ἐν τῇ πλευρᾷ II ἐξετείνετο ἕως εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἔνθα ἡ ἐν τῇ πλευρᾷ I πεντητηρίς κατέληγεν, τὸ τῆς πλευρᾶς II λείψανον δὲν δύναται νὰ ἦναι εἰμὴ ἐκ τοῦ τέλους πεντητηρίδος. Φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι ἡ πεντητηρίς, ἥτις ἤρχετο ἐν τῇ πλευρᾷ I σίχ. 6, ἔστρεφεν εἰς τὴν πλευρᾷ II καὶ κατέληγέ που ἐνταῦθα. Ὡστε φαίνεται πιθανόν, ὅτι τὸ ἐκ τῆς πλευρᾶς II λείψανον εἶναι ἐκ τῆς πεντητηρίδος Ὀλ. 92,3—93,2 καὶ τὸ τέλος αὐτῆς.

Οὕτως ἐξεταζομένων τῶν λειψάνων, τὰ πάντα φαίνονται βαίνοντα κατ' εὐχὴν. Ἡ μόνη δὲ ἀνωμαλία, ἥτις ἀπαντᾶται, εἶναι, ὅτι ἡ νέα πεντητηρίς ἀρχεται οὐχί, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς ἄλλαις στήλαις, ἐν ἀρχῇ πλευρᾶς, ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος ἄλλης πεντητηρίδος ἐν τῇ αὐτῇ πλευρᾷ. Ἀλλὰ τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην ἠδύνατό τις νὰ οἰκονομήσῃ, ὑποθέτων, ὅτι οἱ ταμίαι ἢ ὁ γραμματεὺς ἤρχισε τὴν νέαν πεντητηρίδα ἐν τῇ πλευρᾷ, ἔνθα κατέληγεν ἡ ἄλλη πεντητηρίς, προῦ πολογίσας, ὅτι ἡ ἑτέρα πλευρὰ τῆς στήλης δὲν θέλει ἐπαρκέσει εἰς τὰς ἀναγραφὰς τῆς νέας πεντητηρίδος. Ἀλλ' ὅμως προβαίνων τις περαιτέρω εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λειψάνων ἀπαντᾷ ἄλλην ἀνωμαλίαν, ἣν δὲν δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ οἰκονομήσῃ καὶ ἀναγκάζεται νὰ μεταβάλλῃ γνώμην περὶ τῆς πεντητηρίδος, εἰς ἣν κατέταξε τὸ λείψανον τῆς πλευ-

ρᾶς I, καὶ περὶ τῆς σημασίας, ἣν ἔδωκεν εἰς τὰ ἐν αὐτῇ διασωθέντα τάδε παρέδωκεν. Ἡ δὲ ἀνωμαλία εἶναι αὕτη:

Τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ λείψανα εἰ καὶ πάνυ εὐχερῶς κατανοεῖ τις ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὰς πρὸ Εὐκλείδου ἀναγραφὰς τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀναθημάτων καὶ ἐκ τοῦ τέλους τῶν ἀναγραφῶν εἶναι, ἀλλ' ὅμως ἐὰν ζητήσῃ νὰ συμπληρώσῃ αὐτὰ ἐκ τῶν γνωστῶν ἀναγραφῶν καὶ θελήσῃ, παρακολουθῶν τὴν ἐν αὐταῖς μόνιμον σειρὰν τῶν μερῶν, νὰ ἐπιτύχῃ ἴσον ἢ μὴ πολὺ διαφέροντα ἀριθμὸν γραμμάτων ἐν τοῖς τῶν λειψάνων στίχοις, πείθεται, ὅτι κοπιᾶζει εἰς μάτην. Διότι τοῦ ἐν τῇ πλευρᾷ I λειψάνου ὁ 2 στίχος, ἔνθα ἀναμφισβητήτως ἔκειτο τὸ τετράδραχμον, ἐὰν συναφθῇ μετὰ τοῦ τρίτου στίχου, ἔνθα κεῖται ὁ ὄνουξ, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ συνεχῆς σειρά τῶν μερῶν, λαμβάνει 43 γράμματα. Τόσα λαμβάνει καὶ ὁ πρῶτος σίχος συναπτόμενος μετὰ τοῦ δευτέρου διὰ μόνης τῆς μεταθέσεως τῶν ὀνομάτων Ἀθηναίας Νίκης. Ἀλλ' ὁ τρίτος σίχος ἐὰν συναφθῇ κατὰ τὴν συνεχῆ σειρὰν τῶν μερῶν μετὰ τοῦ τετάρτου, ἔνθα κεῖται ὁ θαλλός, ἀνάγκη εἶναι νὰ λάβῃ περὶ τὰ 70 γράμματα ἢ καὶ πλεονα. Καὶ ὁ τέταρτος σίχος ἀνάγκη εἶναι νὰ λάβῃ 58 γράμματα, ἐὰν κατὰ τὰ αὐτὰ συναφθῇ μετὰ τοῦ πέμπτου. Τοῦ δὲ ἐν τῇ πλευρᾷ II λειψάνου ὁ πρῶτος στίχος, ἔνθα τὸ κείμενον ΘΑ ὀδηγεῖ εἰς τὸν θαλλόν, ἵνα συναφθῇ μετὰ τοῦ δευτέρου κατὰ τὰ αὐτά, πρέπει νὰ λάβῃ ὑπὲρ τὰ 80 γράμματα.

Μεῖζονος ἐναργείας χάριν γράφομεν ἐνταῦθα τοὺς στίχους, οἵτινες ἤθελον σχηματισθῆ ἐκ τῆς συνεχῆς τῶν ἐν ταῖς γνωσταῖς ἀναγραφαῖς μερῶν.

- I σίχ. 1 .. ΔΔΗΗΗ · στέφ[ανος χρυσὸς Ἀθηναίας Νίκης, σταθμὸν το-
 2 ὑτ]ο ΔΔΔΗΗΗ · τετ[ράδραχμον χρυσὸν, σταθμὸν τούτο ΠΗΗΗ
 3 ΙC] · ὄνουξ χρυσὸς τὸ[ν δακτύλιον ἄσταθμος. χρυσίον ἄσεμον, σταθμὸν τούτο ΠΗΗ . . . . .
 4 σκο δύο, θαλλός χρυσός . . . . . ντ . . . . . σταθμὸν τούτον ΔΔΔΠΙΙΙ · χρυσί-
 5 ο δύο, σταθμὸν τού[τοι]ν . . . . .
 II σίχ. 1 . σκο δύο χρυσῶ, θαλλός χρυσός . . . . . ντ . . . . . σταθμὸν τούτον ΔΔΔΠΙΙΙ . χρυσίο δύο, σταθμὸν τούτοι
 . ΙΙΙ . ζώνη χρυσῆ . . . . .

Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν 43 γραμμάτων, ὅστις παρέχει τὴν συνέχειαν τῶν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς μερῶν ἐν δυοῖς στίχοις, θεωρηθῆ ὡς ὁ ἐπικρατῶν ἐν τοῖς τῶν λειψάνων στίχοις, πρέπει νὰ ἔλειπον μέρη τινα ἐκ τῶν ἀναγραφῶν, ἄλλα δὲ νὰ ἦσαν συντετημημένα ἐν τοῖς

στίχοις, ἐν οἷς φαίνονται οἱ μεῖζονες ἀριθμοὶ τῶν γραμμάτων. Ἐὰν δὲ τις τῶν μεζόνων θεωρηθῆ ὡς ὁ ἐπικρατῶν ἐν τῇ στήλῃ, πρέπει νὰ ἦσαν μέρη παρεμβεβλημένα. Ὅπως οὐδέποτε, ἡ ἀνωμαλία αὕτη μαρτυρεῖ, ὅτι αἱ ἀναγραφαί, εἰς ἃς ἀνήκουσι τὰ λείψανα,

παρήλασσον τῶν γνωστῶν. Παραλλαγὴν δὲ μικρὰν δεικνύουσι καὶ τὰ ὄνυξ χρυσοῦς τὸν δακτύλιον ἀντὶ τῶν γνωστῶν ὄνυξ τὸν δακτύλιον χρυσοῦν ἔχων.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν ταῖς πρὸ Εὐκλείδου γνωσταῖς ἀναγραφαῖς τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀναθημάτων μέχρι τῆς Ὀλ. 92,1 τὰ μέρη εἴτε ἄρθρα εἶνε ἀναγεγραμμένα κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν ἀνευ οὐδεμιᾶς ἢ μετὰ μικρᾶς τινος παραλλαγῆς, ἔπεται ὅτι αἱ ἀναγραφαί, εἰς ἃς ἀνήκουσι καὶ τὰ τῆς πλευρᾶς I καὶ τὰ τῆς πλευρᾶς II λείψανα, εἶναι μεταγενέστεραι τῆς Ὀλ. 92,1. Ἄν δὲ ἀνήκουσιν εἰς διαφόρους πεντετηρίδας ἢ εἰς τὴν αὐτὴν εἶναι δυσδιάκριτον διότι κατὰ τὴν παραλλαγὴν ταύτην δύνανται καὶ τὰ ἐν τῷ τῆς πλευρᾶς II λειψάνῳ κείμενα τάδε παρέδοσαν νὰ ἔχωσιν ἄλλην σημασίαν παρὰ τὴν συνήθη.

Ὅτι δὲ ἡ παραλλαγή προκύπτει ἐκ μόνης μεταθέσεως τῶν μερῶν ἢ μεταβολῆς μόνης τῶν ἐκφράσεων, εἶναι ἀπίθανον· πιθανώτερον φαίνεται, ὅτι ἡ παραλλαγή προκύπτει ἐξ ἐλλείψεως μερῶν τινῶν, ἅτινα ἐξηρέθησαν ἐν τῷ μεταξὺ ἐκ τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀναθημάτων. Εἶναι γνωστόν, ὅτι κατὰ τὴν πεντετηρίδα Ὀλ. 92,3—93,2 οἱ ταμίαι τῆς Ὀλ. 93,2 τὰ ἐν τῷ προνάῳ ἀνακείμενα ἀναθήματα πάντα πλὴν ἐνὸς στεφάνου παρέδοσαν οὐχὶ εἰς ἄλλους ταμίαις ἀλλ' εἰς τοὺς Ἑλληνοταμίαις διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως (ὄρ. Böckh Stsh. 2 σελ. 220 καὶ πρβλ. Kirchhoff Abh. d. Berl. Akad. 1864 σελ. 48 Beil. VII). Ὅποια τύχη εὔρε τὰ ἐν τῷ Παρθενῶνι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, εἶναι κυρίως μὲν ἄλλοθεν ἄγνωστον, εἰκάζουσι δὲ, ὅτι καὶ ταῦτα εὔρεν ἡ αὐτὴ τύχη (πρβ. Ραγκ. Ant. Hell. 372 καὶ Michaelis d. Parth. σελ. 295 Col. 2 καὶ ἰδίως Kirchhoff αὐτόθι σελ. 55). Οὐδὲν ἄρα ἀπίθανον εἶναι, ὅτι ἡ στήλη, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ τεμάχιον, εἶναι ἡ τελευταία τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀναγραφῶν τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀναθημάτων, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς λείψανα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὴν πεντετηρίδα Ὀλ. 92,3—93,2, ὑπεμφαίνουσι δὲ διὰ τῆς παραλλαγῆς πρὸς τὰς γνωστὰς ἀναγραφάς, ὅτι κατὰ τὴν πεντετηρίδα ταύτην ἐκ τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀναθημάτων τινὰ ἐξηροῦντο κατ' ἐκλογὴν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως, προσετίθεντο δὲ ἄλλα ἐξ ἐπετείων.

Τούτου δ' ἕνεκα ἐν τῇ πλευρᾷ I (στίχ. 3) τὸ χρυ-

σίον ἄσημον φαίνεται ὑπέρμετρον, τὰ δὲ χρυσία δύο, ἅτινα ὑπάρχουσιν ἔτι μετὰ τὸ θαλλὸς ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ (στίχ. 5), φαίνονται ἐν τῇ πλευρᾷ II (στίχ. 4) μετὰ τὸ θαλλὸς ἐκτὸς τοῦ μέτρου τῶν στίχων κείμενα, ὑπάρχουσι δ' ἐν τῇ πλευρᾷ II (στίχ. 2,3) μετὰ τὸ θαλλὸς ζώνη χρυσοῦ καὶ [ὄρμος] ῥόδων, προσελθόντα ἐν τῷ μεταξὺ βεβαίως ἐξ ἐπετείων. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὰ ἐν τῷ λειψάνῳ τῆς I πλευρᾶς (στίχ. 6) κείμενα τάδε παρέδοσαν ὀδηγοῦσιν οὐχὶ εἰς ἀρχὴν πεντετηρίδος, ἀλλ' εἰς ἐδάφιον τῆς ἀναγραφῆς, ἐν ᾧ κατελέγοντο τὰ κατ' ἐκλογὴν διὰ τὰς τῆς πόλεως ἀνάγκας ἐκ τοῦ Παρθενῶνος ἐξαιρεθέντα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Ἄλλὰ περὶ τούτων ἀκριβῶς ἤθελον μᾶς διδάξει τὰ ἄλλα τεμάχια τῆς στήλης, ἐὰν εὕρισκοντο. Τὸ δὲ νῦν εὔρεθὲν περὶ τούτων μὲν παροτρύνει μόνον εἰς εἰκασίας, διδάσκει δὲ ἡμᾶς ἀκριβέστερον ἄλλα· ἐπικυροῖ τὴν λέξιν θαλλός, ἥτις συνεπληρώθη ἐξ εἰκασίας ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς τῆς πεντετηρίδος Ὀλ. 91,3—92,2, καὶ ὀδηγεῖ εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πρὸ τοῦ θαλλὸς ὑπάρχοντος ἐν αὐταῖς χάσματος 14 ἢ 12 γραμμάτων (ὄρ. Böckh Stsh. 2 σελ. 174) διὰ τῶν διασωθέντων . . . σκω δύο χρυσῶ· ἐπαυξάνει δὲ καὶ τὸν κατὰλογον τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἐν τῷ Παρθενῶνι ὑπαρχόντων ἀναθημάτων διὰ τῆς ζώνης χρυσοῦς, ἥτις νῦν πρῶτον ἐκ τοῦ τεμαχίου τούτου γίνεται γνωστή. Ἀντιπαραβάλλοντες δ' αὐτὸ πρὸς τὰς μετ' Εὐκλείδην ταμιακὰς ἀναγραφάς, μαθαίνομεν, ὅτι τὰ ἐν τῷ Παρθενῶνι ἀνακείμενα ἀναθήματα οὐχὶ πάντα παρεδόθησαν εἰς τοὺς Ἑλληνοταμίαις, καθὼς τὰ ἐν τῷ προνάῳ. Διότι ὁ ὄρμος ῥόδων διάλιθος χρυσοῦς, ὃν ἐν τῷ τῆς II πλευρᾶς λειψάνῳ ἀναγινώσκομεν, μνημονεύεται καὶ ἐν ταῖς μετ' Εὐκλείδην ἀναγραφαῖς (ὄρ. CIG 153, Ραγκ. Ant. Hell. 823, Böckh Stsh. 2 σελ. 292 καὶ 295) καὶ βεβαίως καὶ πολλὰ ἄλλα ἐν αὐταῖς μετὰ τοῦ ὄρμου καταλεγόμενα ὑπῆρχον καὶ ἐνταῦθα. Μαθαίνομεν τελευταῖον, ὅτι ἐν ταῖς μετ' Εὐκλείδην ἀναγραφαῖς ταύταις πρέπει νὰ γράψωμεν οὐχὶ ῥο[ίων], ὅπερ ἐπροτίμησεν ὁ Βοίχιος, οὔτε ῥο[δάκων], ὡς συνεπλήρωσεν ὁ Ραγκαῦθης, ἀλλὰ ῥόδων, ὡς διεσώθη ἡ λέξις πλήρης ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ.

Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ.

- ν. μάχαιρα ἐ[λ]εφάντινον κολε[ὸ]ν ἔχοσα· ταύτην [ἦ] βολ[ῆ] ἀνέθηκεν [* . . . . . d. lit.
 f. 35 . . . . . καρχήσι-
 ον Διο[ς] πολ[ι]έως ἀργυρῶν· σταθμὸν Η . . ΔΔΔΠΤΤΤΤ. * Ὑδρίαὶ ἀργυ[ραῖ]· πρώτης σταθμὸν
 [ΠΗΗΗΗΗ^Π]ΔΔΔΔΠΤΤΤΤ, δευτέρας σταθμ-
 ὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤ, τρίτης σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΤΤ, τετάρτης σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔ
 . . . . , πέμπτης σταθμὸν ΧΤΤΤΤΤΙΙ, ἕκτης σ-
 ταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΠΤΤΤΙΙ, ἑβδόμης σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤΤΤ, ὀγδόης σταθμὸν ΠΗΗΗ
 ΗΗ^ΠΔΔΔΔΙΙΙΙ, ἐνάτης σταθμὸν Χ . . . , δεκ-
 25 αῖτης σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΤ, ἐνδεκάτης σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔ[Ι] . , δωδεκάτης σταθμὸν ΠΗΗΗ
 ΗΗ^ΠΔΔΔ . . . , τρίτης καὶ δεκάτη-
 ς σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤΤΤ[ΙΙ], τετάρτης καὶ δεκάτης σταθμὸν Π[ΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔ . . . . . ,
 πέμπτης καὶ δεκάτης σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔ
 ΔΔΤΤ, ἕκτης καὶ δεκάτης σταθμὸν [Π]ΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΠΤΤΤΤΤΙΙ, ἑβδόμης καὶ δεκάτης σταθμὸν
 ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤ, ὀγδόης καὶ δεκά-
 τῆς σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤΤΤΤ, ἐνάτης καὶ δεκάτης σταθμὸν [ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤΤΤΤΤΙΙΙ,
 εἰκοστῆς σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤΤΤ, μ-
 ιᾶς καὶ εἰκοστῆς σταθμὸν ΧΤΤΤΤ[Ι], δευτέρας καὶ εἰκοστῆς σταθμὸν ΠΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤΤΤΤΙΙΙ,
 τρίτης καὶ εἰκοστῆς σταθμὸν
 30 ΧΤ, τετάρτης καὶ εἰκοστῆς σταθμὸν [Π]ΗΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΔΤ, πέμπτης [καὶ εἰκοστῆς σταθμὸν Χ, ἕκτης
 καὶ εἰκοστῆς σταθμὸν ΧΠ
 ΤΤΤΤΤΙΙ, ἑβδόμης καὶ εἰκοστῆς σταθμὸν ΧΙΙΙ. Οἰνοχό[α]ι ἀργυραῖ [τρῆς· σταθμὸν ΧΗΗΗΗ^ΠΔΔΔΤΤΤΙΙ.
 στέφανος χρυσοῦς ἀριστεῖ-
 α τῆ θεῶ· σταθμὸν [ΗΗ^Π]ΔΔ[Τ]ΤΤΤΤ. τοῖν θεοῖν φιάλαι [ἀ]ργυραῖ· [πρῶτος ῥυμὸς *σταθμὸν τούτων
 ΧΧ ΔΔΤΤ· δεύτερος ῥυμὸς φιά-
 λαι ΔΔ· σταθμὸν τούτων ΧΧΔΔΤΤ· τρίτος ῥυμὸς φιάλαι ΔΔ· σταθμὸν τούτων ΧΧ . . τέταρτος
 ῥυμὸς φιάλαι ΔΔ· σταθμὸν τού-
 των ΧΧΠΤΤΤ· πέμπτος ῥυμὸς φιάλαι ΔΔ· σταθμὸν τούτων ΧΠΗΗ[ΔΔΔΠΤΤΤΤ· ἕκτος ῥυμὸς φιά-
 λαι ΔΔ· σταθμὸν τούτων ΧΠΗΗ . . .
 35 ΠΗΤΤ. τοῖν θεοῖν χρυσεὶς κονδυλωτή· σταθμὸν ΠΔΔΔΛΗΤΤΤ. οἰν[οχό]ν ἀργυρᾶ . . . . . d. lit.
 f. 28 . . . . . σταθμὸν
 . ΗΗΗΗΗ^ΠΔΔ[Δ]ΤΤΤΤ. κύλιξ ἀργυρᾶ· [σ]ταθμὸν ΗΠ. κύλιξ χρυσοῦ· σταθμὸν . . . . . d. lit.
 f. 41 . . . . .
 ΤΑΤ ος. φιάλαι χρυσαῖ· δεύτερος ῥυμὸς φιάλαι τρῆς· σταθμὸν . . . . . d. lit.
 f. 39 . . . . . ὅτε ἐ-
 γραμμάτευεν, ἀνέθηκεν ἄγει Η. ὑπάργυρος ΗΤΤΤΤΤΙΙ. Ἀρτέμι[δος Βραυρωνίας χρυσοῖ . . . . . d. lit.
 f. 27 . . . . . * . . . .
 ΓΕΙ . . . . . Ι. Ἀθηναίας χρυσαῖδες τρῆς καὶ κονδυλωτόν. στέ[φανος χρυσοῦς . . . . . d. lit.
 f. 34 . . . . . Ι.
 40 πίναξ] ἀργυρῶς· σταθμὸν Χ^ΠΔΔΔΔΤΤΤΤΙΙΙ. χερνιβεῖον ἀργυρῶν· σταθμὸν . . d. lit. f. 14 . . . . .
 Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας χρυσοῦ
 θ]οιπήδεστος ἄλυσιν ἔχοσα χρυσοῦν, ἣν ἀνέθηκεγ Κάλλιον[. . . . . d. lit. f. 15 . . . σταθ-
 μὸν ΤΤ. ἐξαγίστο χρυσοῖο συμμεικ-

- το] ἀσήμο σταθμὸν · ΗΔΗΗΗΗΙΙΙ. ὑπαργύρο [χ]ρυσίο σταθμὸν Π [. . . χρυσίο Δαρεικοὶ τοῖν θεοῖν
. . . . . τεσσαράκοντα κα-
ὶ τρῆς. ἕκται Φωκαίδες τρεῖς. Τάδε ἐκ τοῦ Ἀνακίου φιάλαι ἀργυραὶ μεγάλαι ἑπτὰ, μικραὶ δύο, καρχή-
σιον ἀργυρῶν σταθμὸν
· ΗΗΗ^ΑΔΠΗΗΗ. Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας φιάλη μία ἀργυρᾶ, κ[ύλιξ] μικρὰ . . . . . d. lit.
f. 39 . . . . . Κ-
- 45 α]λλίστρατος Καλλιᾶδο Ἀχαρνέως ἀνέθηκεν σταθμὸν [Η . . . . . d. lit.
f. 46 . . . . . δα-
κ]τύλιος χρυσοῦ, ὃν Δορκὰς ἐμ Πειραιεὶ οἰκοῦσα ἀνέθηκ[εν] . . . . . d. lit.
f. 45 . . . . . χ-
- [ρ]υσοὶ ὑπάργυροι || ἀπὸ Σονίου παρακαταθήκη. φ[ιά]λη ἀργυρᾶ . . . . . d. lit.
f. 45 . . . . .
· Ν ἐν τῷ νεῷ ἀργύριον σύμμεικτον καὶ ἐπίτηκτον, σ[ταθμὸν Δ], παρακαταθήκη . . . . . d. lit.
f. 49 . . . . . ἄσημον, σταθ-
μ]ὸν ΔΔ, παρακαταθήκη Ἀθηναίας. σ[τ]λεγγίς χρ[υσοῦ] ἤμ [. . . . . d. lit.
f. 49 . . . . . χ-
- 50 ἐρ[ι]θεῖον ἀργυρῶν, θυμιατήριον ἀργυρῶν, ἄσ[τ]ρα. Ἀ[. . . . . d. lit.
f. 50 . . . . .
εἰ]λικτ[ή]ρες, δακτ[υλίω] χρυσοῦ δύο, διάλιθον χρυσοῦ ταῦτα ἐπὶ τῷ βίθρο ἄστατα. Τάδε . . . . .
παρέδοσαν . . . . .
ΑΓΑΙΑ· γ[ο]ργόνειον χρυσοῦ ὑπάργυρον ἀπὸ τῆς ἀσπίδος ΤΗΣΑ . . . . . ἀργύριον
σύμμεικτον Ἐλευσινόθεν ΔΔΠ. βοίδ-
ιον [έ]λε[φ]άντινον. φ[ιά]λη ἀργυρᾶ, ἣν Λεωκράτης Αἰσχρω[νο]ς Φαληρέως ἀνέθηκεν σταθμὸν ταύτης ΗΔ.
φιάλη ἀργυρᾶ, ἣν
Λυ]σ[ι]μά[χ]η Τηλεμάχο μήτηρ ἀνέθηκεν, ἐν ἣ τὸ γοργόνειον σταθμὸν . . . . . ΗΗ. δακτύλιος
χρυσῶς ἐμ πινακίω, ὃν Κλεν-
55 ο[μ]ά[χ]η ἀνέθηκεν Ἀρτέμιδι Βραυρωνία. *ἐ[ν]ωδῖω χρυσοῦ δύο Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας . . . . . d. lit.
f. 17 . . . . . ος ἀνέθηκ-
εν· σ[τ]αθ[μ]ὸν ΙΙΙΙ. στατήρες κίβδηλοι ἐγ κιβωτίω σεσημασμένοι παρὰ Λάκωνος. ὄνυξ μέγας.*
χρυσία σύμμεικτα διάλι-
θ[α] καὶ ἐνώδιον σταθμὸν Η. Τάδε ἐπέτεια παρέδοσαν· σ[. . . . . d. lit.
f. 46 . . . . . παλ-
λάδι]ον ἐλεφάντινον περίχρυσον καὶ ἀσπίς ἐπίχρυσος . . . . . d. lit.
f. 47 . . . . .
· Κηφισοχάρος ἀνέθηκεν. Ἀρτέμιδος [Β]ραυρωνίας δακτύλιος . . . . . d. lit.
f. 43 . . . . .
- 60 σ]ταθμὸν . . . ΙΙΙΙ. ἀργύριον σύμμεικτον ἄσημον σταθμὸν . . . Τάδε ἐν τῷ Ὀπισθοδόμῳ ἐκ τῆς κιβωτῆ
τῆς Βραυρωνί [ἣ]ν ἱπι-
κ]ὸς κεκρ[ύ]φαλος, ἐχθρία· Ξενοτίμος Καρκί[ν]ο Θορική[ος] ἀνέθηκεν. ἐγ κιβωτίω συδῆνη ἐλεφαντίνη κα-
τάχρυσος. ἐγ κ-
ί]βωτίω ὄρ[μ]ω δύο, ὑποδ[ε]ρ[ί]ς, διόπων ζεύγη δύο· ταῦτα [ὑπό]ξυλα κατακεχρυσωμένα. φουσητόν, μήλω
δύο ὑποξύλω κατακε-

χ]ρυσωμ[ε]νω, δακτύλιοι σιδηροῖ Γ|||, προσέτι χρυσί[ν] ἄπυρον, πρόσεστιν σφραγίς ὑαλίνη, καττιτέρινα
 ἐνώδια Γ. τα-
 ὕ]τα Θαυ[μ]αρέτη ἀνέθηκ[ε]ν Τιμωνίδο γυνή. ἐ[γ κ]ιβωτί[ω λύριον ἐλεφάντινον. *ἐγ κιβωτίω ποικίλω, ὁ
 Κλειτῶ Ἄριστο .
 65 . . . . . ονίο Κίμωνος γυνή ἀνέθηκεν, ἐγ[κυλιόμενα ἐν ἐν τῷ κιβωτίω σφραγίς χρυσοῦν δακτύ-
 λιον ἔχοσα, Δέξιλλα
 ἀν]έθηκ[ε]ν, ὄχθ[οι]δος χρυσία ἔχων δώδεκα, [ἕτερος ὄχθοιδος χρυσία ἔχων δώδεκα, [ἕτερος] ὄχθοι-
 βος χρυσία ἔχων ἐπτά,
 χλ]ιδῶν [χ]ρυσία ἔχων δέκα σὺν τῷ ἀπύρῳ, [σφραγίδε ὑαλίνα ποικίλα δύο περιεχρυσωμένοι ἀλύσες
 χρυσαῖς ἔχοσαι,
 ὄν]υξ χρυσοῦν δακτύλιον ἔχων, σφραγίς [ὑαλίνη περιεχρυσωμένη χρυσοῦν δακτύλιον ἔχοσα, σφραγίς
 ἴασπις χρυσοῦν
 δα]κτύλιον [ἐ]χοσα, σφρ[α]γίς ἴασπις [περιεχρυσωμένη, σφραγίδες δύο ἀργυρῶς δακτυλίου ἔχοσαι,
 σφραγίδες ὑαλίνα-
 70 ι ἐ]πτά ποικίλαι περι[κεχ]ρυσωμένοι, σφραγίς περίχρυσος, ὑποδερὶς πρόσ[ωπον] ἔχοσα . . . . .
 . . . . . ἐν τῷ μέ-
 σω, χ]ρυσίον ἄπυρον [καὶ ἀμ]φι[δέαι . . . . . d. lit. f. 33 . . . . . ων ||| κ . . . . .

Εἰς τὰ πάνυ ὀλίγα λείψανα τῶν ταμιακῶν ἀναγρα-
 φῶν, αἵτινες ἐγένοντο μετὰ τὸν ἄρχοντα Εὐκλείδην
 (Ὀλ. 94 2, π. X. 403) ὑπὸ τῶν κοινῶν «ταμιῶν τῆς
 Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν», προστίθεται νῦν τὸ
 νέον τοῦτο λείψανον, πάνυ κολοβὸν μὲν καὶ τοῦτο ἀλλὰ
 πάνυ εὐπρόσδεκτον καὶ οὐχὶ μικροῦ λόγου ἄξιον.
 Τὸ τεμάχιον τῆς πλακός, ἐφ' οὗ τὸ λείψανον διε-
 σώθη, ἔκειτο τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1865 ἔτους ἐν τῇ
 ἐν Μενιδίῳ ἐκκλησίᾳ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.
 Ὡς δὲ ἔλεγον οἱ ἐπίτροποι τῆς ἐκκλησίας, εἶχεν εὐ-
 ρεθῆ οὐχὶ μακρὰν τοῦ χωρίου καὶ ἀφιερῶθη ὑπὸ τοῦ
 εὐρόντος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις ἐμελλε νὰ ἐπισκευα-
 σθῆ. Ὅτε δὲ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐζητήθη, ἵνα κατα-
 τεθῆ εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις ἀρχαιολογικὰς συλλογὰς,
 ἐγένετο ἄφαντον ἐκ τῆς ἐκκλησίας. Οἱ ἐπίτροποι, φαί-
 νεται, μαθόντες, ὅτι γίνεται λόγος ἐν αὐτῷ περὶ χρη-
 μάτων, ἐξέλαβον, ὅτι ὑποδεικνύει κεκρυμμένον που
 θησαυρόν, καὶ ἀπέκρυψαν αὐτό. Μόλις δὲ μετὰ τέσ-
 σαρα ἔτη διὰ παντοίων προσπαθειῶν μετεπείσθησαν
 καὶ παρέδωσαν αὐτὸ εἰς τὴν ἐφορείαν τῶν ἀρχαιοτή-
 των. Κεῖται δὲ νῦν ἐν τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τῷ Πύργῳ
 τῶν ἀνέμων. Τὰ κατὰ τὸν λίθον τοῦτον ὑπαινίττεται
 ἡ ἐφημερίς αὕτη ἐν τῷ ἀριθμῷ 410 σελ. 344 Π. Β.
 Τὸ τεμάχιον εἶναι λίθου πεντελικοῦ, εἶναι δὲ ἐκ

τῆς κατ' ἀριστερὰν πλευρᾶς καὶ ἄνω γωνίας τῆς στή-
 λης. Ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ ἔχει νῦν μῆκος 83 ἑκατο-
 στῶν τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, ἡ δὲ ἄνω 56. Ἡ ὀπισθία
 πλευρὰ τοῦ τεμαχίου ἄνποτε ἦτον καὶ αὕτη γεγραμ-
 μένη, εἶναι ἄδηλον, παριστάνει δὲ νῦν ἐκ μετασκευῆς
 ἀρχαίας μέρος θυρώματος τετραγώνου ἐκ τῆς κατὰ
 δεξιὰν ἄνω γωνίας, οὗ αἱ φλιαὶ σύγκεινται ἐξ ἱμάν-
 τος καὶ σπείρας. Τὸ πάχος τοῦ τεμαχίου ἕνεκα τοῦ
 θυρώματος εἶναι κατὰ μὲν τὰς γωνίας 9 ἑκατοστῶν,
 κατὰ δὲ τὸ κοῖλον 7.
 Ἡ στήλη, εἰς ἣν τὸ τεμάχιον ἀνήκει, ἴστατο ἀναμ-
 φιβόλως ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν. Φαίνεται δὲ,
 ὅτι οὐχὶ τὸ τεμάχιον ἀλλὰ ἡ στήλη αὕτη μετεκομι-
 σθη ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, μετεσκευάσθη δὲ τὴν ὀπι-
 σθίαν πλευρὰν, ἵνα χρησιμεύσῃ ἴσως εἰς εἰκονοστά-
 σιον ἐκκλησίας (πρβ. Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. σελ. 819
 ὑποσ. 1 τὰ ὑπὸ Πιπτάκη σεσημειωμένα περὶ τῆς
 χρήσεως τῆς πλακός, ἐν ᾗ ὑπάρχει ἡ περὶ τῶν μακρῶν
 τειχῶν ἐπιγραφὴ).
 Ἡ ἐνεπίγραφος πλευρὰ τοῦ τεμαχίου ἀπεικονίσθη
 ὡς οἷόν τε πιστότατα ἐπὶ τοῦ 63 πίνακος εἰς τὸ τρί-
 τον τοῦ φυσικοῦ μήκους καὶ πλάτους. Καὶ δὲν εἶναι
 μὲν τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ διασωθέντα λείψανα τῆς στή-
 λης πάντα τόσον εὐκρινῆ καὶ εὐανάγνωστα, οἷα φαί-

νονται ἐπὶ τοῦ πίνακος, ἀλλὰ τὰ μέρη, τὰ γενόμενα ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀσαφῆ, ἀνιχνεύονται οὐχὶ δυσχερῶς, ἀντιπαραβαλλόμενα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα ἐν τοῖς τεμαχίοις τῶν ὁμοίων ταμιακῶν ἀναγραφῶν. Τέσσαρα μέρη τοῦ λίθου, ἔνθα καὶ οἱ ἄλλοι λίθοι εἶναι κολοβοί, μένουσιν ἀνεξιχνίαστα, ἡ ἀρχὴ τῶν στίχων 37, 39, 52 καὶ 65. Ἡ δίφθογγος ΟΥ γράφεται μονίμως ἐν τῷ τεμαχίῳ διὰ τοῦ Ο, καθὼς ἐν τοῖς τεμαχίοις ἐκείνοις, ἡ δὲ δίφθογγος ΕΙ ταλαντεύεται μεταξὺ τοῦ Ε (πρβ. σ. 8, 10, 39, 43) καὶ ΕΙ (πρβ. σ. 18). Τῶν ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι ὑπαρχόντων δημοτικῶν ὀνομάτων τινὰ μὲν εἶναι πλήρη τὴν γραφήν, τινὰ δὲ κατ' ἀποκοπὴν γεγραμμένα (πρβ. σ. 5, 6, 7). Τὴν ἀποκοπὴν ἐμφαίνουσι δύο στιγμαὶ ἐπ' ἀλλήλων κείμεναι. Οὐδαμοῦ δὲ ἄλλοῦ στιγμαὶ ἐν τῷ τεμαχίῳ ὑπάρχουσιν, οἱ δὲ ἀριθμοὶ ἄρχονται καὶ τελευτῶσιν ἄνευ στιγμῶν.

Τὰ γράμματα καὶ ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι καὶ ἐν τῇ τῶν ἀναθημάτων ἀναγραφῇ εἶναι ἴσα τὸ μέγεθος. Μείζονα εἶναι τὰ ἐκ τῆς ἀναθέσεως θεοῖς δύο διασωθέντα ἄνωθεν τῆς ἐπικεφαλίδος. Βαίνουσι δὲ καὶ τὰ τῆς ἐπικεφαλίδος καὶ τὰ τῆς ἀναγραφῆς γράμματα κατὰ μὲν τοὺς πρώτους πέντε στίχους στοιχηδόν, ὡς φαίνονται ἐν τῷ πίνακι, ἀλλ' ἤδη ἐν τῷ ἕκτῳ στίχῳ ἡ στοιχηδὸν γραφὴ διαταράττεται περὶ τὸ τέλος, ἐν δὲ τῷ ἑνδεκάτῳ στίχῳ ἐπανερχομένη φαίνεται προβαίνουσα ἐν τοῖς ἐπομένοις στίχοις ἀκριβέστερον. Θέσις κενῆ γράμματος ἐν τῷ μεταξὺ ὑπάρχει μόνον μία ἐν τῷ 39 στίχῳ πρὸ τοῦ Ἀθηναίας.

Ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ στίχῳ, ὅστις περιεῖχε προδήλως τὸ ἐκ τοῦ τεμαχίου ὁμοίως ἀναγραφῆς CIG 150 σ. 23 γνωστὸν θυμιατήριον τῆς Κλεοστράτης τὸ ἔχον τὰ χαλκᾶ διερείσματα καὶ εὐχερῶς συμπληρούμενος συνάπτεται μετὰ τοῦ δωδεκάτου, ὑπῆρχον 92 γράμματα. Ἀλλ' ἐν ἄλλοις στίχοις, ὧν ἡ συμπλήρωσις ὡσαύτως δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ (πρβ. σ. 53, 62, 65), ὑπῆρχον 94, 90, 89, ἐν δὲ τῷ ἐνάτῳ στίχῳ 93. Ἡ διαφορὰ αὕτη ὑπεμφαίνει μὲν, ὅτι ἡ γραφὴ δὲν ἔβαινε συμμέτρως ἐν τῇ στήλῃ μέχρι τοῦ τέλους τῶν στίχων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων ἀνωμαλιῶν δύναται νὰ πηγάζῃ, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀριθμῶν τῶν ἐν τοῖς σταθμοῖς.

Ἐκ τοῦ οὕτως ὀρίζομένου ἀριθμοῦ τῶν ἐν τοῖς στίχοις γραμμάτων δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν, πόσα

γράμματα λείπουσιν ἐν τοῖς στίχοις ἐκείνοις, οἵτινες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμπληρωθῶσιν ἢ καὶ συμπληρούμενοι δὲν δύναται νὰ περιλάβωσι τὰ μέρη, τὰ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀναγραφαῖς κατὰ τὴν σειρὰν ὑπάρχοντα ἄρθρα, καὶ νὰ ἀνακαλύψωμεν παραλλαγὰς τῶν ἀναγραφῶν μὴ καταφανεῖς.

Τὸ πλάτος, ὅπερ κατέχουσιν ἐν τῷ 11 στίχῳ τὰ σωζόμενα πενήκοντα γράμματα, εἶναι 54 ἑκατοσῶν. Ἐὰν δὲ εἰς αὐτὸ προστεθῇ τὸ πλάτος, ὅπερ κατέχουσιν ἐν τῇ στήλῃ 42 γράμματα, ὅσα εἶναι τοῦ στίχου τὰ ἑλλείποντα, προκύπτει, ὅτι τὸ πλάτος τῆς στήλης ἦν περίπου 98 ἑκατοσῶν ἢ 1 γαλλικοῦ μέτρου. Ἐκ δὲ τῶν ἐν τοῖς στίχοις ὑπαρχόντων καὶ ἑλλειπόντων γραμμάτων γίνεται φανερόν, ὅτι τῆς στήλης ἐκ τῆς κατὰ δεξιὰν πλευρᾶς λείπει τεμάχιον κατὰ μὲν τὸ ἄνω μέρος ὀλίγω στενότερον τοῦ ὑπαρχόντος κατὰ δὲ τὸ κάτω μέρος τόσῳ πλατύτερον, ὥστε τὸ πλάτος τοῦ τεμαχίου κατὰ τὸν 70 στίχον εἶτε τὸν προτελευταῖον εἶναι μόλις 27 ἑκατοσῶν. Ἀλλ' εὐτυχῶς τῆς μεγάλης ταύτης ἑλλείψεως τῆς στήλης μέρος οὐχὶ μικρὸν ἀναπληροῦται ἐκ τῶν τεμαχίων τῶν ἄλλων ὁμοίων ταμιακῶν ἀναγραφῶν, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῶν τεμαχίων CIG 150 καὶ 151 καὶ ἐκ τοῦ τεμαχίου τῆς Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. 3368.

Τὰ ἐκ τῆς στήλης ἐν τῷ τεμαχίῳ διασωθέντα μετεγράψαμεν ἀνωτέρω μικροῖς γράμμασι κατὰ τὴν κοινὴν γραφὴν μετὰ τῶν δυνατῶν συμπληρώσεων, τηρήσαντες τὰ γράμματα Ο καὶ Ε, ἔνθα κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν τῆς στήλης κείνται ἀντὶ τῶν διφθόγγων ΟΥ καὶ ΕΙ. Ὑπεδείξαμεν δὲ τὸ μέγεθος τῶν ἐν τοῖς στίχοις χασμάτων διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἑλλειπόντων γραμμάτων, συνοδευομένου μετὰ τῶν λατινικῶν λέξεων d(esunt f(ere) lit(erae), ἀποκεκομμένων, καὶ ἐθέσαμεν ἀστερίσκον, ἔνθα ἡ ἀναγραφὴ, εἰς ἣν τὸ τεμάχιον ἀνήκει, δεικνύει παραλλαγὴν τινα πρὸς τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ CIG 150 διασωθέντα ἐκ τῆς ἐπὶ Ἴθουκλέους ἀρχόντος ἀναγραφῆς, πρὸς ἣν μεγίστην ἔχει ὁμοιότητα. Ὑποσυνάπτομεν δὲ ἐνταῦθα τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις περὶ τε τῶν λειψάνων καὶ τῆς συμπληρώσεως αὐτῶν καὶ περὶ τοῦ πιθανοῦ ἄρχοντος τῆς ταμιακῆς ταύτης ἀναγραφῆς.

Τὸ ἐκ τῶν στίχων τῆς ἐπικεφαλίδος ἑλλείπον μέρος (στίχ. 1—6) πλὴν κοινῶν τινῶν λέξεων εἶναι ἀνεπανόρθωτον. Λείπουσιν οἱ δύο ἄρχοντες, οἵτινες ὑπῆρ-

χον ἐν τῇ στήλῃ, ὁ τῆς ἀναγραφῆς (ς. 1) καὶ ὁ τοῦ προτέρου ἔτους (ς. 4), τρίτος δὲ ἄρχων, ὁ τοῦ ἐπομένου ἔτους, δὲν ὑπῆρχεν. Λεῖπousι δὲ καὶ ἐκ τῶν ταμιῶν ἐκ μὲν τῶν παραδιδόντων ὁ τῆς 3,4,5,9 καὶ 10 φυλῆς (ς. 2 καὶ 3), ἐκ δὲ τῶν ταμιῶν, οἷς ἐγένετο ἢ παράδοσις, ὁ τῆς 2,3,4,8 καὶ 9 φυλῆς (ς. 5 καὶ 6). Ἄλλ' ἐκ τοῦ πρώτου στίχου λείπει πρὸς τοῦτοις ἔννοιά τις, ἣν οὔτε νὰ εἰκάσωμεν ἐξ ἄλλων ἀναγραφῶν δυνάμεθα, ὁποῖα τις ἦν· διότι ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ ἀναγραφῇ ὑπάρχει προσηκόντις ἐν τῇ θέσει ταύτῃ. Ὑπεμφαίνει δὲ τὴν ἔλλειψιν ταύτην οὐ μόνον τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 2 στίχου κείμενον παρ έδοσαν, ὅπερ κατωτέρω (ς. 5) ἐπαναλαμβάνεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τέλει τοῦ πρώτου στίχου μένον χάσμα, ὅπερ οὐδαμῶς δύναται νὰ πληρωθῇ διὰ μόνου τοῦ ὀνόματος ἄρχοντος. Τούτου ἕνεκα ἡ ἔλλειψις τοῦ μέρους τούτου τῆς στήλης καθίσταται τόσῳ μᾶλλον ἐπιστητή, ὅσω μᾶλλον δυσεἰκαστος εἶναι καὶ ὁ ἄρχων τῆς στήλης καὶ ἡ ἔννοια αὐτῆ. Ἄλλ' ἡ ἐπικεφαλὴ τῆς ἀναγραφῆς ταύτης ἔχει καὶ ἄλλας τινὰς ἀνωμαλίας καὶ ἐλλείψεις μὴ συνήθεις εἰς τὰς στήλας τοῦ εἶδους τούτου· ἐκτὸς τοῦ παρέδοσαν, ὅπερ κεῖται, ἔνθα δὲν ἐπροσμένετο (ς. 2), γέγραπται σαφῶς παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, μετὰ δὲ τὸ συναρχόντων (ς. 5) δὲν ὑπάρχουσι τὰ συνήθη «οἷς ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν», μετὰ δὲ τὸ ἐπόμενον παρέδοσαν ἔπονται ἀμέσως τὰ ὀνόματα τῶν ταμιῶν, οἷς ἐγένετο ἢ παράδοσις, τὰ δὲ συνήθη αὐτοῖς ταμίαις τοῖς ἐπὶ τοῦ δεῖνα ἄρχοντος» δὲν ὑπῆρχον, ὡς εἰ μὴ ἦσαν ταμίαι οἱ ἀναγραφόμενοι ἢ ὡς εἰ ἦσαν ταμίαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρχοντος ἢ τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Πρὸς τούτοις μετὰ τὸν τελευταῖον τῶν ταμιῶν ποῦτων (ς. 6) δὲν ὑπάρχουσι τὰ συνήθη «οἷς ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν», μένει δὲ, καθὼς ἐν τῇ ἐπὶ Ἀπολλοδώρου ἄρχοντος ταμιακῇ ἀναγραφῇ (Ἰολ. 107 3, ὅρ. Kirchhoff. Abh. d. Berl. Akad. 1867 σελ. 24), κενὸς τόπος 28 γραμμάτων, ἔνθα ἴσως ἐμελλε νὰ γραφῇ τὸ ὄνομα τοῦ γραμματέως τούτου, ἀλλ' οὐδέποτε ἐγράφη. Καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ἀνέκειντο τὰ ἀναγεγραμμένα, ὅστις συνήθως ὀνομάζεται ἐν τέλει τῆς ἐπικεφαλίδος ἢ δὲν ὀνομάζετο ἐν αὐτῇ, καθὼς δὲν ὀνομάζεται ἐν τῇ αὐτῇ ἐπὶ Ἀπολλοδώρου ἄρχοντος ἀναγραφῇ, ἢ ἔκειτο ἐν τέλει τοῦ πρώτου στίχου ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ οἰκείᾳ του θέσει.

Ἐναργέστερον καὶ πρὸς ἀντιπαραβολὴν προσφορώ-

τερον ἐκτεθειμένα τὰ πλήρη καὶ κολοβὰ μέρη τῆς ἐπικεφαλίδος τῆς ἀναγραφῆς ἔχουσι ὡδε·

Ταμίαι, παρ' ὧν ἐγένετο ἢ παραλαβή,	· · · · ·	ης Ῥαμνούσιος	"Αρχων (λείπει)
Γραμματεὺς	(οὐκ ἦν ἀναγεγραμμένος)		
Ταμίαι οἱ παραδιδόντες	1	Παράλιος Ἀναγυράσιος.	"Αρχων (λείπει)
	2	Φιλοκράτης ἐκ Κολωνοῦ.	
	3	Φιλοχ	
	4	· · · · ·	
	5	· · · · ·	Εἰρε]σίδης.
	6	Μένων Ὁθηθεν.	
	7	Πάταικος Πιθεύς.	
	8	Ἀγνόδημος Δεκελειεύς.	
	9	Καλ	
	10	· · · · ·	
Γραμματεὺς	· · · · ·	ρης Ἀφιδναῖος.	

Ταμίαι, οἷς ἐγένετο ἢ παράδοσις,	1	Ἐωρόθεος Ἀναγυράσιος.	"Αρχων (οὐκ ἦν ἀναγεγραμμένος)
	2	Αἰ	
	3	· · · · ·	
	4	· · · Ἀλι]μούσιος.	
	5	Πολύμνηστος Προςπάτιος.	
	6	Φανόκριτος Ἀχαρνεύς.	
	7	Σάτυρος Δαιδ[αλίδης.	
	8	· · · · ·	
	9	· · · · ·	
	10	Σμίκρος Ἀλωπεκῆθεν.	
Γραμματεὺς	(κενὸς ὁ τόπος)		

Πρὸς τοὺς κοινούς ταμίας τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, τοὺς γνωστοὺς μέχρι τοῦδε ἐκ τῶν ἄλλων κοινῶν ἀναγραφῶν, ἀντιπαραβαλλόμενοι οἱ ταμίαι οἱ ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ εἶναι πάντες νέοι· ὥστε εἰκασία μὲν ἐκ τῆς μιᾶς ἀναγραφῆς οὐδεμία δύναται νὰ γείνη περὶ τοῦ ἔτους τῆς ἄλλης, ἀλλ' εἰς τοὺς γνωστοὺς ἤδη κοινούς ταμίας τῶν τεσσαρῶν ἐτῶν (Ἰολ. 95,1,2,3,4, ὅρ. CIG 150, Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. ἀριθ. 26=Stsh 2 6'. σελ. 304), προστίθενται νῦν λείψανα ταμιῶν ἄλλων τριῶν ἐτῶν. Ἐὰν δέ τις ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων ὀνομάζεται που ἄλλου, τοῦτο οὐδόλως δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν τοῦ ἔτους τῆς στήλης ταύτης εἰκασίαν.

Τῆς ἀναγραφῆς τῶν χρημάτων τὰ ἐλλείποντα μέρη τῶν στίχων 7—21 συμπληροῦνται ἐκ τῆς πλευρᾶς Α τοῦ ταμιακοῦ λίθου CIG 150 (=Stsh. 2 6' σελ. 240, πρὸ Michaelis d. Parth. σελ. 300 VII), ἔνθα ἀπὸ τοῦ 15 στίχου μέχρι τοῦ 49 ἦτοι μέχρι τέλους τῆς πλευρᾶς ἀναγινώσκονται τὰ ἄρθρα τὰ ἐν τοῖς στίχοις 7—21 τῆς ἀναγραφῆς ταύτης. Αἱ ἀναγραφῆς ἔχουσι

ἐνταῦθα παραλλαγὰς τινὰς οὐχὶ μικράς, ὡς ὑποδεικνύουσιν οἱ ἀστερίσκοι οἱ τεθέντες ἐν ταῖς συμπληρώσεσιν τῶν στίχων 13, 15, 17, 19, 21 τοῦ μικροῦ γράμμασιν ἀντιγράφου· δὲν ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀναγραφῇ ἐκείνῃ τὰ ἀπαιτούμενα, ἵνα πληρωθῶσιν οἱ στίχοι 15, 19 καὶ 21 τῆς ἀναγραφῆς ταύτης, καὶ οἱ στίχοι μένουσι κολοβοί· δύο δὲ ἄρθρα ἐκείνης μὴ ἔχοντα χῶρον ἐν τῷ 13 στίχῳ ταύτης κείνται κατωτέρω ἐν τοῖς στίχοις 31 καὶ 32. Ἄλλ' ἐν ἄρθρον ἐκείνης, ὁ δακτύλιος Πλαθο . . . τοῦ Αἰγινήτου, μὴ ἔχον χῶρον κατὰ τὴν σειρὰν ἐν τῷ 17 στίχῳ ταύτης οὔτε κατωτέρω που ὑπάρχει οὔτε ἐν τοῖς ἐλλείπουσιν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχη, περιέχον ὑπὲρ τὰ 60 γράμματα, ὅσον χάσμα ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ οὐδαμοῦ μένει. Παραλλαγὴν δεικνύει ἡ ἀναγραφὴ αὕτη πρὸς τὴν τοῦ τεμαχίου CIG 150 καὶ ἐν τῷ 22 στίχῳ πρὸ τῶν ὕδριων, τὰ δὲ μὴ ὑπάρχοντα ἐνταῦθα δύο ἄρθρα τῆς ἀναγραφῆς ἐκείνης ὑπάρχουσι κατωτέρω ἐν τοῖς στίχοις 38 καὶ 39 τῆς ἀναγραφῆς ταύτης. Πρὸς τὰ ἐν τοῖς στίχοις 7—12 δύνανται νὰ ἀντιπαραβληθῶσι καὶ τὰ ἐν τοῖς τεμαχίοις CIG 151 στίχ. 7—11, Ἄρχ. Ἐφημ. Π. Α. 19 (= Stsh. 2 β'. σελ. 282=, Παγκ. Ant. Hell. 834), καὶ τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ Ἄρχ. Ἐφημ. Π. Α. 2624 (= Παγκ. Ant. Hell. 843), ὅπερ εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀνήκει, εἰς ἣν καὶ τὸ παρά Παγκαβῆ (Ant. Hell.) τεμάχιον 836, καὶ συνέχεια τούτου εἶναι (ὄρ. τὸν ἀριθ. 430 τῆς Ἐφημερίδος ταύτης Π. Β).

Τῶν στίχων 22—30 τὰ ἐλλείποντα ἤτοι τὰ τῶν 27 ὕδριων συμπληροῦνται ἐκ τῶν τεμαχίων CIG 151 σ. 13—19 (= Stsh. 2 β'. σελ. 266), CIG 152 (= Stsh. 2 β'. σελ. 278), ἐκ τοῦ τεμαχίου τῆς Ἄρχ. Ἐφημ. Π. Α. 128 κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ Βοιχίου (Stsh. 2 β'. σελ. 280) καὶ νέαν ἀντιπαραβολὴν τοῦ λίθου. Ἡ τοῦ Παγκαβῆ Ant. Hell. 840 ἐπεξεργασία τοῦ τεμαχίου τούτου χωλαίνει κατὰ πολλά. Πρὸς ἀντιπαραβολὴν δὲ τοῦ μέρους τούτου τῆς ἀναγραφῆς χρησιμεύει νῦν καὶ τεμάχιον ταμιακῆς ἀναγραφῆς ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος, ἀνακαλυφθὲν ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἀνέκδοτον ἔτι μένον, ὅπερ διέσωσε τὰς ὕδριας 15—27. Μένουσι ἔτι κολοβοὶ οἱ σταθμοὶ τῶν ὕδριων ΙΑ'. ΙΒ'. καὶ ΙΔ'. λείπουσι δ' ἐντελῶς ὁ τῆς Δ'. καὶ Θ'. καὶ εἰκάζονται ἐξ ἀναλογίας κατὰ τὸ μείζον ἢ ἔλαττον χάσμα τὸ μένον ἐν τοῖς στίχοις.

Τὰ τοῦ 31 στίχου λείψανα συμπληροῦνται εὐχερῶς ἐκ τῶν τεμαχίων CIG 150 Α. σ. 29 καὶ CIG 151 σ. 21.

Τὰ λείψανα τῶν στίχων 32—50 δύνανται νὰ ἀντιπαραβληθῶσι πρὸς τὰ λείψανα τῶν στίχων 1—12 τοῦ ἐξ ὁμοίας ἀναγραφῆς τεμαχίου τοῦ δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι Π. Α. 3368 καὶ σωζομένου ἐν Ἀκροπόλει, πρὸς ὃ ἐγένετο ἡ ἀντιπαραβολή. Ἐκ τῆς τῶν τεμαχίων ἀντιπαραβολῆς συμπληροῦνται στίχοι τινές, ἀλλ' οἱ πλείστοι μένουσι κολοβοὶ καὶ παραλλαγὰς οὐχὶ μικράς τῶν ἀναγραφῶν ὑποδεικνύουσι. Τὰ τῶν στίχων 38 καὶ 39 δύνανται νὰ παραβληθῶσι καὶ πρὸς τὰ ἐν τοῖς τεμαχίοις CIG 150 Α. σ. 48, 49 καὶ CIG 151 σ. 23, τὰ δὲ ἐν τῷ 49 στίχῳ πρὸς τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ CIG 151 σ. 41.

Τὰ τῶν στίχων 51—56 συμπληροῦνται ἐκ τῶν στίχων 22—30 τοῦ αὐτοῦ τεμαχίου τοῦ ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι (Π. Α. 3368) δημοσιευθέντος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς Β τοῦ τεμαχίου CIG 150 σ. 1—12 (πρὸς Michaelis d. Parth. σελ. 300 VII 29^a—32), ἧς ὁ 2 στίχος διακρίνεται ἐν τῷ 52 στίχῳ τοῦ τεμαχίου τούτου ἐν τῇ λέξει ὕπαργυρον. Ἐκ δὲ τοῦ 1 στίχου τῆς πλευρᾶς Β τοῦ τεμαχίου ἐκείνου ἕνεκα τῶν συγκεχυμένων ἀντιγράφων μόνον τὸ παρέδσαν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς συμπλήρωσιν τινὰ τοῦ 51 στίχου τοῦ τεμαχίου τούτου. Ὑπεμφαίνεται ἐνταῦθα ἀντίθεσις τις αὐτὰ ἐπὶ τοῦ βάρου ἄστατα. Τάδε . . . παρέδσαν . . . (κατάγαια;)), ἦτι, καὶ τοὶ τριῶν νῦν λίθων ὑπαρχόντων, μένει πάλιν κολοβὴ καὶ ἀσφής. Ἡ ἀναγραφὴ δεικνύει ἐνταῦθα παραλλαγὴν ἐν τῷ 55 στίχῳ μὴ ἔχουσα τὸν δακτύλιον Φρυνίσκου τοῦ Θετταλοῦ, παρήλλαψε δὲ καὶ ἐν τῷ 56 στίχῳ, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει τὴν περὶ τοῦ ὄνυχος προσθήκην, ἣν ἔχει ἡ ἀναγραφὴ ἐκείνη CIG 150 Β σ. 41.

Ἐκ τῶν στίχων 57—60, περιεχόντων ἐπέτεια τῆς ἀναγραφῆς, μόνον ὁ 60 στίχος συμπληροῦται κατὰ τὸ CIG 150 Β σ. 22, οἱ δὲ στίχοι 57, 58, 59 μένουσι κολοβοί. Τὸ τεμάχιον τῆς Ἄρχ. Ἐφημ. 3368 κόπτεται ἐνταῦθα μετὰ τὸ ἐνώδιον. Περιέργον δὲ εἶναι, ὅτι καὶ ἐν τῷ τεμαχίῳ CIG 150 Β σ. 13 ἄρχονται μετὰ τὸ ἐνώδιον τὰ ἐπέτεια, καὶ ἔτι περιεργότερον εἶναι, ὅτι δύο τῶν ἐπετείων τῶν διασωθέντων ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ εἶναι ὁμώνυμα τοῖς ἐπετείοις

τοῖς ἐν τῇ ἀναγραφῇ ἐκείνῃ ὑπάρχουσι, τὴν δὲ διαφορὰν αὐτῶν διακρίνομεν μόνον ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀναγραφῶν αὐτῶν. Τούτου ἕνεκα ἡ ἔλλειψις τοῦ μέρους τῶν στίχων τούτων καθίσταται ἐπαισθητοτέρα. Ὅτι δὲ τὰ ἐπέτεια τῆς ἀναγραφῆς ταύτης κατέληγον ἐν τῷ 60 στίχῳ πρὸ τῆς τεθείσης συμπληρώσεως «τάδε ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ», μαρτυρεῖ ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 61 στίχου κείμενος κεκρόφαλος μετὰ τῶν ἐπομένων, ὅστις μετ' αὐτῶν ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ τεμαχίῳ CIG 150 B ζ. 22 κ. ἐφ.

Οἱ στίχοι 61—71 ἤτοι μέχρι τέλους συμπληροῦνται εὐχερῶς πάντες ἐκ τοῦ τεμαχίου CIG 150 B ζ. 23 κ. ἐφ. μέχρι τέλους (ζ. 42) τῆς πλευρᾶς (πρβ. Michaelis d. Parth. σελ. 300 VII 46—50), ἔνθα ὑπάρχουσι πάντα τὰ ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένα. Μικραὶ δὲ τινες διαφοραὶ τῶν ἀναγραφῶν ἀνακαλύπτονται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν τοῖς στίχοις γραμμάτων ἐν τῷ 61, 64 καὶ 66 στίχῳ. Τῶν στίχων οἱ μὲν λαμβάνουσι γράμματα 91, οἱ δὲ 90 συμπληρούμενοι. Ὁ 61 στίχος δὲν ἐπιτρέπει τὸ ἐπίθετον ἐτέρῳ πρὸ τοῦ κισωτίῳ· ὁ 64 δὲν ἐπιτρέπει τὰ καὶ πληκτρον ξύλινον, ἅτινα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ἀναγραφῇ ἐκείνῃ· ὁ δὲ 66 στίχος ἀπαιτεῖ καὶ συγχωρεῖ τὸ ἐπίθετον ἕτερον πρὸ τοῦ ὄχθοιβος, ὅπερ δὲν ὑπάρχει ἐν ἐκείνῃ. Ἀλλὰ τῆς Κλειτοῦς τῆς γυναικὸς τοῦ Κίμωνος, ὅστις δὴ ἦν ὁ Κίμων οὗτος, ὁ πατὴρ καὶ ἡ πατρὶς αὐτοῦ μένουσι πάλιν ἄγνωστα.

Οὕτως ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς συμπληροῦνται ἐκ τῶν ἄλλων λειψάνων τὰ διασωθέντα μέρη τῆς ἀναγραφῆς ταύτης. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα συμπληροῦσι πολλαχοῦ τὰ ἐν τοῖς τεμαχίοις ἐκείνοις λείψανα ἢ διαφωτίζουσιν, διορθοῦσι δὲ καὶ εἰκασίας τινὰς ἐπ' αὐτῶν γενομένας καὶ ἐπικυροῦσιν ἄλλας. Σημειωθήτω δὲ ἐνταῦθα, ὅτι αἱ διαφοραὶ τῆς ἀναγραφῆς ταύτης, αἱ προκαλοῦσαι τὰς τῶν εἰκασιῶν διορθώσεις ἐν τοῖς τεμαχίοις ἐκείνοις, δὲν πρέπει νὰ ὑποθεθῶσι τυχὸν σφαλῆραι ἀναγνώσεις τοῦ λίθου τούτου· μηδεὶς λ. χ. ἀναγινώσκων νῦν ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ χερῶν ἀριστερᾶ (ζ. 8), χερῶν δεξιᾶ (ζ. 10) ἀντὶ τῶν ἄχρι τοῦδε εἰκασιῶν παρ' ἀριστερᾶ, παρὰ δεξιᾶ, ἢ κονδυλωτόν (ζ. 39), Τιμωνίδου (ζ. 63) κτλ., νομιζέτω, ὅτι ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἐσφαλμένη. Εἰς τὰς διαφορὰς ταύτας κατεβλήθη μάλιστα ἡ ἀπαιτουμένη προσοχὴ ἐν τῇ τοῦ τεμαχίου ἀναγνώσει.

Ἀντιπαραβάλλων δὲ τις πρὸς τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ CIG 150 ὑπάρχοντα μέρη τῆς ἐπὶ Ἰθουκλέους ἀρχόντος ἀναγραφῆς τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ διασωθέντα παρατηρεῖ, ὅτι τὰ ἐν ταῖς δυσὶ πλευραῖς τῆς στήλης ἐκείνης ὑπάρχοντα περιέχονται ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῆς στήλης ταύτης, τὰ μὲν τῆς πλευρᾶς Α ἐν τοῖς στίχοις 7—21, τὰ δὲ τῆς πλευρᾶς Β ἐν τοῖς στίχοις 51—71, αἱ δὲ ἀναγραφαὶ πλὴν τῶν ἐπετειῶν μικράς τινας δεικνύουσι παραλλαγὰς (πρβ. ζ. 13, 15, 17, 19, 22, 55, 56, 61, 64, 66). Ταῦτα δὲ παρατηρῶν δὲν δύναται νὰ μὴ πεισθῇ, ὅτι καὶ τὰ τῶν στίχων 22—50 τῆς στήλης ταύτης, τὰ δυνάμενα νὰ ὑπάρχωσιν, ὑπάρχον καὶ ἐν τῇ στήλῃ ἐκείνῃ καὶ ὅτι τὸ κατὰ τὴν στροφὴν τῶν πλευρῶν τῆς στήλης ἐκείνης μένον χάσμα εἶναι πολλῶ μείζον ἢ ὅσον ὑπετίθετο· πείθεται δὲ, ὅτι ἡ στήλη ἐκείνη, ἣτις ἐνομιζέτο μέχρι τοῦδε ἢ πληρესτέρα τοῦ εἴδους τούτου, δὲν εἶναι σῶα τὴν κάτω πλευρὰν, ἐκ δὲ τοῦ μεγέθους τῶν στίχων δύναται νὰ ὑπολογίσῃ, ὅτι λείπει ἐξ αὐτῆς κάτωθεν τεμάχιον πολλῶ μείζον τοῦ σωζομένου. Προσοχῆς δὲ ἄξιον εἶναι, ὅτι τὰ τεμάχια ἀμφοτέρων τῶν στηλῶν εἶναι ἀποκεκομμένα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τῆς ἀναγραφῆς καὶ οὐδὲ ἓνα στίχον δὲν ἔχει τὸ ἐν περισσώτερον τοῦ ἄλλου· διότι καὶ ὁ ἔσχατος στίχος (42) ἢ μᾶλλον τὰ ἐν αὐτῷ λείψανα τῆς πλευρᾶς Β τοῦ τεμαχίου ἐκείνου συγχωνεύεται ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ (71) τοῦ τεμαχίου τούτου.

Ὅτι αἱ ἀναγραφαὶ κατέληγον ἐνταῦθα, ἔνθα ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τεμαχίοις εἶναι ἀποκεκομμένα, φαίνεται πάνυ πιθανόν. Διότι τῷ ὄντι πάνυ παράδοξος θὰ ἦτον ἡ σύμπτωσις αὕτη τῆς κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος τῶν ἀναγραφῶν ἀποκοπῆς. Ἡ περὶ τούτου βεβαιότης δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἐρεύνης τοῦ τεμαχίου CIG 150, ἀν ὑπάρχη μέρος ἀγραφον τοῦ λίθου κάτωθεν ἐν τῇ πλευρᾷ Β· ἀλλ' ὁ μὲν λίθος κεῖται νῦν ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ ἐν τοῖς τοῦ Ἑλγίνου λίθοις, αἱ δὲ τοῦ Βοικχίου τρεῖς ἐκδόσεις τοῦ λίθου, ἃς ἔχομεν ἀνὰ χεῖρας, οὐδὲν λέγουσιν οὔτε περὶ τοῦ ἀν ἢ στήλης εἶναι τὸ κάτω μέρος σῶα οὔτε ἀν ἐν τῇ πλευρᾷ Β μένει μέρος τοῦ λίθου ἀγραφον κάτωθεν τοῦ τελευταίου (42) στίχου· τὸ δὲ τοῦ Chandler βιβλίον inscriptions antiquae, ἐν ᾧ ἡ ἐπιγραφή κατὰ πρῶτον ἐδημοσιεύθη, οὔτε ἐν τῇ ἐθνικῇ ἡμῶν βιβλιοθήκῃ ὑπάρχει. Πιθανώτερον ὁμῶς φαίνεται ἡμῖν, ὅτι αἱ

στήλαι αὐται, ὡς ἀναγραφῆ κοινῆ τῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, περιεῖχον (ἴσως ἐν ἰδίῳ ἔδαφίῳ) καὶ τὰ ἄρθρα τὰ ὑπάρχοντα ἐν τῷ τεμαχίῳ τῆς Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. 21 (=Ραγκ. Ant. Hell. 835=Stsh. 2 β'. σελ. 297) τῷ ἐξ ὁμοίας στήλης ὄντι, ἅτινα πλείονα ἢ ὀλιγώτερα ἐπαναλαμβάνονται ἐν τῷ τεμαχίῳ CIG 153 (=Stsh. 2 β'. σελ. 295), ἐν δὲ τῷ τεμαχίῳ τῆς Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. 106 (=Stsh. 2 β'. σελ. 291=Ραγκ. Ant. Hell. 823) διακρίνονται ἐν ἰδίῳ ἔδαφίῳ ἀναγεγραμμένα καὶ καταλέγονται ὡς ἐκ τοῦ Παρθενῶνος, καθὼς ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ (σίχ. 43) ἀναγράφονται τὰ ἐκ τοῦ Ἀνακίου. Ὁ Βοίχιος, ἔχων ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος ἐσφαλμένον ἀντίγραφον, ἐθεώρησε μὲν καὶ συνεπλήρωσε τὸ τεμαχίον ὡς ἀρχὴν ἀναγραφῆς, ἀλλ' ὁ λίθος ὑπάρχων ἐν τῇ πινακοθήκῃ μαρτυρεῖ, ὅτι ἐν τῇ στήλῃ, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ τεμαχίον, ἤρχετο ἐνταῦθα ἔδαφίον τῆς ἐν τῇ στήλῃ ἀναγραφῆς, ὡς ὀρθῶς ἀντέγραψε καὶ ἐδημοσίευσεν ὁ Ραγκαβῆς, εἰ καὶ οὐχὶ ὀρθῶς συνεπλήρωσε τὴν ἀρχὴν. Οὕτως ἐν λειψάνῳ ταμιακῆς στήλης, ἀνακαλυφθέντι νεωστὶ ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἀνεκδότῳ ἔτι, ὑπάρχει ἐν ἰδίῳ ἔδαφίῳ «ἐκ τοῦ Παρθενῶνος», ἐπονται δὲ ἀναγεγραμμένα γοργόνειον, κάμπη, γρύψ κτλ. (ὄρ. ταμ. ἀναγρ. τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι Stsh. 2 β'. σελ. 152). Ἡ ἀναγραφὴ ἀνήκει εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ναυσινίκου ἄρχοντος (378 π. Χ.). Καὶ ἐν ἄλλῃ δὲ ταμιακῆς στήλης λειψάνῳ, νεωστὶ ἀνακαλυφθέντι καὶ τούτῳ ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἀνεκδότῳ ἔτι, περιέχοντι δὲ ἀναγραφὴν γενομένην ὑπὸ τῶν ταμιῶν τῶν ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος (367 π. Χ.), τὰ αὐτὰ ὑπεμφάνονται ἀναγεγραμμένα ἐν ἰδίῳ ἔδαφίῳ ἐν τῇ τρίτῃ σελίδι (columna). Ἐν συντόμῳ ἄδηλον μένει, ἂν λείπει καὶ πόσον καὶ ὁ ποῖον μέρος τῆς ἀναγραφῆς λείπει ἔτι κάτωθεν μέχρι τέλους. Ὅστε λαμβάνομεν μὲν νῦν ἐκ τοῦ τεμαχίου τούτου ἀκριβεστέραν γνῶσιν περὶ τῆς μείζονος ἐκτάσεως τῶν ἀναγραφῶν, τῶν γενομένων ὑπὸ τῶν ταμιῶν τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ περὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν ἀπάσης. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Ἡ δὲ ἐποχὴ τῆς ἀναγραφῆς ὀρίζεται εὐχερῶς ἐκ τοῦ τεμαχίου, ἀλλ' οὐχὶ οὕτως καὶ ὁ ἄρχων ἢ τὸ ἔτος αὐτῆς. Ὅτι ἡ ἀναγραφὴ εἶναι νεωτέρα τοῦ ἄρχοντος Εὐκλείδου εἴτε τῆς Ὀλ. 94 2 (403 π. Χ.), γίνε-

ται δὴλον ἐκ τῆς γραφῆς. Οὐ μόνον δὲ ἐκ τῆς ὀρθογραφίας τῆς ἐπικρατούσης ἐν τῷ τεμαχίῳ, καθ' ἣν ἡ δίφθογγος ΟΥ γράφεται μονίμως διὰ τοῦ Ο μικροῦ, προκύπτει, ὅτι ἡ ἀναγραφὴ δὲν εἶναι νεωτέρα τῆς 101 Ὀλυμπιάδος (ὄρ. El Ep. gr. σελ. 149) ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἀναγραφῆς, ἥτις κοινὴ εἶναι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, οἷα εἶναι ἡ ἐπὶ Ἰθουκλέους ἄρχοντος (CIG 150, Ὀλ. 95 3, 398 π. Χ.), ἐπεται, ὅτι εἶναι ἀρχαιότερα τῆς ἀναγραφῆς τῆς ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος (CIG 151, Ὀλ. 98 4, 385 π. Χ.), ἥτις, αὐτὰ τὰ τῆς Ἀθηναίας χρήματα τὰ ἐν τῇ ἐπὶ Ἰθουκλέους ἄρχοντος ἀναγραφῇ μετ' ἄλλων περιέχουσα, ὀνομάζουσα δὲ ταμίας τῆς θεοῦ τοὺς παραδιδόντας αὐτά, μαρτυρεῖ, ὅτι ἤδη πρὸ τῆς Ὀλ. 98 4 ἀντὶ τῶν κοινῶν ταμιῶν τῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν εἶχον κατασταθῆ πάλιν ταμίαι τῆς θεοῦ ἴδιοι, καθὼς ὑπῆρχον πρὸ Εὐκλείδου (ὄρ. Stsh. 1 β'. σελ. 220).

Ἀπὸ τίνος ἔτους ἤρχετο ἡ διάκρισις αὐτῆ τῶν ταμιῶν πάλιν, εἶναι ἄγνωστον. Τὸ ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖῳ νεωστὶ ἀνακαλυφθὲν μέγα τεμαχίον ἐν τοῖς τοῦ Ἑλγίνου λίθοις ὑπὸ Ἐδουάρδου Ίξίου (Hicks) καὶ δημοσιευθὲν ἐν τῇ ἐν Βερολίῳ ἐκδιδόμενη ἐφημερίδι Ἐρμῆ (τόμ. Δ'. σελ. 346), ἀνήκον εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν χρημάτων τῆς θεοῦ καὶ, ὡς ἐκ τῆς ὀρθογραφίας καταφαίνεται, ὄν σύγχρονον τῆς ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος ἀναγραφῆς, εἶναι τόσον κολοβόν, ὥστε δὲν διακρίνεται, ἂν ἦναι νεώτερον ἢ ἀρχαιότερον τῆς Ὀλ. 98 4.

Ἄλλη δὲ ἀναγραφὴ ὁμοία τῆς ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος ἦτοι τῶν τῆς θεοῦ χρημάτων, ἧς μέγα τεμαχίον ἀνεκαλύφθη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταῖς ἐν Ἀκροπόλει τῷ 1865 καὶ ἀντιγραφὴν ὑπὸ Σ. Κουμανοῦδου ἐδημοσιεύθη μικροῖς γράμμασιν ἐν τῇ ἐφημερίδι Χρυσάλιδι (τόμ. Γ'. 1865 σελ. 810) καὶ κατ' ἀντίγραφον τοῦ Köhler ὑπὸ Kirchhoff κεφαλαίοις καὶ μικροῖς γράμμασιν ἐν ταῖς πραγματεῖαις τῆς ἐν Βερολίῳ Ἀκαδημίας (1867 σελ. 24), ἐγένετο ὑπὸ τῶν ταμιῶν τῆς θεοῦ τῶν ἐπὶ Ἀπολλοδώρου ἄρχοντος τῆς Ὀλ. 107 3 (350 π. Χ.). Ἄλλη ὁμοίᾳ ἀναγραφὴ ἀνεκδοτος ἔτι, ἀνακαλυφθεῖσα ἐν Ἀκροπόλει τὸ ἔτος τοῦτο (1872), ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐπὶ Πολυζήλου ἄρχοντος (Ὀλ. 103 2, π. Χ. 367) ταμιῶν τῆς θεοῦ.

Ὅτι δὲ καὶ ἀναγραφαὶ ἴδιαι τῶν χρημάτων τῶν ἄλλων θεῶν ἐγένοντο συγχρόνως ὑπὸ ἰδίων ταμιῶν, καθὼς πρὸ Εὐκλείδου, ὑπεμφαίνουσι τὰ ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ταύτῃ ἐφημερίδι Π. Α. δημοσιευθέντα δύο τεμάχια ἀναγραφῶν, γενομένων ὑπὸ τῶν ταμιῶν τῶν ἐπὶ Χαρισάνδρου ἄρχοντος (Ὀλ. 101 1, π. X. 376). Ἐκ τῶν δύο τούτων τεμαχίων τὸ μὲν ἐν (Ἄρχ. Ἐφ. Π. Α. 1612 καὶ σελ. 1084=Ραγκ. Ant.Hell. 2337), ἐν ᾧ ὑπάρχει σαφῶς παρέδοσαν ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἰππ[οδάμαντος] (Ὀλ. 101 2), ὁ δὲ πρῶτος τῶν παραδιδόντων ταμιῶν ἦτοι τῶν ταμιῶν τῆς Ὀλ. 101 1 εἶναι . . . ος Μειξικλέους Ἀναγυράσιος (sic), προδήλως ἀνήκει εἰς ἀναγραφὴν τῶν χρημάτων τῶν ἄλλων θεῶν, ἣτις ἄρχεται ἀπὸ τῶν χρημάτων ἢ τῶν σκευῶν τῆς Δήμητρος. Τὸ δὲ ἄλλο τεμάχιον (Ἄρχ. Ἐφημ. 58=Ραγκ. 855, πρβ. Ἄρχ. Ἐφ. 3375), ἐκ τῆς ἐπικεφαλίδος ὃν ἄλλης ἀναγραφῆς, καθ' ἣν οἱ παραδιδόντες ταμίαι παρέλαβον παρὰ τῶν ταμιῶν τῶν ἐπὶ Καλλέου ἄρχοντος (Ὀλ. 100 4), πρῶτος δὲ ταμίαις εἶναι τις Τίμων Τιμοκράτους Κυθ[ήριος], μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ ἀναγραφὴ, εἰς ἣν ἀνήκει, ἦν ἄλλη τις ἀναγραφὴ καὶ πιθανώτατα τῶν χρημάτων τῆς θεοῦ.

Ἄν αἱ ταμιακαὶ ἀναγραφαὶ ἐγένοντό ποτε πάλιν μετὰ ταῦτα κοιναὶ τῶν χρημάτων τῆς θεοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὡς ὑπεμφαίνει σαφῶς τὸ τεμάχιον τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῇ Ἄρχ. Ἐφημ. ταύτῃ (Π. Α. 4040), τὸ πίπτον μετὰ τὴν 107 Ὀλυμπιάδα καὶ περιέχον ἀναθήματα καὶ ἀριστεῖα τῆς θεοῦ καὶ λείψανα τῶν 27 ὑδριῶν τῆς θεοῦ καὶ ὑδρίας τῶν ἄλλων θεῶν, ἢ ἂν ἄλλον τινὰ λόγον ἔχωσι ταῦτα, ἀφίνομεν ἄλλοις νὰ ἐξετάσωσιν. Προσθέτομεν μόνον, ὅτι καὶ ἐν ἀναγραφῇ, ἣτις τὸ ἔτος τοῦτο (1872) ἀνεγνώσθη ἐν Ἀκροπόλει καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ ὀρθογραφίαν δὲν δύναται νὰ τεθῆ μετὰ τὴν 105 Ὀλυμπιάδα, μετὰ τῶν στεφάνων καὶ τῶν ὑδριῶν τῆς Ἀθηνᾶς παρεμβάλλεται καὶ ἡ Βραυρωνία Ἄρτεμις. Παρατηροῦμεν πρὸς τούτοις, ὅτι καὶ ἡ ἀναγραφὴ, ἥς μέγα τεμάχιον ἐξ ἀντιγράφου ἀνωνύμου ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Kirchhoff ἐν ταῖς πραγματεῖαις τῆς ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημίας (1867 σελ. 1) καὶ ἐτέθη εἰς τὴν Ὀλ. 109,1 ἐπὶ Λυκίσκου ἄρχοντος, τοιοῦτόν τι ὑπεμφαίνει καὶ ἐν αὐτῷ ἀναφέρονται μὲν ταμίαι τῶν τῆς θεοῦ, ἀλλὰ καὶ (I C. 58,61) φιάλαι τῶν ἄλλων θεῶν ἀναγράφονται. Ἴσως εἰς τοὺς ταμίαις τῶν τῆς θεοῦ, οἵτινες συχνὰ ἐμφανί-

ζονται ἐν τοῖς συγγραφεῦσι καὶ ἐν τοῖς μνημείοις (ὄρ. Böckh Stsh. 1 6'. 218), ἀνετέθη μετὰ ταῦτα καὶ ἡ τῶν χρημάτων τῶν ἄλλων θεῶν ταμίευσις.

Ἄλλ' ὅπως κ' ἐὰν ἔχωσι ταῦτα, τῶν ὑστέρων τούτων μικτῶν ἀναγραφῶν διακρίνεται εὐχερῶς ἡ προκειμένη καὶ ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γραμμάτων καὶ ἐκ τῆς ὀρθογραφίας καὶ ἀρχαιοτέρα πάντως εἶναι τῆς ἀναγραφῆς τῆς ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος. Ἀναγραφὴ δὲ ἴδια οὐδεμία ἄλλη οὔτε τῶν χρημάτων τῆς θεοῦ οὔτε τῶν ἄλλων θεῶν διεκρίθη ἐτι ἀρχαιοτέρα τῆς ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος (Ὀλ. 98 4). Ὡστε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναγραφῆς κατὰ τὸ ὄριον τοῦτο δὲν δύναται νὰ περισταλῆ.

Ἄλλ' οὔτε ἂν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ Εὐκλείδου ἄρχοντος ἢ ἔτη τινὰ ὑστερον ἄρχονται αἱ κοιναὶ ἀναγραφαὶ τῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν εἶναι γνωστόν. Πιθανὸν εἶναι, ὅτι οἱ κοινοὶ οὔτοι ταμίαι κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Βοικχίου (Stsh. 1 6'. σελ. 219) κατεστάθησαν ἐπὶ Εὐκλείδου (Ὀλ. 94 2). Πιθανὸν ὡσαύτως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀναμφίβολον, ὡς ὁ R. Schöne νομίζει (gr. rel. aus Ath. Samm. Ἄρ. 54), εἶναι, ὅτι οἱ πρῶτοι κοινοὶ ταμίαι εἶναι οἱ ἐπὶ Λάχνητος ἄρχοντος (Ὀλ. 95 1, π. X. 400). Τούτων ἕνεκα ἡ ἀναγραφὴ αὕτη καὶ πάντες οἱ λίθοι οἱ κοινὰς ἀναγραφὰς τῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν περιέχοντες, οἱ ἀρχαίζοντες κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν, ὧν ἀγνοεῖται τὸ ἔτος, ταλαντεύονται μετὰ τῶν Ὀλυμπιάδων 94 2 ἕως 98 3 (403—476 π. X.), ἐξ ἀντιπαραβολῆς δ' αὐτῶν πρὸς τὰς ἄλλας ὁμοίας τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὧν ὁ ἄρχων εἶναι γνωστός, δύναται τις νὰ ἐξιχνιάσῃ ἢ τοῦλάχιστον νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν.

Ἐξ ἀναγραφῶν κοινῶν τῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ὑπάρχουσιν ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης τινὰ τεμάχια καὶ ἐξ αὐτῶν κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων τῶν ἐν τοῖς στίχοις ἐκ τῆς συμπληρώσεως εὐρισκομένων διακρίνονται στήλαι τινες, ἀλλὰ δύο μόνον τεμάχια διέσωσαν τὸν ἄρχοντα τῆς ἀναγραφῆς μετὰ λειψάνων τῶν ταμιῶν καὶ τοῦ γραμματέως αὐτῶν, πρὸς ᾧ δύναται νὰ ἀντιπαραβληθῇ τὸ προκειμένον τεμάχιον πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ἄρχοντος, τὸ τεμάχιον τῆς ἐπὶ Ἰθυκλέους ἄρχοντος (Ὀλ. 95 3) ἀναγραφῆς (CIG 150) καὶ τὸ τεμάχιον τῆς ἀναγραφῆς τῆς ἐπὶ τῶν ἀρχόντων (Ὀλ. 95,1,2) Λά-

χητος και Ἀριστοκράτους (Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. 106 =Ραγκ. 823=Stsh. 2 β'. σελ. 291, πρβ. Ἀρχ. Ἐφημ. 21=Ραγκ. 825=Stsh. 2 β'. σελ. 297). Ἄλλης δὲ ἀναγραφῆς κοινῆς, ἧς διεσώθη μόνον μέρος τῆς ἐπικεφαλίδος (Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. 26=Ραγκ. 824=Stsh. 2 β'. σελ. 301), νομίζεται μὲν κοινῶς κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Βοϊκίου (ὄρ. Stsh. αὐτόθι σελ. 301 καὶ πρβ. Michaelis d. Parth. σελ. 291 καὶ Schöne gr. rel. Ἄρ. 54) ἄρχων ὁ Λάχης (Ὀλ. 95 1) καὶ ὁ Ξεναίνετος (Ὀλ. 94 4), ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἀσαφείας τοῦ ἀντιγράφου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ὑποψία δὲν λείπει, μὴ ἄρχων ἦν ὁ Θεόδοτος (Ὀλ. 98 2, ὄρ. Stsh. 2 β'. σελ. 304).

Ἐὰν δὲ οἱ ταμίαι καὶ ὁ γραμματεὺς, οἱ διασωθέντες ἐν τῷ τεμαχίῳ τῆς προκειμένης ἀναγραφῆς, ἀντιπραβληθῶσι πρὸς τοὺς διασωθέντας ἐν τῷ τεμαχίῳ τῆς ἐπὶ Ἴθυκλέους ἄρχοντος ἀναγραφῆς καὶ τῆς ἐν τῷ τεμαχίῳ τῆς ἐπὶ Λάχης καὶ Ἀριστοκράτους, προκύπτει ἐκ τῆς ἀντιπραβολῆς, ὅτι ἡ ἀναγραφὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ τεθῆ εἰς οὐδὲν τῶν ἐτῶν τῆς 95 Ὀλυμπιάδος· διότι καὶ οἱ ταμίαι αὐτοί, ἔνθα διεσώθησαν, καὶ ὁ γραμματεὺς τῶν ταμιῶν κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη τῆς Ὀλυμπιάδος ταύτης διαφέρουσι τῶν ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ. Ἐὰν δὲ συντομίας χάριν παραλείψωμεν τοὺς ταμίας, γραμματεὺς τῶν μὲν ἐπὶ Λάχης ἄρχοντος (Ὀλ. 95 1) ταμιῶν (Ἀρχ. Ἐφημ. 106) ἦν τις Θεοσι . . . , τῶν δὲ ἐπὶ Ἀριστοκράτους (Ὀλ. 95 2) ἦν τις . . . ὡν Ἐλευσίνιος, τῶν ἐπὶ Ἴθυκλέους (Ὀλ. 95 3) ἦν τις Μνησίεργος Ἀθμονεύς, τῶν δὲ ἐπὶ Σουινιάδου ἄρχοντος (Ὀλ. 95 4) ἦν τις Μόρυχος Βουτάδης (ὄρ. CIG 150), τῶν δὲ ταμιῶν τῶν ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ, περὶ ἧς πρόκειται, τῶν παραδιδόντων ὁ γραμματεὺς, ὅστις μόνος ἀνεγράφη, εἶναι τις . . . ρης Ἀφιδναῖος.

Ἡ ἀναγραφὴ ἄρα αὕτη εἰς οὐδὲν τῶν ἐτῶν τῆς 95 Ὀλυμπιάδος δύναται νὰ ἀνήκῃ. Ἄν δὲ ἦναι ἀρχαιότερα ἢ νεωτέρα τῆς Ὀλυμπιάδος ταύτης, τοῦτο πρέπει νὰ δειχθῆ ἄλλοθεν.

Ἐὰν ἡ ἀναγραφὴ αὕτη ἀντιπραβληθῆ πρὸς τὴν ἐπὶ Ἴθυκλέους ἄρχοντος (CIG 150) κατὰ τὰ ἄρθρα καὶ τὴν σειρὰν αὐτῶν, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ, τοῦλάχιστον δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ, ἀναθήματά τινα εὐδιάκριτα, ἅτινα ἀναγινώσκονται ἐν τῇ ἐπὶ Ἴθυκλέους ἄρχοντος ἀναγραφῇ ἔντε τοῖς ἄλ-

λοις ἄρθροις καὶ ἐν τοῖς τῶν ἐπετείων, οἷα εἶναι ὁ χρυσοῦς δακτύλιος Φρυνίσκου τοῦ Θετταλοῦ (CIG 150 B 5. 8) καὶ ὁ δακτύλιος ἀπείρων Πλαθο . . . τοῦ Αἰγινήτου (CIG 150 A 5. 38/39, φαίνεται, ὅτι ἡ ἀναγραφὴ αὕτη εἶναι ἀρχαιότερα τῆς ἐπὶ Ἴθυκλέους ἄρχοντος καὶ ἐπομένως ἀνήκει εἰς τὴν 94 Ὀλυμπιάδα.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ ὁμοία ἀναγραφὴ, ἧς μέρος μόνον τῆς ἐπικεφαλίδος διεσώθη (Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. 26=Ραγκ. 824) εἶναι ἡ ἐπὶ Λάχης ἄρχοντος (Ὀλ. 95 1), ὡς εἶκασεν ὁ Βοϊκίος (Stsh. 2 β'. σελ. 304) καὶ ὀλίγοι τινὲς ἴσως ἀμφιβάλλουσι, καὶ οὐχὶ ἡ ἐπὶ Θεοδότου (Ὀλ. 98 2), ὡς ὑποδεικνύει τὸ λείψανον τοῦ πρώτου γράμματος ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος, τὸ ὑπάρχον ἐν τῷ πανομοιοτύπῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος (ἐν τῷ λίθῳ αὐτῷ, κειμένῳ ἐν τῇ πινακοθήκῃ, οὐδὲν ἔχνος ὑπάρχει νῦν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος), ἐπειδὴ οἱ ἐν αὐτῇ ταμίαι διαφέρουσι τῶν ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ ταμιῶν, οἷς ἐγένετο ἡ παράδοσις, ὁ πρῶτος λ. χ. ταμίας ἐν ἐκείνῃ μὲν εἶναι Μείδων Εὐωνυμεύς, ἐν ταύτῃ δὲ Δωρόθεος Ἀναγυράσιος (ὄρ. ἀνωτ. ἐπικεφ.), ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι οἱ παραδιδόντες ταμίαι τῆς ἀναγραφῆς ταύτης δὲν εἶναι οἱ τῆς Ὀλυμπιάδος 94 4 εἴτε οἱ ἐπὶ Ξεναίνετου ἄρχοντος.

Ἐὰν δὲ ὁ στέφανος, τὰ ἀριστεῖα τῆς θεοῦ, ὁ ἀναγεγραμμένος ἐν τῇ ἐπὶ Ἴθυκλέους ἄρχοντος ἀναγραφῇ (CIG 150 A 5. 28), ἀνετέθη, ὡς εἰκάζει ὁ Βοϊκίος (Stsh. 2 β'. σελ. 251), ἐν τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις τοῖς τελεσθεῖσιν Ὀλ. 94 3 ἦτοι ἐπὶ Μίκωνος ἄρχοντος, ἐπειδὴ ὁ στέφανος οὗτος ὑπάρχει μὲν καὶ ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ (5. 32), ἀλλ' οὐχὶ ἐν τοῖς ἐπετείοις, ἔπεται ὅτι ἡ ἀναγραφὴ δὲν δύναται νὰ ἦναι οὔτε ἡ τῆς Ὀλ. 94 3 εἴτε ἡ ἐπὶ Μίκωνος ἄρχοντος, ἀλλ' οὔτε ἀρχαιότερα, καὶ ἐὰν ὑποτεθῆ ὅτι οἱ κοινοὶ ταμίαι κατεστάθησαν τὸ β'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπιάδος. Εἶναι ἄρα νεωτέρα τῆς ἐπὶ Ἴθυκλέους ἄρχοντος ἀναγραφῆς καὶ κατὰ τὰ ἀνωτέρω νεωτέρα τῆς 95 Ὀλυμπιάδος.

Τὴν εἰκασίαν ταύτην ἐνισχύουσι καὶ ἄλλαι τινὲς ἐν τῇ ἀναγραφῇ ὑπάρχουσαι ἐνδείξεις, ἐξ ὧν φαίνεται, ὅτι ἡ ἀναγραφὴ προσεγγίζει εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος (Ὀλ. 98 4) ἀναγραφῆς μᾶλλον ἢ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐκλείδου (Ὀλ. 94 2). Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἐπίθετον ἄ σ τ α τ ο ς (5. 18, 19),

υπάρχον ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ καὶ ἐν τῇ ἐπὶ Δεξιθέου καὶ ἐν ταῖς μετὰ ταῦτα, ὅπερ ἐν τῇ ἐπὶ Ἴθουκλέους ἄρχοντος λέγεται ἄσταθμος, καθὼς ἐν τοῖς πρὸ Εὐκλείδου ταμιακοῖς λίθοις (ὄρ. ἀναγρ. τῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι Stsh. 2 σελ. 165, τῶν ἐν τῷ Ἐκατομπέδῳ σελ. 188, τῶν ἐν τῷ Προπέῳ σελ. 204). Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἐπίθετον μι κ ὁ ς, τὸ ὑπάρχον ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ (ς. 8) καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος (ὄρ. CIG 151 ς. 9 τοῦ κειμένου), καθὼς ἐν τῇ ἐπὶ Καλλιστράτου ἄρχοντος (Ὁλ. 106 2) ἀναγραφῇ τῶν χρημάτων τοῦ ἐν Δήλῳ ναοῦ (Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α 411 ς. 18, 20 = Παγκ. 857, πρὸς Stsh. 2 β'. σελ. 330). Τοιαύτη εἶναι πρὸς τούτοις ἡ ἔκφρασις ἀ ρ ι σ τ ε ῖ α τ ῆ θ ε ῶ ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ (ς. 32) καὶ ἐν τῇ ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος ἀναγραφῇ (Stsh. 2 β'. σελ. 267), καθὼς καὶ ἐν τῷ λογιστικῷ λίθῳ τοῦ ἐν Δήλῳ ναοῦ (CIG 158 A 31 = Stsh. 2 β'. σελ. 95) τῷ ἐκ τῶν Ὀλυμπιάδων 100 4 ἕως 101 3 κεῖται ἀριστεῖον τῷ θεῶ. Καὶ τὸ π ο λ ι ε ῶ ς, ὅπερ ὑπάρχει ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ (ς. 22) ἀντὶ τοῦ πολιῶς, τοῦ κειμένου ἐν τῇ ἐπὶ Ἴθουκλέους ἄρχοντος ἀναγραφῇ (CIG 150 A 47) καὶ ἐν ταῖς πρὸ Εὐκλείδου ταμιακαῖς ἀναγραφαῖς τῶν ἐν τῷ Ἐκατομπέδῳ (ὄρ. Stsh. 2 β'. σελ. 185, 28, σελ. 187, 9, παρὰ Παγκ. Ant. Hell. I σελ. 113, 114 ἀρ. 103 καὶ 104 λείπει ἐν τῇ τῶν λίθων συμπληρώσει), ὑποδεικνύει, ὅτι ὁ λίθος οὗτος ἀπέχει περισσότερον τῶν τοῦ Εὐκλείδου χρόνων ἢ ὁ ἐπὶ Ἴθουκλέους ἄρχοντος. Ἡδύνατο μὲν ταῦτα νὰ λέγωνται συγχρόνως, ἀλλ' ἀπίθανον εἶναι, ὅτι ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς τοῦ εἴδους τούτου ἄλλος μὲν τῶν γραμματέων ἔγραφεν ἄσταθμος ἄλλος δὲ ἄστατος, ἄλλος μικρὸς καὶ ἄλλος μικρός, ἄλλος πολιῶς καὶ ἄλλος πολιέως, ἕκαστος κατὰ ἀρέσκειαν.

Ἐὰν λοιπὸν αἱ εἰκασίαι τοῦ Βοικχίου, ἡ τε περὶ τῆς ἐπὶ Λάχηςτος ἄρχοντος ἀναγραφῆς καὶ ἡ περὶ τῆς ἐπὶ Μίκωνος ἄρχοντος ἀναθέσεως τοῦ στεφάνου, εἶναι πιθαναί, αἱ δὲ ἀνωτέρω λεκτικαὶ ἐνδείξεις εἶναι διακριτικαὶ τῶν χρόνων, ἡ ἀναγραφὴ αὕτη εἶναι νεωτέρα τῆς ἐπὶ Ἴθουκλέους ἄρχοντος καὶ ἐπομένως τῆς 95 Ὀλυμπιάδος. Ταλαντεύεται δὲ μετὰ τῶν Ὀλυμπιάδων 96 1 ἕως 98 2, π. X. 396—387. Ἐπειδὴ οὔτε εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα 98 3 δύναται νὰ ἀνήκη, διότι οἱ ἐν αὐτῇ ταμίαι, οἷς ἐγένετο ἡ παράδοσις, εἶναι διάφοροι τῶν ταμιῶν τῶν ἐπὶ Δεξιθέου

ἄρχοντος (Ὁλ. 98, 4)· ὁ ἕκτος λ. χ. ταμίας εἶτε ὁ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ ὀνομάζεται Φανόκριτος Ἀχαρνεύς, ὁ δὲ ἐν τῇ ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος ἕκτος ταμίας ὁ μόνος πλήρης διασωθεὶς ὀνομάζεται Νικόμαχος Ἀχαρνεύς.

Τοιοῦτοτρόπως ἐξεταζομένη ἡ ἀναγραφὴ φαίνεται κειμένη μετὰ τῆς ἐπὶ Ἴθουκλέους ἄρχοντος (Ὁλ. 95 3) ἀναγραφῆς καὶ τῆς ἐπὶ Δεξιθέου (Ὁλ. 98 4), ἀπέχει δὲ, ὡς ἐκ τῶν εἰρημένων γίνεται καταφανές, τοσοῦτον ἑκατέρωθεν ἢ καὶ αὕτη καὶ ἐκεῖναι εἶναι κολοβαὶ καὶ τοσοῦτον ἐλλειπεῖς κατὰ τὴν ἐπικεφαλίδαν, ὥστε ἐξ ἀντιπαραβολῆς τῶν ταμιῶν καὶ τῶν γραμματέων δὲν δύναται τις νὰ πορισθῇ τὸν ἄρχοντα αὐτῆς. Αἱ δὲ ἐλλείψεις αὗται τῶν ἐπικεφαλίδων προβαίνουσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν δύναται νὰ εἴπη τις, ὅτι ἡ ἀναγραφὴ αὕτη δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ὁλ. 96 1, ὅπερ θὰ ἦτον δυνατόν, ἐὰν ἐν τῇ ἀναγραφῇ ταύτῃ (ς. 5) ὑπῆρχεν ἀναγεγραμμένος ὁ γραμματεὺς τῶν προτέρων ταμιῶν ἢ τοῦλάχιστον ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς ἐπὶ Ἴθουκλέους ἄρχοντος ἀναγραφῆς ἐσώζετο (ς. 10) ὁ ἐκ τῆς ἐνάτης φυλῆς ταμίας, οὗ λείψανον . . . . . ς Παμνούσιος ὑπάρχει (ς. 5) ἐν τῷ προτέρῳ ἔτει ταύτης. Ἐνεκα ὁμοίας ἐλλείψεως δὲν δύναται τις νὰ εἴπη καὶ ὅτι ἡ ἀναγραφὴ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ὁλ. 98 2, ὅπερ θὰ ἦτον δυνατόν, ἐὰν ἐν τῇ ἐπὶ Δεξιθέου ἄρχοντος ἀναγραφῇ ὑπῆρχον (ς. 4, 5) οἱ πρότεροι ταμίαι ἀναγεγραμμένοι, ἵνα ἀντιπαραβληθῶσι πρὸς τοὺς ταύτης ταμίας, οἷς ἐγένετο ἡ παράδοσις. Σημειοῦμεν δ' ἐνταῦθα, ὅτι ὁ ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ . . . . . ς Παμνούσιος ὁ ἐκ τοῦ προτέρου ἔτους δὲν δύναται νὰ ἦναι ὁ αὐτὸς τῷ ἐν τῇ ἀναγραφῇ τοῦ ἀμφιβόλου ἄρχοντος (Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Α. 26 = Stsh. 2 β'. σελ. 301) εἶτε ἡ ἐπὶ Λάχηςτος (Ὁλ. 95 1) εἶναι αὕτη εἶτε ἡ ἐπὶ Θεοδότου (Ὁλ. 98 2).

Ἐξ ἀντιπαραβολῆς ἄρα τῶν ἐκ τῆς ἐπικεφαλίδος λειψάνων τῆς ἀναγραφῆς ταύτης πρὸς τὰ τῶν ἄλλων ἀναγραφῶν, ὧν εἶναι γνωστὸς ὁ ἄρχων, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὀρισθῇ ἐγγύτερον τὸ ἔτος καὶ ὁ ἄρχων αὐτῆς. Ἐκ δὲ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν ἀναγραφῶν, ὧν τὸ ἔτος ἀγνοεῖται, προκύπτει μόνον, ὅτι τὸ τεμάχιον CIG 152 (= Stsh. 2 β'. σελ. 278), καταλέγον οὐχὶ πλείονας τῶν 20 ὑδριῶν, εἶναι ἀρχαιότερον τούτου καὶ ἐπομένως ἀνήκει εἰς τὰς μικτὰς

ταύτας ἀναγραφὰς τῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν.

Ἄλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ἀναγραφῇ αὐτῇ ἴχνη τινὰ ἀμυδρὰ καὶ ἀόριστα, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ ἀνιχνευθῇ ὁ ἄρχων αὐτῆς κατὰ τὰς αὐτὰς εἰκασίας, καθ' ἃς ὠρίσθη ἡ κατάταξις αὐτῆς μεταξύ τῶν Ὀλ. 96 1 καὶ 98 2. Τοιαῦτα ἴχνη εἶναι ἐν τῇ ἀναγραφῇ τὰ ἐξῆς· ἐκτὸς τοῦ στεφάνου τοῦ ἐν τῷ 32 στίχῳ ἀναγεγραμμένου, ὅστις κατὰ τὴν τοῦ Βοικχίου εἰκασίαν ἀνετέθη ἐπὶ Μικῶνος ἄρχοντος (Ὀλ. 94 3, ὄρ. ἀνωτέρω), ὑπεμφαίνεται ἐν τῷ 39 στίχῳ στέφανός τις ἄλλος διὰ τῆς συλλαβῆς ΣΤΕ, ὃ δὲ στίχος δύναται νὰ πληρωθῇ ἀκριβῶς λαμβάνων γράμματα 91, ἐὰν ἐκ τῶν ἐπετείων τῆς ἀναγραφῆς τῆς ἐπὶ Ἰθυκλέους ἄρχοντος (CIG 150 B σ. 15) τεθῇ ὁ στέφανος τὰ ἀριστεία τῆς θεοῦ, ὃ ἀνατεθεὶς ἐν τοῖς Παναθηναίοις τοῖς τελεσθεῖσιν ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος τούτου (Ὀλ. 95 3). Ὑπεμφαίνεται πρὸς τούτοις ἐν τοῖς ἐπετείοις τῆς ἀναγραφῆς (σ. 57) στέφανός τις ἄλλος βεβαίως μόνον διὰ τοῦ διασωθέντος Σ, ὅστις ὡς ἐν τοῖς ἐπετείοις ὑπάρχων, ἐὰν ὑπῆρχε, ἐξ ἀναλογίας πρέπει καὶ οὗτος νὰ ᾖ ἀριστεία τῆ θεῶν· τοῦλάχιστον ὁ στίχος πληροῦται ἀκριβῶς διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, τοῦ σταθμοῦ τεθέντος ἐξ ἀναλογίας. Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Βοικχίου (Stsh. 26'. 251) οἱ στέφανοι οὗτοι ἀνετίθεντο ἐν τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις, ἔπεται, ὅτι ἡ ἀναγραφὴ ἀνήκει ἢ εἰς τὴν Ὀλ. 96 3 ἢ εἰς τὴν Ὀλ. 97 3. Ἐπειδὴ δὲ ὁ στέφανος οὗτος τρίτος ἐπέρχεται κατὰ τὴν σειράν, πρέπει νὰ ᾖ ἀνατεθεὶς ἐν τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις τοῖς τελεσθεῖσιν Ὀλ. 96 3, 394 π. X. ἐπ' Εὐβουλίδου ἄρχοντος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ στέφανος οὗτος ὑπεμφαίνεται ἐν τοῖς ἐπετείοις, ἔπεται, ὅτι ἄρχων τῆς ἀναγραφῆς ᾗν ὁ Εὐβουλίδης.

Ἡ περὶ τοῦ ἄρχοντος τῆς ἀναγραφῆς εἰκασία αὕτη, καίτοι ἐξ εἰκασίων παντοίων καὶ ἀμυδροτάτων ἐνδείξεων προκύπτουσα, εἶναι ἴσως ἡ μόνη εὐστοχος. Ἄλλ' οὐδεμίαν ἔννοια γνωστὴ ἡμῖν καὶ συνήθη ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῶν ἀναγραφῶν τούτων δύναται, μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος παρεμβαλλομένη, νὰ πληρῶσθαι ἀκριβῶς τὸν πρῶτον στίχον τῆς στήλης καὶ νὰ δώσῃ κῆρὸς τι εἰς αὐτό, συναρμύζουσα μετὰ τῶν προηγουμένων τὸ ἀμέσως ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 2 στίχου ἐπόμενον παρῆδοσαν. Καὶ δύναται μὲν τὸ ἐν

ταῦθα κείμενον παρῆδοσαν, ὡς ἐπαναλαμβανόμενον κατωτέρω (σ. 5) ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει, νὰ θεωρηθῇ ὡς λάθος τοῦ γραμματέως καὶ πλεονάζον καὶ ἢ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῶν ταμιῶν νὰ ληφθῇ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ στίχου οἰταμιεύσαντες κ.τ.τ. ἢ ἐκ τοῦ τόπου νὰ τεθῇ ἐκ τοῦ Ἐκατομπέδο, ὃ δὲ στίχος νὰ πληρωθῇ διὰ γραμμάτων 91 οὕτως·

1. Τὰδε οἱ ταμίαι τῶν ἱερῶν χρημάτων τῶν τῆς Ἀθηναίας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν οἱ ἐπ' Εὐβουλίδου ἄρχοντος ἐκ τοῦ Ἐκατομπέδο

2. παρῆδοσαν . . . . .

Ἄλλὰ παρατηροῦμεν, ὅτι εἴτε διὰ τοῦ ἄρχοντος Εὐβουλίδου συμπληρωθῇ ὁ στίχος εἴτε δι' ἄλλου τινὸς ἐκ τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, εἴτε μετὰ τῆς προσθήκης ταμιεύσαντες εἴτε καὶ μετὰ ἄλλης τινὸς προσθήκης συνήθους μὲν ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι μὴ κειμένης δὲ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, αἱ λοιπαὶ ἀνωμαλῖαι, αἵτινες ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῆς ἀναγραφῆς, ἐγείρουσι τὴν ὑπόψιν, ὅτι καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ στίχῳ ὑπῆρχεν ἀνωμαλία τις δυσεἰκαστος. Πρὸς τούτοις ἐπειδὴ ἡ ἀναγραφὴ ἐθεωρήθη νεωτέρα τῆς ἐπὶ Ἰθυκλέους ἄρχοντος, ἀναφύεται ἡ ἀπορία, τίνας ἔνεκα λείπουσιν ἐξ αὐτῆς εὐδιάκριτα ἄρθρα, ὑπάρχοντα ἐν ἐκείνῃ καὶ ἄλλα μὲν, ὀνομασθέντα ἀνωτέρω, καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐπετείοις, ἐνῶ προδήλως αἱ ἀναγραφαὶ δὲν ἀπέχουσι κατὰ τοὺς χρόνους πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Ὅτι τὰ ἄρθρα ταῦτα ἔκειντο κατωτέρω, δὲν φαίνεται πιθανόν· πολλῶν πιθανώτερον θὰ ᾗτον τὸ ἐναντίον, ὅτι τὰ ἐλλείποντα ἄρθρα ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τῆς ἐπὶ Ἰθυκλέους ἄρχοντος, ὑπάρχοντα δὲ ἐν ταύτῃ, ἔκειντο ἐν τῷ μεγάλῳ χάσματι τῆς ἀναγραφῆς ἐκείνης, τῷ μεταξύ τῶν δύο πλευρῶν ὑπάρχοντι.

Ἐὰν δὲ παραλείψωμεν τὴν τῶν εὐδιακρίτων ἄρθρων ἔλλειψιν ἢ παραλλαγὴν, ἣτις δὲν εἶναι σπανία εἰς τὰς ἀναγραφὰς ταύτας, ἀλλ' ἡ ὁμοιότης, ἣν δεικνύουσι τῶν ἐπετείων τὰ δύο ἀναθήματα, ἀντιπαραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἐπέτεια τῆς ἐπὶ Ἰθυκλέους ἄρχοντος ἀναγραφῆς, καὶ ἡ μετὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἀρχὴ τῶν ἐπετείων καὶ ἡ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος ἀποκοπὴ τῶν ἀναγραφῶν καὶ εἰς τὰς δύο στήλας, γεννῶσιν οὐχὶ μικρὰς ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀναγραφῆς ταύτης καὶ μετὰ τῶν ἀνωμαλιῶν τῶν ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι παρατηρουμένων παρέχουσιν εἰς τὴν ἀναγραφὴν ἰδιοτρο-

πίαν τινά, ἥτις ἐκ τῶν ὑπαρχόντων λειψάνων οὐ μόνον δὲν ἐρμηνεύεται, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν περὶ τοῦ ἀρχοντος τῆς ἀναγραφῆς εἰκασίαν κατασταίνει ἀμφίβολον. Ἴσως ἢ ἐν τῇ στήλῃ ἀταξία αὕτη ὑπεμφαίνει ἀταξίαν ἐν τῷ πράγματι. Ἀλλὰ περὶ τούτων μόνον τὸ ἐλλεῖπον τεμάχιον τῆς στήλης, εἰς οὗ τὴν εὗρεσιν κατεβλήθησαν μέχρι τοῦδε εἰς μάτην αἰδέουσαι προσπάθειαι, ἡδύνατο νὰ μᾶς φωτίσῃ. Τὸ δὲ νῦν ὑπάρχον ταῦτα μὲν νὰ μᾶς διδάξῃ δὲν δύναται, παρέχει δὲ ὑμῖν περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ταμιακῶν ἀναγραφῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης γινῶσιν πληρεστέραν παρὰ τὸ τεμάχιον τῆς ἐπὶ Ἴθυκλέους ἀρχοντος ἀνα-

γραφῆς, καταργεῖ πεπαλαιωμένας τινὰς εἰκασίας, αἵτινες πάνυ εὐστοχοὶ ἐνομίζοντο καὶ ἐκ λίθου εἰς λίθον πρὸς συμπλήρωσιν μετεφέροντο (πρ. σ. 8,10,20, 21,38,56,57), διαφωτίζει μέρη τινά, τὰ ὅποια ἐθεωροῦντο ἀκατάληπτα (πρ. σ. 20), συμπληροῖ ἄλλα, τὰ ὅποια ἔμενον κολοβά ἢ ἀμφίβολα (πρ. σ. 13,45, 52,53,64), προσθέτει δὲ καὶ νέα τινὰ ἀναθήματα ἢ διδάσκει τὸ ἀληθὲς αὐτῶν ὄνομα (πρ. σ. 35,39,43, 46,47,61)· τούτων δ' ἕνεκα τὰ ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ λειψάνα φαίνονται σπουδῆς ἄξια καὶ ἀντιπαραβολῆς πρὸς τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις ὁμοίοις λίθοις διασωθέντα.

Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ.

Ἄριθ. 430.
("Ὁρα πίν. 65)

- 1 . . . . .] ΔΔΔ. σ[τέφανος χρυσός, ὃν ἡ Νίκη ἔχει ἐπὶ τῆς κ[εφαλῆς ἢ ἐπὶ τῆς χερὸς τὸ χρ]υσὸ ἀγάλμα[τος, ἄσταθμος. θυμιατήρι]ον ἀρ[γ]υρῶν, ὃ Κλ[εοστράτη ἀνέθη]κεν
- 5 εν Νικηράτο, χαλκᾶ δι[ε]ρείσματα ἔχον, σταθμὸν ΧΗΗΗ. φιάλα ἀρ[γυρᾶ] . . . . . α συνθέτω. Ἀθηναῖοι Ἀθη[ναί]α . . . . .
- 8 νιον . σταθμὸν ΗΠ[. Φωκα]ϊκ[ῶ] στατῆρε χρυσῶ Π . ἕκται χρυσ[αῖ] Φ[ωκα]ϊ[δ]ες . . χρυσίον ἄπυρον, σταθμ[ὸ]ν ΠΙΙΣ. σίγλο[ι] Μηδικοὶ ἀ[ρ]γυροῖ Δ. ὑπό[σ]ταθμον χρυσὸν [ἄσταθμον]. καρχήσιον ἀργυρῶν Διδ[ε]ς Πολι[ῶ]ς, σταθμ[ὸ]ν ΗΠΔΔΔΔΠΗΗΗ. ἔκπτωμα ἀργυρῶν . . . . . ο προιομ[ή] . τοῦτο Ἀθηναῖοι ἀνέθεσαν
- 15 Πο]λιάδι· σ[τ]αθμὸν ΗΔΠΗΗΗ. μ[ά]χαιρα ἑλεφάν]τινον τὸ κολειὸν ἔχουσα . ταύτην ἢ βολή ἀ]νέθηκεν ἢ ἐπ' Ἀντιγέ]νος ἀρχοντος. ἕκτη] χρυσῆ Φωκαῖς Ι . φιά[λη] . . . . . ἢν Διτρ]εφῆς Εὐμνήμο]νος . . . . .
- 20 . . . . . ἀνέθηκε]ν σταθμὸν ΠΗ[. . . . . σφραγίδε λιθίνω δύ]ρο, χρυσὸν τ[ὸ]ν δακτύλιον ἢ ἐτέρ]α ἔχει], ἢ δ' ἐτέρα ἀρ[γυρῶν] . . . . . σκάφαι χαλ]καῖ Η. στάθ[μια χαλκᾶ ΔΠΙ] . . . . . π[α]ρέδομ[εν] . . . . .
- 25 . . . . . προκλ . . . . . ΠΔΔ . . . . . Υ . . . . .

Τὰ ἐπὶ τοῦ 65 πίνακος ἀπεικονισθέντα τρία τεμάχια ταμιακῆς στήλης, ἅτινα μετεγρέψαμεν ἑνταῦθα μετὰ τῶν δυνατῶν συμπληρώσεων μικροῖς γράμμασι κατὰ τὴν ἐν τῇ στήλῃ ἐπικρατοῦσαν ὀρθογραφίαν, δὲν εἶναι ἄγνωστα αὐτὰ ἄλλ' ἢ συναρμογῇ αὐτῶν καὶ συνέχεια. Ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν πρὸ πολλῶν ἐτῶν εὑρεθέντα ἐδημοσιεύθησαν μὲν καὶ ἐξητάσθησαν πρὸ πολλοῦ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων, ὡς εἰ ἀνήκον εἰς δύο διαφορετικὰς στήλας, καὶ δὲν ἐνοήθησαν δεόντως. Τὰ τεμάχια ὑπάρχουσιν ἐν τῇ συλλογῇ τῇ ἐν τοῖς Προπυλαίοις· ὅτι δὲ ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ταμιακὴν στήλην καὶ συμπληροῦσιν ἄλληλα, μαρτυρεῖ ἡ ἀναμφισβήτητος συνέχεια τῶν στίχων, ἣν δεικνύει ὁ πίναξ, ἐπιβεβαιοῖ δὲ ἡ ἀκριβὴς συναρμογῇ τῶν λίθων.

Ἐκ τῶν τριῶν τεμαχίων τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος δύο κατ' ἀριστερὰν ὑπάρχουσιν ἠνωμένα ἐν τοῖς πλαισίοις εἰς τὴν βόρειαν πλευρὰν τῶν Προπυλαίων ἰσταμένοι καὶ ἠνωμένα ἐδημοσιεύθησαν κεφαλαίοις καὶ μικροῖς γράμμασι ὑπὸ Ῥαγκαβῆ ἐν Ant Hell. ἀριθ. 836 καὶ κεφαλαίοις γράμμασι ὑπὸ Le Bas ἐν inser. gr. et lat. ἀριθ. 195. Τὸ δὲ κατὰ δεξιὰν τεμάχιον, οὗ οἱ στίχοι ἠριθμηθήσαν καὶ ἰδίως κατὰ τὴν συναρμογὴν ἐν τῷ πίνακι, ὑπάρχει ἐν τοῖς πλαισίοις τοῖς παρὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῶν Προπυλαίων ἰσταμένοις, ἐδημοσιεύθη δὲ κεφαλαίοις καὶ μικροῖς γράμμασι ὑπὸ Ῥαγκαβῆ ἐν Ant Hell. ἀρ. 843 καὶ κεφαλαίοις γράμμασι ὑπὸ Le Bas ἐν inser. gr. et lat. ἀρ. 196. Τοῦ τεμαχίου τούτου ἐδημοσίευσεν καὶ ὁ Πιττάκης ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδι (Π. Α. ἀριθ. 2624) ἀντίγραφον κεφαλαίοις μόνον γράμμασιν, ἵνα διορθώσῃ τὰ ἐν τῷ τοῦ Ῥαγκαβῆ ἀντιγράφῳ σφάλματα.

Τὰ ἀντίγραφα ταῦτα πάντα, ἀντιπαραβαλλόμενα πρὸς τοὺς λίθους, εὑρίσκονται ἐσφαλμένα καὶ ἐλλειπῆ, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τοῦ Πιττάκη ἀντίγραφον, ὅστις ἐλέγχει τὸ τοῦ Ῥαγκαβῆ ὡς ἐσφαλμένον, δὲν εἶναι καθαρὸν σφαλμάτων καὶ ἐλλείψεων. Τὰ ἀντίγραφα τοῦ Ῥαγκαβῆ καὶ Le Bas ἔχουσι τὰ αὐτὰ σφάλματα καὶ τὰς αὐτὰς ἐλλείψεις, ὡς εἰ ἀντεγράψαν τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου. Τὸ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πίνακος ἀντίγραφον ἐγένετο ἐκ τῶν λίθων αὐτῶν ὡς οἶον τε πιστότατα, αἱ δὲ διαφοραὶ, τὰς ὁποίας δεικνύει ἀντιπαραβαλλόμενον πρὸς τὰ ἀντίγραφα ἐκεῖνα, ἐν τοῖς στίχοις 1, 7, 8(1), 9(2), 10(3), 11, 13(4), 17, 18, 24, 25 καὶ

26 δὲν εἶναι τυχὸν διάφοροι ἀναγνώσεις, προερχόμεναι ἐκ τῆς ἀσαφείας τοῦ λίθου, διότι ὁ λίθος εἶναι πᾶν εὐκρινὴς καὶ ἔνθα εἶναι ἐφθαρμένος, ἀλλὰ εἶναι σφάλματα καὶ ἐλλείψεις τῶν ἀντιγράφων ἐκείνων, δυναμένων νὰ ἐξελεγοῦσιν ἐκ τῶν λίθων αὐτῶν.

Τὰ τεμάχια εἶναι λίθου πεντελικοῦ, εἶναι δὲ ἀκριβῶς στοιχηδόν καὶ πᾶν εὐκρινῶς γεγραμμένα. Τὸ πάχος αὐτῶν εἶναι 55 χιλιοστῶν, ἡ ὄπισθεν πλευρὰ εἶναι σία, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ ἄγραφος. Τὸ κατ' ἀριστερὰν τεμάχιον εἶναι ἐκ τῆς κατ' ἀριστερὰν γωνίας τῆς στήλης. Ἐκαστος δὲ στίχος τῆς στήλης, ὡς εἰκάζεται εὐχερῶς ἐκ τῆς ἀναμφισβητήτου συμπληρώσεως τῶν στίχων 4 καὶ 5, ἐν οἷς ἐκεῖτο τὸ γνωστὸν ἀργυροῦν θυμιατήριον τῆς Κλεοστράτης (ὄρ. CIG. 150 A σ. 23), εἶχε 30 γράμματα. Ἐπειδὴ δὲ 15 γράμματα ἐν τῷ κατὰ δεξιὰν τεμαχίῳ κατέχουσι 15 ἑκτοστὰ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου, προκύπτει, ὅτι ἡ στήλη εἶχε πλάτος περίπου 30 ἕως 32 ἑκατοστῶν, ἐκτὸς ἐὰν εἶχε σελίδας, ὅπερ δὲν νομίζομεν πιθανόν. Ἄλλο τεμάχιον ἐκ τῆς στήλης ταύτης δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐξιχνιάσωμεν νῦν ἐν ταῖς συλλογαῖς.

Ἡ συνέχεια τῶν ἐν τοῖς τεμαχίοις λειψάνων φαίνεται, ὅτι δὲν παρετηρήθη μέχρι τοῦδε, τοῦλάχιστον ὁ Michaelis, ὅστις τελευταῖος ἐνεκυψε μετὰ πολλοῦ κόπου εἰς τὰ λείψανα τῶν ταμιακῶν ἀναγραφῶν καὶ ἐν τῷ πολυτίμῳ συγγράμματι αὐτοῦ τῷ ἐπιγραφομένῳ Der Parthenon (ἐν Λειψία 1871) ἀπριθμήσεν τὰ ἐν αὐταῖς διασωθέντα ἀναθήματα κατὰ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἀνέκειντο, ἐξετάζει καὶ αὐτὸς τὰ τεμάχια κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἐν ἰδίῳ κεφαλαίοις, τὰ μὲν κατ' ἀριστερὰν δύο (Ῥαγκαβῆς 836, Le Bas 195) ἐν σελίδι 302 XI καὶ XII, τὸ δὲ κατὰ δεξιὰν ἕτερον τεμάχιον (Ῥαγκ. 843, Le Bas 196) ἐν τῇ αὐτῇ μὲν σελίδι, ἀλλ' ἐν τῷ XV κεφαλαίῳ. Ἄν ἄλλος τις μετὰ ταῦτα ὑπέδειξέ ποῦ τὴν συνέχειαν ἢ καὶ ἐδημοσίευσεν τὰ τεμάχια ἠνωμένα, δὲν ἠξεύρομεν. Ἡμεῖς τὰ τεμάχια τὰ παρὰ Ῥαγκαβῆ 836, 837 καὶ 843 ἐκ τῶν Μηδικῶν σιγλῶν ἐξετάζοντες, ἂν ἀνήκωσιν τῷ ὄντι εἰς ἰδίαν στήλας, ἀνιχνεύσαμεν τὴν συνέχειαν, ὅτε ἤδη τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ (429) ἄρθρῳ τῆς ἐφημερίδος ταύτης κείμενον τῆς ταμιακῆς στήλης ἦν τετυπωμένον, καὶ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ συμπληρώσωμεν ἐν τοῖς στίχοις 12 καὶ 22 αὐτοῦ τοὺς σταθμοὺς τοῦ ἀπύρου χρυσοῦ καὶ τοῦ καρρησιοῦ τοῦ Διὸς Πολιῶς, οἵτινες ἐκ τῆς συναρμογῆς τῶν

εἰς ΝΕ. Ἀνέθεσαν δὲν ὑπῆρχε, διότι δὲν ὑπάρχει τόπος ἐν τῷ στίχῳ. Μετὰ τὸ Ἀθηναίᾳ ἠκολούθει ἴσως ἀκροθίνιον, ἐξ οὗ διεσώθη ἐν τῷ 8 στίχῳ τὸ λείψανον . . . νιον. — Ἐν τῷ 11 στίχῳ ἐγράψαμεν οὐχὶ Πολιέως (ὄρ. Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. 429 ς. 22) ἀλλὰ Πολιῶς (CIG 150 A ς. 47), διότι οὕτως ἀπαιτεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμάτων τοῦ στίχου. — Ἐν τῷ 14 στίχῳ τί ἔκειτο πρὸ τοῦ προτομή, εἰς ἣν κατέληγε τὸ κέρασ εἴτε ἔκπωμα, μένει ἄδηλον· ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἔκειτο κριοῦ (ὄρ. Michaelis αὐτόθι σελ. 302, 84)· τὸ χάσμα εἶναι πολλῶ μείζον, διότι μένουσι πρὸ τοῦ ο(=ου) κεναὶ πέντε θέσεις. Πηγᾶσο ἤθελε πληρώσει ἀκριβῶς τὸ χάσμα. — Ἐν τῷ 15 στίχῳ φαίνεται ἡμῖν ἐνεκα τῆς ἀντωνυμίας τοῦτο πιθανώτερον, ὅτι ἔκειτο ἀνέθεσαν Πολιάδι παρὰ Ἀθηναίᾳ πολιάδι ἀνευ τοῦ ἀνέθεσαν. Τὸ Λ πρὸ τοῦ ΙΑΔΙ εἶναι ἀναμφίβοτον. — Ἡ ἐν τῷ 18 στίχῳ ὑπεμφανισμένη φιάλη, τὸ ἀνάθημα Διῖτρεφοῦς τοῦ Εὐμνήμονος (ὄρ. Ραγκ. Ant. Hell. 844), ὅποια τις ἦν, μένει ἄδηλον. — Ἐν τοῖς στίχοις 21—22 ἐκ τῶν λειψάνων εἰκάζομεν, ὅτι ἔκειτο αἱ δύο λίθιναι σφραγίδες (ὄρ. CIG 150 A ς. 44, 151 ς. 39, Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. 429 ς. 20), εἰ καὶ τὸ ἐν τῷ 21 στίχῳ κείμενον Ο διεγείρει δισταγμὸν τινα, ἀπαιτοῦν ἀριθμὸν δύο ὀλόγραφον παρὰ τὸ σύνθησ ἐν τῇ στήλῃ καὶ ἡ συμπλήρωσις φαίνεται τραχυτέρα· ἀλλὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει ἀνωμαλίας καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις λίθοις. Τὰς δύο σφραγίδας εἰκάζει μετὰ δισταγμοῦ καὶ ὁ Michaelis (αὐτόθι σελ. 302 XV), ἀλλὰ μὴ ὑπολογίσας ἀκριβῶς τὴν ἔκτασιν τοῦ ἄρθρου καὶ παροδηγηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐσφαλμένων ἀντιγράφων, ἐχόντων ἐν τῷ 22 στίχῳ ΔΕΤΕΡΑΑΓ ἀντὶ ΗΔΕΤΕΡΑΑΡ, πλάττει νέον ἄρθρον «ἔτερα ἀγ[άλματα], ὡς εἰ περὶ ἀγαλμάτων ἐγένετο ἤδη λόγος καὶ οὐχὶ περὶ σφραγίδων. — Τὰ ἐν τῷ 23 στίχῳ λείψανα, ἐξ ὧν τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ Κ εἶναι ἀναμφίβολον, ὀδηγοῦσιν εἰς τὰς χαλκὰς σκάφας τὰς Η καὶ τὰ στάθμια, ἅτινα ἐπονται κατὰ τὴν σειρὰν μετὰ τὰς σφραγίδας ἐν τῷ τεμαχίῳ CIG 150 A ς. 45. Τὸ μένον χάσμα ἐ-

πλήρου ἴσως ἄλλο τι ἐπίθετον τοῦ σκάφαι, λ. χ. μεγάλοι ἢ τι τοιοῦτον. Τὸ ἄρθρον νομίζομεν ἀναμφίβολον. — Ἐν τῷ 24 στίχῳ πρὸ τοῦ παρέδομεν ἤρχετο νέου ἐδάφιον, ἀλλ' ἄδηλον μένει, ἂν τῶν ἐπετείων ἢ ἄλλων τινῶν, εἰ καὶ «Τάδε ἐπέτεια» πληροῖ ἀκριβῶς τὸ τοῦ στίχου χάσμα. — Τὰ ἐν τῷ 25 στίχῳ Προκ . . . εἶναι βεβαίως, λείψανα ἐξ ὀνόματος ἀναθέτου, εἰς τὸ ἀνάθημα δὲ τοῦτο ἀνήκει ἴσως ὁ ἐν τῷ 26 στίχῳ ἀριθμὸς. — Τελευταῖον σημειοῦμεν, ὅτι ἐν τοῖς στίχοις 3 καὶ 11 ἐγράψαμεν οὐχὶ ἄστατος ἀλλὰ ἄσταθμοσ, ὡς ἀπαιτοῦσι τὰ χάσματα τῶν στίχων καὶ τὸ ἐν τῇ στήλῃ ὑπόσταθμον.

Οὕτως ἔχοντα νῦν ἐκ τῆς συναρμογῆς καὶ τῆς ὀρθῆς ἀντιγραφῆς τὰ ἐν τοῖς τεμαχίοις λείψανα δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ λοιπὰ τῶν ἀναγραφῶν τῶν ἐν τῷ Ἑκατομπέδῳ ἀναθημάτων καὶ νὰ διακριθῶσιν ἀληθῶς, τίνα τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναθημάτων εἶναι τὰ αὐτὰ καὶ τίνα διαφέρουσιν. Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς ταύτης γίνεται καταφανές, ὅτι τὰ κεφάλαια XI, XII καὶ XV τὰ ἐν σελίδι 302 τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος συγγράμματος τοῦ Michaelis, ἐν οἷς ἐξετάζονται τὰ τεμάχια ταῦτα κεχωρισμένα ἀπ' ἄλλων, δὲν ἔχουσιν ὀρθῶς. Ἀλλὰ μετ' αὐτῶν συνεξετάζεται ὡς ὁμοιον καὶ τὸ τεμάχιον τὸ δεδημοσιευμένον ὑπὸ Ραγκαβῆ ἐν Ant. Hell. 837 καὶ ὑπὸ Le Bas ἐν inser. gr. et. lat. 194. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦ τεμαχίου τούτου, ὅπερ συνεξετάζεται μετ' αὐτῶν καὶ πολλὰκις ἐμνημονεύθη ἀνωτέρω, τὰ δεδημοσιευμένα ἀντίγραφα ἀντιπαραβαλλόμενα πρὸς τὸν λίθον, σωζόμενον ἐν τοῖς Προπυλαίοις, ἐξελέγχονται ἐσφαλμένα, ἔχουσι δὲ τὰ αὐτὰ σφάλματα καὶ εὐχερῶς παροδηγοῦσιν εἰς εἰκασίας ματαίας τὸν μὴ ἔχοντα ἀφορμὴν ἄλλοθεν νὰ ἀνιχνεύσῃ τὰ σφάλματα ταῦτα, ἵνα παράσχωμεν πλήρη καὶ ἀκριβῆ τὰ πρὸς τὴν ἀντιπαραβολὴν ταύτην ἀπαιτούμενα, ὑποσυνάπτομεν ἐν ταῦθα μικροῖς γράμμασι πιστὸν ἀντίγραφον τῶν ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ λειψάνων μετὰ τῶν συμπληρώσεων, εἰς ἃς αὐτὰ ταῦτα τὰ λείψανα ὀδηγοῦσιν. Εἶναι δὲ τὸ ἐξ ἧς·

- 1 . . . . . Δ[Δ]ΓΗΗΙΙΙ . στέ[φανος χρυσός, ὃν
ἢ Νίκη ἔχει ἐπὶ τῆς κ]εφαλῆς ἢ ἐπ[ι]τῆς χε[ιρὸς τῷ χρυ-
σῷ ἀγάλματος ἄστατ]ος. θυμιατήριον ἀργυρῶν, ὃ Κλε-
οστράτη ἀνέθηκεν] Ν[ι]κηράτο, χαλκᾶ διερείσ[ματα
5 ἔχον] σταθμὸν τούτο Χ]ΗΗΗ. Φωκαϊκῶ στατη[ρ]ε[χρυσ-
ῶ] ΙΙ, ἕκται χρυσαῖ Φωκαῖδες . . χρυσίον ἄπυρον, στα[θμ-
ὸν τούτο ΙΙΙ]C. σίγλοι Μηδικοὶ ἀ[ργυροῖ] ΔΙ. ὑπόστ[ατον
9 ατος] . . . . . ξ . . . . .

Τὸν λίθον μετὰ προσοχῆς ἀναγινώσκοντες, παρατηροῦμεν, ὅτι ἐν τῷ 1 στίχῳ, ἔνθα τὰ ἀντίγραφα παρέχουσιν ΣΟΝΝΙΚΗΕ καὶ παρεμβάλλουσιν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς μεγίστην δυσχέρειαν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν λειψάνων καὶ ῥύθμισιν τῶν στίχων, ὁ λίθος ἔχει, ὡς τὸ νέον ἀντίγραφον δεικνύει, λείψανα σταθμοῦ ἐκ προηγουμένου ἀναθήματος, εἶτα τὴν συλλαβὴν ΣΤΕ καὶ ὀδηγεῖ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ στίχου τούτου καὶ τοῦ ἐπομένου ὁμαλὴν καὶ σύμφωνον τοῖς ἐπομένοις κατὰ τὴν ἕκτασιν. — Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ 5 στίχου τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν ΙΩΠ, ἅτινα συνεπληρώθησαν συνθέτω Π καὶ ἐνομιόθησαν λείψανα τοῦ ἀναθήματος τῶν δύο συνθέτων φιαλῶν, ἀλλ' ὁ λίθος διασώζει εὐκρινῶς ΗΗΗ, ἅτινα ὀδηγοῦσιν ἀσφαλῶς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ ἀναγεγραμμένου θυμιατηρίου τῆς Κλεοστράτης ὄντα ΧΗΗΗ, καὶ ἀποκλείουσιν ἐντελῶς ἐκ τοῦ τεμαχίου τὸ ἀνάθημα ἐκεῖνο. — Ἐν τῷ 7 στίχῳ μετὰ τὸν ἀριθμὸν ΔΙ τῶν σίγλων, ὁ λίθος διασώζει οὐχὶ μόνον ΠΟΣ, ὡς ἔχουσι τὰ ἀντίγραφα καὶ δυσχερῆ κατέστησαν τὴν ἐξ αὐτῶν εἰκασίαν, ἀλλ' εὐκρινῶς ὙΠΟΣΤ, ἅτινα ὀδηγοῦσιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν συμπλήρωσιν ὑπόστατον ἢ ὑπόσταθμον καὶ ἀποκλείουσιν πᾶσαν ἄλλην εἰκασίαν. — Ἐν τῷ 8 στίχῳ πρὸ τοῦ ὑπάργυρ . . . , ἔνθα συνεπλήρωσεν ὁ Ραγκαβῆς καὶ παρεδέχθη ὁ Michaelis καρχήσιον ὑπάργυρον, σώζεται ἐν τῷ λίθῳ λείψανον εὐκρινές τοῦ Σ, ὅπερ ἀκυροῖ τὴν συμπλήρωσιν ταύτην καὶ ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὰ [ἐπίτηκτος] ὑπάργυρος, ἐπίθετα τοῦ κρατήρος, ὅστις ἐν μὲν τῇ στήλῃ ταύτῃ, καθὼς ἐν τοῖς λίθοις CIG 150 A C. 43 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. 429 C. 19, ἠκολούθει εἰς τὸ ὑπόστατον, ἐν δὲ τῇ στήλῃ, εἰς ἣν τὰ ἀνωτέρω τρία τεμάρια ἀνήκουσιν, ὑπῆρχε μόνον τὸ ὑπόσταθμον.

Κατὰ τὴν ὀρθὴν καὶ πλήρη ἀνάγνωσιν ταύτην

παρατηροῦμεν, ὅτι ἐν τῷ τεμαχίῳ πλὴν τοῦ ἐν τῷ 1 στίχῳ ἀγνώστου σταθμοῦ περιέχονται λείψανα ἀναθημάτων ἀπάντων γνωστῶν ἐκ τῆς ταμιακῆς ἀναγραφῆς τῆς ἐπὶ Ἰθυκλέους ἀρχοντος καὶ σεσημειωμένων παρὰ Michaelis (αὐτόθι σελ. 300) διὰ τῶν ἀριθμῶν 18, 6, 19, 7, 20, 21, καὶ ὀδηγοῦσιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀληθῆ ὁμοίότητα τοῦ τεμαχίου καὶ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ. Τὸ τεμάχιον εἶναι λίθου πεντελικοῦ, εἶναι δὲ ἐκ τῆς κατὰ δεξιὰν γωνίας τῆς στήλης καὶ τούτου ἕνεκα αἱ συμπληρώσεις διανεμόνται ἑκατέρωθεν τῶν στίχων οὕτω. Τὰ γράμματα εἶναι εὐμεγέθη, εὐκρινῆ καὶ ἀραιά, ἀλλ' οὐχὶ στοιχηδὸν γεγραμμένα. Τούτου ἕνεκα ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμάτων ἐν τοῖς στίχοις τῆς στήλης ἠδύνατο νὰ διαφέρῃ κατὰ ἐν ἢ δύο ἴσως καὶ τρία γράμματα. Ἡ τῶν στίχων 3/4 ἀναμφισβήτητος συμπλήρωσις παρέχει τὸν ἀριθμὸν 40 γραμμάτων καὶ ὀρίζει τὸ μῆκος τῶν στίχων καὶ τῶν συμπληρώσεων. Τὴν ἀντωνυμίαν τούτο μετὰ τὸ σταθμὸν (C. 5,7) ἀπαιτοῦσι τὰ μικρὰ ἐν τοῖς στίχοις χάσματα. Δυσδιάκριτον δὲ εἶναι, ἂν ὁ λίθος εἶχεν (C. 3,8) ἄστατος ἢ ἄσταθμος. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ παρέχασιν περὶ τοῦ τεμαχίου τούτου.

Ἐὰν δὲ τῆς ἀναγραφῆς, εἰς ἣν ἀνήκουσιν τὰ νῦν ἠνωμένα λείψανα, θελήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸ εἶδος, ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῇ λέξεως ὑπόσταθμον ἀντὶ ὑπόστατον καὶ τῶν συμπληρώσεων ἄσταθμος, χερὸς, Πολιῶς, ὅς ἀπαιτεῖ ἢ ἀκριβῆς στοιχηδὸν γραφῆ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς στίχοις γραμμάτων, φαίνεται ὅτι εἶναι ἀρχαιοτέρα οὐ μόνον τῆς ἐπὶ Δεξιθέου ἀρχοντος (Ὀλ. 98,4) ἀναγραφῆς τῶν τῆς θεοῦ χρημάτων (CIG 151), ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναγραφῆς τῶν χρημάτων τῶν τῆς θεοῦ καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἧτις ἀνωτέρω ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ (ἀρ. 429 Π. Β) ἐδημοσιεύθη, καὶ φαίνεται οὕτως ἀνή-

κουσα εἰς τὰς κοινὰς ταμιακὰς ἀναγραφάς. Ἐνεκα δὲ τοῦ ὑπόσταθμον φαίνεται ἡμῖν ὅτι εἶναι ἀρχαιοτέρη καὶ αὐτῆς τῆς ἐπὶ Ἰθυκλέους ἀρχοντος ἀναγραφῆς (Ὁλ. 95 3, CIG 150), ἐν ἣ ἤδη ἀντὶ ὑπόσταθμον ἀναγινώσκομεν ὑπόστατον, ὅπως ἐν ταῖς

μετὰ ταῦτα καὶ ἀντὶ ἄσταθμος ἀναγινώσκομεν ἄστατος. Ἐν ταῖς πρὸ Εὐκλείδου ταμιακαῖς ἀναγραφαῖς δὲν ὑπάρχει οὔτε ὑπόσταθμον οὔτε ὑπόστατον.

Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ,

Ἄριθ. 431.

(Ὁρα πίν. 64)

Ἑλληνικὸν ἐγχάρακτον κάτοπτρον. *)

§ 1. Τὸ κάτοπτρον τὸ ἐπὶ τοῦ 64 πίνακος ἀπεικονισθέν ἀνῆκον εἰς ἰδιωτικὴν συλλογὴν ἐν Κορίνθῳ¹⁾, ἔνθα ἐξήχθη ἐκ τάφου ἀρχαίου, σύγκειται ἐκ δύο ὀρειχαλκίνων δίσκων διαμέτρου 0,16 ἀποτελούντων κάτοπτρον π τ υ κ τ ὀ ν (Klappspiegel). Ὁ εἷς ἐκ τῶν δίσκων τούτων ὁ ἐνταῦθα ἐκδιδόμενος ἔχει παράστασιν ἐγχάρακτον (in graffito) ἀρίστης τέχνης· ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ κάθηται ἀνὴρ μεγαλοπρεπέης, περιβεβλημένος ἱμάτιον, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς ὀσφύος καταπίπτει μέχρι τῶν ποδῶν, σχηματίζον πλουσίας καὶ γραφικωτάτας πτυχάς. Τὸ στῆθος τοῦ ἀνδρὸς εἶναι γυμνόν· στηρίζει δὲ οὗτος τὴν μὲν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἀφελῶς, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ σκῆπτρον. Ἡ κόμη αὐτοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ μετώπου ἐκφυομένη καὶ καταπίπτουσα τοξειδῶς καὶ κυματίζουσα πρὸς ἀμφοτέρα τὰ πλάγια, ὁ πλούσιος καὶ βαθὺς πῶγων βροστρυχοειδῶς καθήκων, αἱ πλατεῖαι καὶ διεστηκταὶ ὠμοπλάται, τὸ σαρκῶδες καὶ πλατὺ αὐτοῦ ἀνοικτὸν στῆθος καὶ ἐν γένει ἢ ὅλη στάσις καὶ ἀναβολὴ ὑπενθυμίζουσιν ἡμῖν τὸν ἐνθρονον Δία τοῦ Βατικανοῦ μουσείου. Ὅπισθεν καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ ἴσταται γυναικεῖα τις μορφή προδήρη ἐνδεδυμένη χιτῶνα μὲ ὠραίας καὶ πλουσίας πτυχάς. Καὶ ἢ μὲν ἀριστερὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς κρέμαται ἀφελῶς, ἢ δὲ

δεξιὰ περιθέτει εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενον στέφανον ἐκ δάφνης. Περὶ τὸν λαιμὸν φέρει ἢ γυνὴ περιδέραϊον καὶ ψέλλιον περὶ τὴν δεξιάν. Ἡ κόμη αὐτῆς, μολονότι πεφροντισμένη καὶ μετὰ κομψότητος διεσκευασμένη, εἶναι συνάμα κατὰ τὴν τεχνοτροπίαν (style) τῆς καθαρᾶς ἑλληνικῆς ἐποχῆς ἀφαλῆς καὶ ἀπλῆ. Πρὸς τὰ ἄνω τοῦ δίσκου εἶναι ἐγκεχααραγμένα γράμμασι καλοῖς τῆς μετ' Εὐκλείδην γραμματικῆς τὰ ὀνόματα τῶν μορφῶν, πρὸ μὲν τῆς ἐνθρόνου μορφῆς τὸ ὄνομα ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ὀπισθεν δὲ τῆς ἴσταμένης τὸ ὄνομα ΛΕΥΚΑΣ. Ὑπὸ τὸν θρόνον καὶ μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτοῦ παρατηρεῖται ἀνθέμιον, κάτωθεν δὲ φυτόν τι μὲ ταινιοειδῆ φύλλα καὶ εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντα· πρὸ δὲ τοῦ Κορίνθου καὶ παρὰ τὴν Λευκάδα εἰς τὰ δύο ἀντίθετα τοῦ δίσκου ἄκρα διακρίνονται τὰ ὠραία καὶ περιέργα ἄνθη τοῦ φυτοῦ τούτου, συνεχόμενα διὰ ποδίσκων ἐπικάμπτων καὶ κυκλοτερῶν μετὰ τῶν φύλλων.

§ 2. Ἐκ τῶν δύο τούτων μορφῶν ὁ μὲν Κόρινθος, ὁ μυθικὸς τῶν Κορινθίων ἦρωσ, υἱὸς τοῦ Διὸς ὑπὸ μόνων τῶν Κορινθίων λεγόμενος, ἄλλως δὲ υἱὸς τοῦ Μαραθῶνος¹⁾, ἐκπροσωπεῖ τὴν μητρόπολιν τῆς Λευκάδος Κόρινθον, ἣτις πρὸ τοῦ ἔκτου Π. Χ. αἰῶνα ἐπὶ τοῦ Βακχιάδου Κυψέλου²⁾ ἀπώκισεν αὐτήν· ἢ δὲ γυνὴ ἢ κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν Λευκάς ἐκπροσωπεῖ τὴν ὀμῶνυμον νῆσον Λευκάδα, ἀποικίαν τῶν Κορινθίων, ἣτις οἰοῖν εὐγνώμονοῦσα πρὸς τὴν μητρόπολιν στεφανοῖ τὸν μυθικὸν αὐτῆς ἦρωα Κόρινθον. Καὶ ἢ μὲν ἐξήγησις τῶν μορφῶν ἀφ' ἑαυτῆς εἶνε φανερά, δύσκολος ὅμως ἀποβαίνει ὁ ὀρισμὸς τοῦ φυτοῦ.

*) Σύντομον καὶ μετὰ χάριτος περιγραφὴν τοῦ παρόντος κατόπτρου ἐδημοσίευσεν ὁ ἡμέτερος φίλος Κ. Albert Dumont ἐν τῇ Revue Archéologique τοῦ μηνὸς Μαΐου 1872 σελ. 297. Ἐν τῇ αὐτῇ δὲ Revue τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἐξέδωκε καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ μικροτέραν κατὰ 3/4 τῆς ἀρχικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Κ. Chapelain. Ἡ εἰκὼν ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ἀξία τοῦ λαμπροῦ καὶ ἀκριβεστάτου σχεδίου τοῦ Κ. Chapelain, ὕστερεῖ δὲ κατὰ πολλὰ τῆς ἡμετέρας.

1) Ἡ συλλογὴ αὕτη εἶναι ἢ τοῦ Κ. Ρέντη.

1) Πausan. II 1.

2) Στράβων X c. 452.

Τὸ φυτὸν τοῦτο μετὰ τοῦ ἄνθους τοῦ ἐτέθη ὅπως-
δήποτε συμβολικῶς ἐνταῦθα. Θὰ ἠδυνάμεθα δὲ νὰ
θεωρήσωμεν αὐτὸ ὡς τὴν ἐπὶ τινων νομισμάτων τῆς
Λευκάδος ἀπαντωμένην Ἰριδα ¹⁾, ἥτις, ὡς γνωστὸν,
παρεῖχε τὸ περίφημον κομμωτικὸν Ἴρινον ἔλαιον, διὰ
τὸ ὁποῖον ἐφημίζετο ἡ νῆσος ²⁾ καὶ ἐκ τοῦ ὁποῖου
πιθανῶς εἰσήγοντο χρήματα εἰς αὐτήν, ἐὰν ἡ γνωμο-
δότησις τοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀρμοδίου κ. Θ. Ὀρ-
φανίδου, ἀποβλέποντος εἰς τοὺς βοτανολογικοὺς τοῦ
φυτοῦ χαρακτήρας, δὲν καθίστα ἡμᾶς ἐπιφυλακτικοὺς
πρὸς τοῦτο ³⁾. Ἄλλως δὲ πιθανὸν τὰ ἄνθη νὰ ἐτέθη-
σαν, ἵνα καταδείξωσι τὸ ἀνθηρὸν καὶ ἀκμάζον τῆς
μητροπόλεως καὶ τῆς ἀποικίας αὐτῆς.

Ὁ ἕτερος τοῦ κατόπτρου δίσκος κοσμεῖται ἔξωθεν
μὲ παράστασιν ἔκτυπον ἀνήκουσαν εἰς τὸν βακχικὸν
κύκλον, ὡς συνήθως αἱ ἔκτυποι ἐπὶ τῶν κατόπτρων
παραστάσεις, φέρει δηλ. μαινάδα ὀρχουμένην· ἐπὶ δὲ
τοῦ αὐτοῦ δίσκου ὑπάρχουσιν ἴχνη ἄλλης τινὸς μορ-
φῆς ἐκτύπου ἐπίσης, δυσδιαγνώστου ὅμως σήμερον.

§ 3. Ἡ τῆς εἰκόνος παράστασις, ἐκτὸς τῆς καλ-
λιτεχνικῆς αὐτῆς ἀξίας ἔχει καὶ ἱστορικὴν, ἐρχομένη

¹⁾ Ὀρ. Ἀχιλλ. Ποστολάκα κατάλογον τῶν ἀρχαίων νομι-
σμάτων τῶν νήσων Κερκυρας, Λευκάδος, Ἰθάκης κλπ. ἐν Ἀθή-
ναις 1868 σελ. 69 ἀριθ. 704—706.

²⁾ Plin. Var. Hist. XXI 6. 19. Πρβλ. καὶ Διοσκ. Βιβλ. Α.
κεφ. ξς'. Heldreich παρὰ Ποστολάκα, ἐνθα ἀνωτέρω καὶ τὴν ἔκ-
θεσιν τοῦ ἡμετέρου Γ. Ὀρφανίδου περὶ τινων φυτικῶν ἀπεικο-
νισμάτων ἀπαντωμένων ἐπὶ τῶν νομισμάτων ἐν παραρτήματι
τοῦ προμνημονευθέντος καταλόγου τοῦ κ. Ποστολάκα σελ. 118.

³⁾ Ὁ κ. Ὀρφανίδης ἔχει ἰσχυροὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους
δὲν παραδέχεται τὸ φυτὸν ὡς Ἰριδα· ἀλλ' ὅμως οὔτε δύναται
νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὸ εἶδος αὐτοῦ. Τὴν περὶ τοῦτου γνώμην
τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ παραθέτομεν ἐνταῦθα αὐτολεξεί.

«Τὰ φύλλα τὰ κάτωθεν τοῦ σκίμματος διὰ τὴν δίστιχον αὐ-
τῶν θέσιν, τὸν τρόπον τῆς προσαρτήσεως αὐτῶν, τὸ ταινιοειδὲς
αὐτῶν σχῆμα καὶ τὴν ὀξεῖαν κορυφὴν τῶν ἀνήκουσιν εἰς φυτὸν
»μονοκοτυλήθρον· τὰ ἄνθη ἐπίσης διὰ τὰ τριμερῆ αὐτῶν σπον-
»δυλώματα ἐπιθεβαίνουσιν ἔτι μᾶλλον τὴν ἰδέαν αὐτῆν· διότι
»τὰ ἄνθη τῶν μονοκοτυλήθρων σύγκεινται συνήθως κατὰ τύ-
»πον ἐκ τριῶν μερῶν ἢ τοῦ πολλαπλασίου τοῦ 3, δηλαδὴ 6 ἢ 9
»ἐδῶ δὲ εἶναι 9. Οἱ ποδίσκοι ὅμως τῶν ἀνθῶν διὰ τὸν τρόπον,
»καθ' ὃν κάμπτονται, ὑπενθυμίζουσι τοὺς ποδίσκους πολλῶν
»λιμναίων ἀνθῶν ἢ ἐνύδρων, οἷον τῆς νυμφαίας. Ταῦτα γε-
»νηκώτερον· νὰ ὀρισθῇ δὲ ἀκριβῶς τὸ εἶδος τοῦ ἄνθους δὲν εἶναι
»δυνατὸν, καθότι οἱ ἀρχαῖοι οὐδέποτε μετεχειρίζοντο εἰς τὴν
»καλλιτεχνίαν τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη κατὰ τοὺς βοτανικοὺς αὐτῶν
»τύπους, ἀλλ' ἔδιδον αὐτοῖς τύπους καλλιτεχνικοῦς.»

εἰς ὑποστήριξιν τῶν μαρτυριῶν τοῦ Ἡροδότου ¹⁾,
Θουκυδίδου ²⁾, Στράβωνος ³⁾, καὶ ἄλλων ⁴⁾ ἱστο-
ρούντων ὅτι ἡ Λευκὰς ἀπωκίσθη ὑπὸ τῶν Κοριν-
θίων. Μόνος δ' ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Θεμιστοκλέους
(Κεφ. 24) ἀναφέρει τὴν Λευκάδα ὡς ἄποικον κοινῇ
ἀμφοτέρων τῶν Κορινθίων δηλ. καὶ Κερκυραίων. Καὶ
εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ Πλούταρχος δὲν εἶναι πάντοτε
ἀκριβῆς ἱστορικὴ καὶ χρονολογικὴ πηγή, διότι, κύ-
ριον σκοπὸν ἔχων εἰς τὰς βιογραφίας του νὰ διδῇ εἰ-
κόνας ἐμφανίζουσας τὸν τρόπον καὶ τὸ ἦθος τῶν βιο-
γραφουμένων, φροντίζει μὲν πάντοτε καὶ προσπαθεῖ
νὰ ἦναι ἀληθής καὶ πιστὸς ἄνευ προλήψεων, δὲν ὑπο-
βάλλει ὅμως ὑπὸ αὐστηρὰν κριτικὴν ἐρευναν τὸ πλη-
θος τῶν συγγραφέων καὶ τῶν πηγῶν, ἐξ ὧν ἀρύεται
τὴν ὕλην του· ἀλλ' οὐχ ἥττον συμπληροῖ πολλάκις
καὶ διαφωτίζει μέρη τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας εἰσερ-
χόμενος εἰς λεπτομερείας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Ἡρόδο-
τος καὶ Θουκυδίδης, ὡς περιλαμβάνοντες τὸ σύνολον
τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, δὲν δύνανται βέβαια νὰ
εἰσελθῶσιν, ὥστε καὶ οὕτως ὁ Πλούταρχος εἶναι εἰς
ἡμᾶς πολύτιμος ἱστορικὴ πηγή. Πολὺ πιθανὸν λοι-
πὸν καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀναφερόμενον περὶ Λευκάδος ἐν
Πλουτάρχῳ νὰ ἦναι μία τις τῶν λεπτομερειῶν ἐκεῖ-
νων, αἵτινες κατὰ τὰ ἀνωτέρω δὲν ἔχουσι χώραν εἰς
τὰς ἱστορίας τοῦ Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου. Ἐν τῷ
προμνημονευθέντι χωρίῳ ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει, ὅτι
ὁ Θεμιστοκλῆς ἐγένετο διαιτητῆς τῶν Κορινθίων καὶ
Κερκυραίων, οἵτινες εἶχον διαφορὰς πρὸς ἀλλήλους.
Ὁ Θεμιστοκλῆς συμβιβάζει αὐτοὺς κρίνας νὰ πλη-
ρώσωσιν οἱ Κορίνθιοι 20 τάλαντα εἰς τοὺς Κερκυ-
ραίους καὶ νὰ νέμωται ἀπὸ κοινοῦ τὴν Λευκάδα
ὡς ἀμφοτέρων ἀποικον. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην
φαίνεται καθαρῶς, ὅτι οἱ ἀδικοῦντες ἦσαν οἱ Κορίν-
θιοι, διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Θεμιστο-
κλέους ὑπεχρεώθησαν νὰ πληρώσωσιν εἴκοσι τάλαντα
καὶ νὰ νέμωται κοινῇ τὴν νῆσον Λευκάδα, ὡς οὔσαν
καὶ ἐκείνων ἀποικον. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδύνατο μὲν
νὰ καταδικάσῃ τοὺς Κορινθίους εἰς διπλάσιον ἢ τρι-
πλάσιον πρόστιμον ἢ εἰς ὅ,τιδήποτε ἄλλο, οὐδέποτε

¹⁾ Ἡρόδοτ. 8, 45.

²⁾ Θουκυδ. 1, 30.

³⁾ Στράβ. ἐνθα ἀνωτέρω, καὶ 1, 59.

⁴⁾ Σχὺλ. 34.

ὅμως ἤθελε κρίνει νὰ νέμονται κοινῇ τὴν Λευκάδα, ἂν δὲν ἦτο ἀποικία ἀμφοτέρων. Ἴσως μάλιστα ἡ μεταξὺ των διαφορά προέκυψεν ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Κορίνθιοι ἤθελον αὐτοὶ μόνοι νὰ οἰκιοποιηθῶσι τὴν Λευκάδα καὶ πιθανῶς ἐνέμοντο ἤδη αὐτὴν· διὰ τοῦτο δὲ ἐκρίθη εὐλογον ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους νὰ πληρώσωσιν 20 τάλαντα εἰς τοὺς Κερκυραίους. Ἄλλ' ἤθελέ τις ἐρωτήσῃ, διὰ τί λοιπὸν, ἐὰν ἡ μαρτυρία τοῦ Πλουτάρχου ἦναι ἀληθής, δὲν συμπαρίσταται εἰς τὸ κάτοπτρον καὶ ἡ Κέρκυρα· παρὰ τὸν Κόρινθον τιμωμένη ὑπὸ τῆς Λευκάδος; δὲν εἶναι ἄρα τοῦτο ἀπόδειξις τῆς ἱστορικῆς ἀνακριθείας τοῦ Πλουτάρχου; Εἰς τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον σπουδαίαν ταύτην ἀντίρρησην δυνάμεθα ν' ἀντιτάξωμεν τὰ ἐξῆς· εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ ἐλήφθη ἐκτὸς τοῦ οἰκιστοῦ, ὅστις κατ' ἐπικρατοῦν ἔθιμον ἐλαμβάνετο πάντοτε ἐκ τῆς μητροπόλεως, καὶ μέρος τι τῶν ἀποίκων ἐκ τῆς μητροπόλεως Κορίνθου, οἱ δὲ λοιποὶ ἐκ τῆς ἀποικίας αὐτῆς ἢ εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς κατὰ τὴν ἀποικίαν ἢ μετέπειτα, ἴσα προνόμια λαβόντες. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ ἀποικία δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τῶν ἐπικρατεστέρων, οἵτινες ἦσαν οἱ Κορίνθιοι. Τούτου ἕνεκα εἶχεν ἀφ' ἑνὸς μὲν δίκαιον ὁ καλλιτέχνης νὰ παραστήσῃ ἐν τῷ κατόπτρῳ του σύμφωνα πρὸς τὸν Ἡρόδοτον, Θουκυδίδην καὶ λοιποὺς τὴν Κόρινθον μόνον ὑπὸ τῆς Λευκάδος τιμωμένην, εἶχεν ὅμως ἀφ' ἑτέρου καὶ ὁ Πλουτάρχος ἀποκαλῶν αὐτὴν ἀμφοτέρων ἀποικον, ὡς μὴ ἀποβλέπων εἰς τὴν δικαιολογημένην ἄλλως ὀνομασίαν, ἀλλ' εἰς τὸ πρᾶγμα.

§ 4. Ἡ τεχνοτροπία (Style) τοῦ κατόπτρου μας εἶναι ἀρίστης ἐποχῆς, ὁμοιάζουσα τὴν τέχνην τοῦ 4 περίπου π. Χ. αἰῶνος, ἐποχῆς δηλαδή, καθ' ἣν αὕτη ἤκμαζεν ἔτι 1). Τολμῶ δ' εἰπεῖν, ὅτι εἶνε τὸ μοναδικὸν ἴσως ἐγγράκτον κάτοπτρον ὡς πρὸς τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ἀρίστην τεχνοτροπίαν μεταξὺ ὄλων τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν. Καὶ ὑπὸ τεχνικὴν δ' ἐποψίν εἶνε ἀξιοπεριέργον· διότι τὸ μέρος τοῦ δίσκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ γλυφὴ, ἔχει τὸ ἔδαφος (fond) ἀργυροῦν, ἀπ' ἐναντίας δὲ ὁ λοιπὸς δίσκος ἔχει χρυσοῦν ἐπίχρισμα ἢ ἐπιχρῶσιν. Ὡσαύτως παρατηρεῖται ἐπὶ τῆς γλυφῆς ἐλαφρόν τι στίλβον γάνωμα

1) Πρβλ. καὶ Dumont ἐν Revue archéologique Maie 1872 σελ. 297.

κυανοῦ χρώματος οἰονεὶ ἔγκυστον (email), τὴν φύσιν τοῦ ὁποίου ὡς δύσκολον νὰ ὀρισθῇ ἀφίνομεν εἰς τοὺς εἰδικωτέρους περὶ τὰ τοιαῦτα. Τὴν αὐτὴν τεχνικὴν ιδιότητα τοῦ ἀργυροῦ ἔδαφους καὶ τῆς ἐπιχρῶσεως ἐμφαίνουσι καὶ τὰ δύο μέχρι τοῦδε ἐν τῇ Revue Archéologique ἐκδοθέντα ἑλληνικὰ κάτοπτρα 1), τῶν ὁποίων τὸ ἐν, εὑρεθὲν ἐν Κορίνθῳ, ἠγοράσθη καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Dumont, ἔχον παρῆστασιν δύο ὄρχουμένων μαινάδων 2), τὸ δὲ ἕτερον ὑπάρχον ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Lyon, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. de Witte 3) παριστᾷ δὲ πτερωτὸν ἔρμαφρόδιτον δαίμονα 4), ὅστις ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ καθήμενος ἐπὶ χλαμύδος, ἥτις, καταπίπτουσα, ἀφίνει παντελῶς γυμνὸν τὸ ὠραῖον αὐτοῦ σῶμα, κρατεῖ δὲ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν ἀλέκτορα.

Εἶναι λοιπὸν τὸ τοῦ Κορίνθου τοῦτο κάτοπτρον τὸ τρίτον γνωστὸν ἐγγράκτον ἑλληνικὸν κάτοπτρον. Ἄν δὲ προσθέσωμεν εἰς ταῦτα καὶ δύο ἄλλα ἀνακαλυφθέντα ἐν τάφῳ τῆς Ἀττικῆς οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηναίων ἀπέχοντι καὶ εὐρισκόμενα τώρα ἐν ἰδιωτικῇ τινι τῶν Ἀθηναίων συλλογῇ, τῇ τοῦ κ. Σωτηριάδου, παριστάνοντα πτερωτὴν γυναικειᾶν μορφήν, ἅτινα προσεχῶς θέλομεν ἐκδώσει, καὶ τρίτον ἄλλο εὑρεθὲν ἐν Κορίνθῳ καὶ παριστάνον τὴν Ἀθηναῖαν κρατοῦσαν διὰ μὲν τῆς μιᾶς ἀσπίδα διὰ δὲ τῆς ἄλλης δόρυ 5), δυνάμεθα μετὰ θετικότητος νὰ εἴπωμεν, ὅτι καὶ οἱ Ἕλληνες εἶχον ἐγγράκτα κάτοπτρα καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν ἦσαν μόνον παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς συνήθη, μολονότι τὰ ἐγγράκτα κάτοπτρα συγκριτικῶς πρὸς τὴν Τυρρηναίαν ἦσαν σπάνια ἐν Ἑλλάδι, ἔνθα ὁ βίος, μὴ ὦν τοσοῦτον ἀβρὸς καὶ πολυτελής

1) Revue archéologique 1868.

2) Revue ἐνθα ἀνωτέρω Πίν. I σελ. 89—92.

3) Revue ἐνθα ἀνωτέρω σελ. 372—381 καὶ Πίν. XIII.

4) Δὲν δυνάμεθα νὰ συμμερισθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ μακαρίτου Friederichs (Berlins antike Bildwerke Band. II σελ. 20 ὑποσημ. 1). ἀποφαινομένου, ὅτι ἡ μορφή αὕτη παριστᾷ ἀπλῶς ἔρωτα ἀβρῶς ἀπεικονισμένον καὶ ὄχι δαίμονα ἔρμαφρόδιτον, ὡς ὁ κ. de Witte ὀρθῶς φρονεῖ· καθότι ἡ μορφή τοῦ σώματος ὀλοκλήρου καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου εἶναι ὅλως γυναικεῖοι, ὅπως ἰδίως φαίνεται ἐκ τῆς λεκάνης καὶ τῶν μηρῶν καὶ ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸν δεξιὸν βραχίονα ὑποφαινομένου βεβαίως μαστοῦ· μόνον δὲ ἐκ τοῦ ἐπιδεικτικῶς εἰκονιζομένου αἰδοῦ φαίνεται ἡ μορφή ἀνδρική.

5) Τὴν εἰδήσιν ταύτην περὶ τοῦ ἐν Κορίνθῳ κατόπτρου μετὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἀθηναῖς ὀφείλω εἰς τὸν κ. Albert Dumont.

καθώς ἐν Τυρρηνίᾳ, εἶχεν ἀπλούστερα τὰ σκεύη αὐτοῦ. Ἐκτὸς δὲ τούτου φαίνεται, ὅτι ἡ τοῦ ἐγχαράττειν τέχνη δὲν ἦτο τόσο ἀγαπητὴ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν· διότι ἐνῶ εὐρίσκονται ἐν Τυρρηνίᾳ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι κράνη κεκοσμημένα διὰ γλυφῆς καὶ χαραγμάτων, ἐν Ἑλλάδι οὐδὲν εἰσέτι τοιοῦτον εὐρέθη, μολονότι ἀρκετὰ ὑπάρχουσιν ¹⁾· ὅτι ὅμως οἱ Τυρρηνοὶ τὸν τρόπον τούτον τοῦ νὰ κοσμῶσι διὰ γλυφῆς τὰ κάτοπτρα παρὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδίως τῶν Κερυνθίων παρέλαβον, ὡς ὁ κ. Dumont φρονεῖ ²⁾, εἶναι δύσκολον νὰ ἀποφανθῇ τις μετὰ θετικότητος. Διότι εὐρίσκονται μὲν εἰς τὰ ὀλίγα ἔγγλυπτα ἐξ Ἑλλάδος ἔργα καὶ τινα παναρχαίας ἐποχῆς, ἀλλ' ἐκ τούτων καὶ μόνων δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν, ἂν οἱ Ἑλληνας ἢ οἱ Τυρρηνοὶ ἐφήρμοσαν πρῶτοι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς τέχνης, καθότι γινώσκομεν σήμερον θετικῶς ἐκ τῆς Νινευῆ καὶ τοῦ Κιτιίου τῆς Κύπρου, ἔνθα εὐρέθησαν τοιαῦτα ἔγγλυπτα παναρχαιοτάτης ἐποχῆς,

ὅτι ἡ τέχνη αὕτη ἦτο προγενεστέρα καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τυρρηνῶν. ¹⁾

Ἀπεικονίσθη δὲ τὸ παρὸν κάτοπτρον πιστότατα καὶ μεθ' ὅλης τῆς καλλιτεχνικῆς ἀκριβείας, ἥτις ἀρμόζει νὰ καταβληθῇ εἰς καλλιτέχνημα πρώτης τάξεως, ὑπὸ καλλιτέχνου ἀρίστου, τοῦ Γάλλου κ. Chapelain, μεταβάντος μετὰ τοῦ κ. Dumont ἐπὶ τούτῳ εἰς Κόρινθον. Παρὰ τῶν εὐγενῶν κυρίων τούτων ἐλάβομεν καὶ τὸ σχέδιον τοῦ παρόντος κατόπτρου ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων δύο, τὰ ὁποῖα ἐξεδώσαμεν ἐν τῷ Ἀθηναίῳ ²⁾, διὸ ἐκφράζομεν αὐτοῖς καὶ πάλιν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν.

Ἐλιθογραφῆθη δὲ εἰς διαστάσεις μείζονας τοῦ πρωτοτύπου, ὅπως ἐσχέδιασεν αὐτὸ ὁ κ. Chapelain ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου λιθογράφου κ. Γ. Κολμάννου ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ λιθογραφείῳ με ἐντέλειαν καὶ ἀκριβειαν ἐφάμιλλον τῶν πρώτων τεχνητῶν Εὐρωπαίων.

Ἐν Ἀθήναις, κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 1872.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

Ἄριθ 432.

Τ]ὸν πρόμαχον θεσμῶν Ἐ[ρκο]ύλιο[ν, ἴσ]ον ἅπασιν,
ἐξόμενον θώκων [ὑ]ψόθεν α[ἰ]πυτάτων,
δ]εινὸς Ἀθηναίων Ἀπρωιανὸς σὲ σοφ[ι]στῆς
στήσε παρὰ προμάχῳ Παλλάδι Κεκροπί[ης].

Τὸ εἰς τὸν γνωστὸν Ἐρκούλιον νέον ἐπίγραμμα τοῦτο διεσώθη ἐπὶ βάρου λίθου πεντελικοῦ τετραυρομένου εἰς δύο τεμάχια λοξῶς ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω κατὰ τὴν δεξιὰν ἄκρην τῆς πλευρᾶς, ἐν ἣ ὑπάρχει τὸ ἐπίγραμμα. Τὸ βάρου ἔχει ὕψος ἐνὸς περίπου γαλλικοῦ μέτρου, πλάτος δὲ κατὰ μὲν τὴν πλευράν, ἐν ἣ ὑπάρχει τὸ ἐπίγραμμα, 55 ἑκατοστῶν, κατὰ δὲ τὴν παρακειμένην 66. Ἡ ὀπισθεν πλευρὰ εἶναι ἀκατέργαστος, ἢ δ' ἄνω ἔχει πέντε κοιλώματα.

Τὰ τεμάχια ἔκειντο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πιττάκη ἔμπροσθεν τῆς συλλογῆς τῆς ἐν ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Ἀδριανοῦ πλησίον τῶν ἐκ βάρου δύο τεμα-

χίων τῶν ἐκδοθέντων ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ταύτῃ ἐφημερίδι (ἀρ. 3327, 3328 Π. Α.), ἅτινα λέγονται, ὅτι εὐρέθησαν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῦ Πτολεμαίου. Μετ' αὐτῶν ἴσως ἐκεῖθεν ἦτοι ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Θωμᾶ (ὄρ. Momms. Ath. Chr. ἀριθ. 104) μετεκομίσθησαν εἰς τὴν Στοᾶν καὶ τὰ τεμάχια τοῦ βάρου τούτου. Κεῖνται δὲ νῦν ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ μουσείου.

Πανομοιοτύπον τῆς ἐπιγραφῆς ἐκρίθη περιττόν ὁ χαρακτήρ τῶν γραμμάτων εἶναι ὁ τῶν Ῥωμαϊκο-βυζαντινῶν χρόνων ΑΔΕΖΛΩ. Τὰ τεμάχια συναπτόμενα ἀφίνουσι μικρὰ μὲν χάσματα γραμμάτων

¹⁾ Friederichs εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτοῦ σύγγραμμα Berlins antike Bildwerke. Τομ. II. σελ. 20—21.

²⁾ Revue archéologique, Mai 1872 σελ. 297.

¹⁾ Πρὸς Friederichs ἐνθα ἀνωτέρω.

²⁾ Ὁρα Ἀθην. Τεῦχος Γ'. σελ. 173—177 καὶ Πίν. Α'. καὶ Β'.

μᾶλλον ἢ λέξεων, ἀλλ' οὐχὶ εὐχερῶς συμπληρούμενα. Ἐν τῷ τοῦ πρώτου στίχου χάσματι ἔκειντο τρία τὸ πολὺ γράμματα, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ἦν Ν· τὰ δύο ἄλλα γράμματα τὰ εἰς τὴν ἐπομένην λέξιν ἀνήκοντα καὶ τὴν μακρὰν συλλαβὴν τοῦ ποδὸς ἀποτελοῦντα δὲν εἶναι τόσον εὐεῖκαστα· σημειοῦμεν δὲ ὅτι τὸ ἐπίθετον ἀγνός, ὡς ὁ Ἐρκούλιος ἐν τῷ ἐτέρῳ ἐπιγράμματι καλεῖται ἀγνός ἐπαρχος, δὲν ἔχει τὸν ἀπαιτούμενον τόπον· μόλις δὲ δύναται νὰ χωρέσῃ τὸ ἐπίθετον ἴσον. Τὸ προηγούμενον ὄνομα Ἐρκούλιον εἶναι ἀναμφισβήτητον· τῶν τριῶν γραμμάτων ΡΚΟ, ἅτινα ἐθέσαμεν ἐν ἀγκύλαις, ὑπάρχουσι λείψανα ἐν τῷ λίθῳ κυροῦντα τὴν συμπλήρωσιν καὶ ὁδηγοῦντα εἰς αὐτὴν ἀσφαλῶς.—Ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ πρὸ τοῦ χάσματος ὑπάρχουσι λείψανα ἐκ δύο σκελῶν καθέτων, μετὰ τὸ χάσμα λείψανον ἐξ Υ, μεθ' ὃ ἔπεται σαφές **ΓΑΤΩΝ**· τὸ χάσμα μόλις ἐπιτρέπει ἐν γράμματι, τὸ δὲ μέτρον τοῦ στίχου ἀπαιτεῖ μακρὰν συλλαβὴν, ὥστε φαίνεται, ὅτι ἔκειτο αἰπυτάτων. Ὁ συνδυασμὸς τῶν γραμμάτων κατασταίνει ἀδύνατον πᾶσαν ἄλλην περὶ συμπληρώσεως εἰκασίαν, νομίζομεν, ἐὰν μὴ διορθωθῇ τὸ πρῶτον **Τ** εἰς **Π**, ἐξ οὗ ἤθελε προκύψει ἡ λέξις ἀνθυπάτων καὶ εἰσαγάγει εἰς τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἀνθυπατικὸν ἢ ἐπαρχικὸν ἀξίωμα τοῦ Ἐρκουλίου.—Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ τρίτου στίχου ἐσώθη λείψανον ἐκ Λ ἢ Δ, ἐξ οὗ προκύπτει τὸ ἐπίθετον δεινός. Ἄν δὲ Ἀπρωιανὸς ἠδύνατο νὰ ὀνομάσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν δεινὸν σοφιστὴν, τοῦτο νῦν δὲν φαίνεται ἄξιον ἀμφισβήτησεως, διότι καὶ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ σοφιστὴς Πλούταρχος καλεῖ αὐτὸς ἑαυτὸν μύθων ταμίαν. Αἱ λοιπαὶ συμπληρώσεις οὐδενὸς λόγου ἔχουσιν ἀνάγκην.

Τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο τοῦ σοφιστοῦ Ἀπρωιανοῦ

εἰς τὸν Ἐρκούλιον φαίνεται ἀμιλλώμενον πρὸς τὸ γνωστὸν τοῦ σοφιστοῦ Πλουτάρχου εἰς τὸν αὐτὸν Ἐρκούλιον (ἀρχ. ἐφ. 560 Π. Α, CIG 373 b. add.), τὸ ὑπάρχον ἐπὶ λίθου ἐντετειχισμένου ἐν τῇ μεσημβρινῇ ἄκρᾳ τοῦ δυτικοῦ τοίχου τῆς καλουμένης στοᾶς τοῦ Ἀδριανοῦ παρὰ τὴν δυτικὴν πύλην τοῦ νῦν στρατῶνος. Ἐν ἐκείνῳ μὲν λέγεται, ὅτι τῶν θεσμῶν ταμίαν Ἐρκούλιον ἔστησεν ὁ τῶν μύθων ταμίαιος σοφιστὴς Πλούταρχος, ἐν τούτῳ δὲ, ὅτι τὸν πρόμαχον θεσμῶν Ἐρκούλιον ἔστησεν ὁ δεινός σοφιστὴς τῶν Ἀθηνῶν Ἀπρωιανὸς παρὰ τὴν πρόμαχον τῆς Κεκροπίας Παλλάδα. Ἄλλ' ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Δομνίνου τὸ εἰς τὸν Ἰουστίνον τὸ ἐν τῇ ἀνθολογίᾳ (βιβλ. IX. 812), ὅπερ ἀντιγράφομεν ἐνταῦθα πρὸς εὐχερεστέραν ἀντιπαραβολήν.

Θεῖον Ἰουστίνον, καθαρὸν φρουρήτορα θεσμῶν,

Δομνίνος καθαρῶς ἐν προθύροις Δίκης.

Ἄλλ' ὁ Ἀπρωιανὸς καὶ προσφωνεῖ τὸν Ἐρκούλιον καὶ κατασταίνει τὸ ἐπίγραμμά του δραματικόν.

Ὁ Ἐρκούλιος οὗτος ἢ Ἐρκόλιος ἐν ἐπιγράμματι εὐρεθέντι ἐν Μεγάρῳ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Μεγαρέων παντοίων ἐθνῶν καὶ πόλεων φύλαξ (CIG 1081). Ἐχρημάτισε δὲ ἐπαρχος τοῦ Ἰλλυρικοῦ (402—412 μ. Χ.) ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου (ὄρ. Le Bas et Foucart inscr. Gr. et Lat. II ἀρ. 60). Ὁ δὲ ἐγείρας τὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ παρὰ τὴν Πρόμαχον σοφιστὴς τῶν Ἀθηνῶν Ἀπρωιανὸς γίνεται γνωστὸς ἐκ τοῦ ἐπιγράμματος τούτου καὶ αὐτὸς καὶ ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἔζησεν.

Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ.

(Ἐδημοσιεύθη 15 Φεβρ. 1873).

ΑΝΤΙΔΟΤΟ
ΚΑΛΟΜΙΔΕΞΕΠΟΙΕ
ΗΘΕΙΝΙΟ

ΑΝΕΘΕΚΕΡΟΛΜΝΕΣ
ΕΥΞΑΜΕΝΟΣΔΕΚΑΤΕΝΠΑΛΛΑΔΙΤΡΙΤΟΔΕΝΕΙ
ΚΥΔΟΝΙΕΤΑΣΚΡΕΣΙΛΑΞΕΡΑΣΣΑΤΟ

Αρχ. Εφημ. Περ. Β. Τεύχ. 16.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO

